

Mörkerseende

(Denna titel "Mörkerseende" för mina samlade tidigare dikter tillkom helt omedvetet om att Tomas Tranströmer funnit samma titel lämplig för en av sina diktsamlingar.)

Samlade dikter

1972-2004

del 1

(fram till 1985)

Brasklapp

Dikterna är hämtade ur ett antal romaner, varför innehållet i dikterna i regel anknyter till de romaners intriger som de är hämtade ur, varför detta ej alltid bör förväxlas eller sammankopplas med verkligheten.

Detta är viktigt att framhålla, då många av dikterna är mer än lovligt kontroversiella i både anstötlighet och obehagligt innehåll.

Alla personnamn (utom offentliga personers) är konsekvent fingerade.

Då inte alla dikter med säkerhet kan tillskrivas en och samma person används samlingsnamnet Josef Weiser.

Göteborg 16 juli 2004

Ur innehållet:

del 1 :

Ur "Vraket bortom horisonten" (1972) (3 dikter)

Diktsamlingen *Saturnus i Skorpionen* (116 dikter) (ur "Min vän Ahasverus", 1983-84)

Ur "Socialarbetaren" (1984) (64 dikter)

del 2 :

Ur "Trasan och träskets hemlighet" (49 dikter) (1985-86)

Ur "Ateisten" (1987-88) (56 dikter)

Ur "Fallet Bertrand" (6 dikter) (1989)

Andra dikter 1989 (33 st.)

Ur "Libido" (1990) (1 dikt)

38 självständiga dikter (1990-92)

Ur "Journalisten" (1992) (1 dikt)

4 lösa dikter (bl.a. om Henning Enedal)

del 3 :

Ur "Rapport från Tibet (1993) (2 dikter)

Ur "Strulresan" (3 dikter)

Ur "Nya indiska turer" (4 dikter)

Palestinierns klagan (ur "Samtal i Jerusalem", 1994)

A Vision (by Gustaf Fröding) (*övers.*)

Ur "Cypern i våra hjärtan" (2 dikter)

Ur "Den mirakulösa strulresan till Cambridge" (3 dikter)

De bearbetade dikerna ur "Den heliga tystnadsplikten", av J.B.Westerberg (5 st.) (1996)

Ur "Expedition Tibet maj '97" (1 dikt)

3 lösa dikter (1998)

Ur "Offer" (1999) (4 dikter)

Ur "Festresan" (1 dikt) (2001)

Ur "Hälsoresan" (2 dikter)

2002 (34 dikter)

Requiem - Dialog med döden (2003) (120 dikter)

56 strödikter

Bo Olssons dikter (2004) (66 dikter)

Ur "Vraket bortom horisonten" (1972)

Upptäckt

Blott den vandrar i mörkret som inte vet vad kärleken är.

Förtappad och förlorad är den som inte känner kärlekens begär.

Han vandrar i hopplöshetens mörker, hans liv är ett helvete utan ände och utan ljus

tills han äntligen åter förnimmer den himmelska kärlekens gudomliga rus.

Så är det att vara kär. Så är det att åter vara kärleken när

efter evig vandring i helvetets nattsvarta världsliga sfär.

Jag vet, ty jag har sett allt vad som hopplöst och meningslöst är.

Kvar finns för mig blott att upptäcka vad kärleken egentligen är.

A Laughing Matter

England, blessed nation,

Queen of civilization,

her saviour, redeemer and finest fruit,

blessed be thy name forever,

let's lose your example never;

let's for all eternity bask in your splendid light's circuit.

Your light is universal;

may it therefore be eternal.

Allow us to enjoy it as long as there is history,

o God, for no one but you may grant us such pleasure.

O, offer us that leisure!

After all, without England, what would the world be but misery?

Whatever England does is right
history has proved with might,
and whoever marches against England marches against life.

Let there be no more such folly;

let this life be most jolly.

Let us enjoy the world in the light of England without strife.

England, have I lauded thee enough?

Let us then relax and laugh.

(I översättning: Något att skratta åt)

England, signade nation,
drottningen av vår civilisation,
dess frälsare och ädlaste frukt,
helgat varde ditt namn för evigt,
låt oss aldrig förlora ditt exempel ur sikte;
låt oss i all evighet få sola oss i din strålgans.

Ditt ljus är universellt;

må det därför vara eternellt.

Låt oss få njuta därav så länge historien varar,

o Gud, ty endast du kan bereda oss den glädjen.

O, bevilja oss den ynnesten!

Ty vad vore hela världen utan England utom jämmer och ve?

Vad England gör är riktigt

har historien poängterat mycket viktigt,
och den som angriper England angriper livet självt.

Lås oss ej ha mer av den dårskapen;

låt nu livet i stället få vara roligt.

Låt oss få njuta av världen och ljuset från England utan gräl.

England, har jag dig nu rätt kunnat uppskatta?

Låt oss då luta oss tillbaka och skratta.

(1972)

Saturnus i Skorpionen.

(Dikterna ur "*Min vän Ahasverus*", 1983-84)

1. Hennes gröna ögon

Hennes gröna ögon är som en doftande skogssjö
så fridfull och varm i sin frid och mystik
där hon vilar i fulländad frihet och renhet
fjärran från allt vad som icke kan älskas,
ty skönheten älskar och ler blott och är därför skön
och hon kan endast älska i frihet och frid.
Och det är betydelsen av hennes sjögröna ögon:

hon kan endast älska, och allt vad hon älskar
blir hennes jungfruliga avbild:
en skogsjö i fjärran långt bortom all tid och allt rum
i sin avskildhet helig, i mänskornas allt grovt förfulande
lyckligen bristande kännedom om henne salig
och lycklig om ej saliggörande
och i sin moderlighet den fulländade vilan och friden,
all universell harmonis djupa innersta hjärtpunkt
och kärlekens innersta väsen.

2. Att vara kär

Kan man bli galen av kärlek? Det är alltför lätt.
Några sömnlösa nätter förutan den älskade, och man är såld.
Ej ett djur i en snara i gropen är så illa ute och hjälplöst
som den som är kär men ej äger sin älskade.
Vrid dig i sängen och sucka, din narr, ty du får henne aldrig.
Ty du är så dum att du älskar det stycket för mycket.
Ej finns värre uslare självplågare än den ensamme älskaren
som icke vågar att älska sin älskade,
som icke vågar att skrika sitt vanvett,
som icke vågar att medge sin mänskliga svaghet
och sitt privilegium som människa
att vara kär.

3. De grå håren

För var gång du ser henne
levande eller i sinnet
skall du bli ett grått hårstrå rikare,
ty det är kärlekens lön.
Ingen älskar så vettlöst och blint
som den gamle med snövita hjässan och flinten,
men den som är ung,
som ej ännu på ett enda ställe har vitnat i håret,
har ännu så länge blott älskat sig själv.
Blott med smärtan och lidandet,
smäleken och den förblindades vanvett
så kommer den verkliga kärleken
som ej är av denna världen,
som är vit som aska och snö
och som luttrar bort färgen från håren.

4. Min blyghet

Min blyghets munkavle och tvångströja
är mer effektiv än en dåres:
förnuftet, blyghetens tyrann,
släpper ej något ord över bron
som kan aldrig så litet förråda en känsla.
Vad skall man då göra med känslorna
som ändå är där och skriker i blyghetens fängelse,
fjättrade bakom förnuftets sju pansrade portar och lås?
Hur förnuftet än ställer och styr
är dess världsmakts perfektaste absolutism
aldrig maktlösare
än mot mänskliga känslornas eviga sanning.

5. Önsketankar

Min älskades fest utan mig är en tomhet,
en rymd utan stjärnor, ett hav utan vatten, en sol utan ljus.
Och likväl är den tomheten intet mot min,
som har sällskap men dock saknar henne,
som trivs men dock längtar till hennes livs tomhets fest,
som har ett barn i min närhet men dock saknar hennes,
som är i en helt idealisk miljö i naturen
men saknar min älskades öken,
som hänger mig åt vin och kortspel och skämt
men däri endast saknar min älskades allvar och ensamhet,
fattigdom, torftighet, ödslighet, monotoni och tristess.
Jag har allt, men jag saknar min älskades tomhet.
Min älskade har ingenting, vantrivs, lider och storknar
men har dock långt mera än jag,
ty hos henne är min innerligaste tanke,
i vilken hon upplyser allt mitt livs tomhet
och strålar upp såsom en ängel - i min fantasi,
som är långt mera verklig för mig
än allt livets mest sprudlande goda överkliga verklighet.

6. Den vita skjortan

Min vita skjorta,
en rest av en skjorta,
med till hälften lösriven krage och hål,
en gång vacker och användbar,
nu endast lämplig att riva i strimlor

till skadors förband och bandage,
har jag givit åt henne.
Den var mitt förfall och min degenerering:
den fick hänga trasig och vittna
om min egen likgiltighet för mitt öde
och utan den ringaste åtgärd.
Men i hennes händer har skjortan fått liv.
Den har lagats,
och hon har själv burit den såsom en festdräkt:
på henne blev den till den heliga oskuldens brudklänning.
Aldrig har någon vit skjorta fått sådan upprättelse
och blivit buren med större behag
och så upprättats i mer storslagen triumf.
Och om sålunda det fanns för den skjortan hopp
måste det även finnas för mitt i en mörk garderob
ignorerade trasigt och likgiltigt hängande öde.

7. Festen

En bullersam fest med den vidrigaste tänkbara popmusik,
tequila och annan sprit, haschisch och knarkare,
en karl i sängen med henne på morgonen när jag kom dit,
blott långhåriga djuriska vilda obildade män,
hennes endast sjuårige son i vilt slagsmål med dem:
i sitt hat bet han en av grobianerna, hans moders kränkare,
djupt i hans arm, och det gjorde han rätt i,
men modern tog busarnas, knarkarnas, djurens parti.
Endast ytlighet, lättsinne, vulgaritet i kubik överallt
är det enda med henne som med alla andra.
Förbannade Kvinna, det säger jag dig:
Jag blir aldrig din hanrej.
Så är även du, min Melissa, som alla de andra:
blott ytlighet, lättsinne, vulgaritet.
Ändå har jag för min inre blick ständigt framför mig
det enda min andes blå ögon kan se av dig:
din själs gröna okränkbara ögon.

8. Horan

Jag älskar dig, fast du är en hora.
Jag älskar dig, fast ditt namn är oro och ofrid.
Jag älskar dig, fast vädret protesterar däremot med storm och regn och vinterkyla.
Jag älskar dig trots din paradoxala natur, fast din dygd motsäges av lasten,
du begraver ditt intellekt i ytlighet och vulgaritet,

och du lever för fort för att kunna njuta av vettet och omdömet.

Jag älskar dina värsta sidor, ty även de är du,
och det har nu en gång blivit så,
att du har blivit min fixa idé:
den sporrar mig om dagen, den jagar mig om natten,
den utesluter sömn och vett, all frid och ro,
allt lugn och all koncentration.
Jag lider, men frossar i mitt lidande,
ty jag lider blott för dig.

(Dikterna 9-10 är prosastycken, varför de ej är relevanta här.)

11. Din stil

Ett ögonblick såg jag dig sittande med goda vänner vid gatan.

Du verkade så övergiven fast du hade sällskap.
Man kallar din stil och bekantskapskrets "hippie",
men det ordet är för mig fult,
såsom alla rubriker på människor och gruppetiketter.
För mig är din stil blott personlig,
och därför så älskar jag den,
som jag älskar allt äkta personligt.
Jag älskar var mänska som blott är personlig
om hon så får värre benämning än "hippie".
Ty varje person med personlig stil
står på precis lika hög nivå som hennes stil är personlig.
Blott den som ej har en personlig stil och som ej alls är personlig
är klassbar som någonting alls
och då som ingenting.

12. Ljuset i fönstret

Hos henne lyser ljuset klart i hennes fönster,
upplyser hela knarkar-, fattigdoms-, alkoholiststadsdelen
såsom Sirius upplyser vinternattens värsta köld och mörker.
Ty det är i mörkret ljuset lyser klarast
och för dem som inte tänker på sig själva,
inga pengar haver och ej något att förlora.
En gång var jag en bland dem: de socialt lägst stående.
Nu bor jag i ljuset, köper själv min lägenhet,
bor flott och överblickar staden med en praktfull utsikt,
men hos mig går ljuset sönder.
Hos mig vill icke ljuset lysa.

Hur jag lagar lampan brister endast trådarna,
och ensam i mitt mörker skriver jag
om hennes ljus där nere i det arma Gårda
som lyser kraftigt alla kvällar,
strålar generöst i hennes fönster
och välsignar livet där
i fattigdomens ghetto
för envar som har det svårare än jag.

13. De närmaste

Ytlighet, lättsinne, vulgaritet kännetecknar allt umgänge,
och desto mer så ju mer intensivt och intimt detta umgänge är.
Därför är denna ytlighet, vulgaritet, detta lättsinne
som allra grovast och råast bland ens allra närmaste,
särskilt då syskon, föräldrar och släktingar.
Underbart var det att umgås med syskonen och med föräldrarna
den första kvällen, den första på fyra-fem år.
Men den andra var fruktansvärd:
blott för att stilla sin fåfänga ordnade dessa en fest
vilken kostade mera förhärdade och mindre känsliga öron än mina
all hörseln för två dagar framåt.
De njöt av den vulgaritetsfesten med mycket vin, punsch och öl
utom hämningslöst fjantande damer *en masse*.
Vilken fest! Vilken fåfänga! Vilken förintande vulgaritet! Vilken ytlighet!
Vilket braverande och excellerande lättsinne! Men alla trivdes.
Och fadern var med såsom alltid på makans mest ytliga noter.
Trots hennes totala uppgående i religionen
så råkar hon ut för att hon inom den under fem långa år
självtutplånande, helt självuppoftande dag och natt arbetar
blott för att en dag få veta att allt detta ytterst ursinniga arbete
blott var förgäves.
Min astrologi kan hon ej acceptera:
hon tror ej som jag, att vårt öde är skrivet i stjärnorna.
Ja, jag är en fatalist, men jag tror att vårt öde är gott
hur ont det än är.
Jag tror ödet är skrivet i stjärnorna,
men jag tror ej någon människa riktigt kan läsa och tolka det.
Det som vi vet är begränsat och bristfälligt alltid;
blott det som vi ej vet är fullkomligt.
Sålunda går mänskligheten
i form av var enskild personlighet
ständigt balans på en rakknivsegg

och hotar ständigt att ramla
men lyckas dock alltid gå vidare
mot eggens ständigt allt vassare skarpare spets
för att störta när plågan blir för outhärdlig.
Så är det med kärleken ock:
eggen blir ständigt skarpare
men smärtan blir därmed ständigt blott ljuvare
ju mer man älskar.
Beviset för sann kärlek är,
att ju längre man går från varandra,
ju mera man skiljs,
desto närmare kommer man endast varandra.

14. Din frihet

Jag älskar dig endast platoniskt,
jag älskar dig endast i anden.
Jag har aldrig själv blivit så överraskad
som när jag blev kär i dig:
jag brukar ej bliva kär.
Vi var vänner och umgicks spontant och neutralt
blott i samband med lägenhetsbytet,
och aldrig så föll det mig in att jag kunde bli kär i dig,
vilket jag upptäckte till min förvåning att jag var
den kvällen du skulle med Tommy till franskan.
Som jag älskar dig blott platoniskt,
så älskar jag hela din vänkrets,
bohemer och knarkare, alkoholister och Richard och Tommy.
Jag visste ej han var din man.
Och hur skulle jag veta det?
Du presenterade aldrig den spjuvern för mig.
Men jag älskar varenda din vän,
och ju vildare, långhårigare och mer kriminell,
desto mera.
För mig får du älska med vem som helst av dem.
Jag älskar dem alla.
Du kan ändå aldrig förlora din oskuld.
Vad menas med hora?
En kvinna som säljer sin kärlek för pengar.
Du kan endast älska. Du kan aldrig sälja dig.
Det höjer dig över mig, som i alltför hög grad
säljer min kropp och själ genom arbete, bara för pengar,
när jag borde skriva blott och komponera.

Så är jag själv långt mer en hora än du,
som ej går till ditt arbete när du ej känner för det.
Det finns många så kallade oskulder
som är långt värre än horor
och många så kallade prostituerade
som är mer ädla och heliga än någon munk.
Ordet "hora" fick jag från din mun.
Annars hade jag aldrig förmått mig att använda det.
Som en tolkning på en astrologisk aspekt
föreslog du det ordet,
men jag kunde icke förknippa det ordet med dig.
Det kan jag idag mindre än någonsin.
Såsom en laddad dramatiskt stark överdrift
använde jag detta ord i min dikt om dig
i ett försök att om dig tänka det allra värsta
och genom den tanken besegra den misstanken.
Detta är sanningen.
Aldrig skall jag ta ett uns av din frihet,
din ständigt fulländade och suveräna okränkbara frihet
ifrån dig.
Jag vill bara göra den större.

15. Fruntimmer

Varför får jag inte älska som alla de andra?
Vartenda ett fruntimmer som kommer in i mitt liv
stöter bort mig, förintar mig, flyr från mig, eliminerar mig.
Utstött blev jag av min moder från mitt enda riktiga hem
på min enda och käraste systems uppriktiga anstiftan.
Av intrigerande damer, som stod mig minst sagt lika nära,
avskedades jag och utstöttes jag som organist ur församlingen:
hela min ansträngning där, mitt heroiska överarbete
blott ledde till att jag blev krossad av kyrkans intriger och byråkrati.
Aldrig hade jag något mot den stackars lesbiska kvinna
som mer utstuderat gick in för att göra mig ont än nå'n annan.
Och den som jag senast har älskat får jag icke mer skriva dikter till.
Hon tar fientligt emot mig och skyller på mina så kallade "vibbar",
jag får ej försvara mig för henne och vågar endast mig smyga förbi hennes hus
när hon inte är hemma.
Det är mitt olidliga öde:
att alltid bli utstött ur mänsklig gemenskap,

att alltid bli sparkad som främling och utböling.
Judar allenast har aldrig stött bort mig.
Och ändå, ni kvinnor, så vet Gud om ej någon annan
att jag älskat er mera än någon annan.

16. Baksmällan

Man vet att det inte är hälsosamt, men man dricker ändå.
Man vet att man bara förnedrar sig, men man dricker ändå.
Man vet att man bara gör sig mer vulgär, rå och billig, men man dricker ändå.
Man vet att ens sällskap blir sämre i takt med en själv, men man dricker ändå.
Man vet att man bara mår skit-taskigt efteråt, att dagen efter förstörs,
att man bara fördärvar och odugliggör sig, men man dricker ändå.
Man vet att man förbränner sin hjärna, men man dricker ändå.
Man är en helnykterist, man är en antidrogpropagerare, man är en renlevnadsman,
man är helig och kysk, men man dricker ändå.
Alltför klart smakar spriten blott pyton och piss, men man dricker ändå.
Man fördärvar sin mage, man fiser blott vätskor,
man lider de mest utsägliga kval, men man dricker ändå.
När man pissar så svider det gröna och röda urinet i kukens kanal,
men man dricker ändå.
Andra lider för en, men man dricker ändå.
Man är helt oförfädd, men ändå dricker man, fastän man vet det är fel,
och man nyktrar till blott för att dricka igen.
Varför dricker man då ? Endast emedan man är en människa.

17. Exil

Man vågar ej gå henne nära, ty hon är förbannad.
Hon rasar, hon grälar, hon avrättar en in i själen
mer effektivt än giljotinen skar halsen av adelsmän.
Därför är jag i exil. Icke vågar jag gå henne nära.
Jag vågar ej synas ifrån hennes fönster.
Jag vågar ej cykla förbi.
När jag far genom hennes kvarter fruktar jag hennes ansikte i varje gathörn.
Hon är ännu ledsen och arg på mig.
Därför så är jag en fredlös, en landsförvist man,
biltog, arm emigrant, en högst olycklig paria,
i fångenskap i sin exil, mera usel än Job i sin gräsliga olycka.
Och endast ett får den stackars exildömde att leva vidare i sin olycka trots allt:
att hon en dag skall visa förbarmande,
att hon trots allt skall förstå,
att min enda förbrytelse var att jag älskade henne
och att jag trots allt i min kärlek förblev henne trogen.

18. Bordellmamman

En ful gammal käring i nattrock med svängande höfter
går sålunda klädd även utomhus i bara tofflor
till allmänt beskådande,
svär som en karl, är vulgär som en hallick,
behandlar var man som ett nöt,
respekterar blott oskulder,
röker såsom en vulkan,
dricker kaffe i ett, när hon ej dricker vin, cognac, whisky, likör eller sprit,
tål precis vad som helst,
har en mage av stål som knappt alls reagerar
hur än hon försöker förbränna och uppfräta den.
Men den käringen läser.
Hon är bildad som ingen annan.
Ett bibliotek utan like, en språkfärdighet utan gräns,
fransk och tysk, spansk och engelsk
är hennes lätt flytande konversation,
och hon läser den svåraste litteratur på fem språk.
Hennes älsklingar är Boris Pasternak och Stefan Zweig.
Vilken intelligens! Vilken glansfull begåvning!
Och detta begravt bakom denna vulgära fasad
av sju lager av smink, en ridå av narkotikarök,
ett beständigt pågående rus av vin, sprit, cognac, whisky,
likör, armagnac och därtill hembränt självddestillerat
och drösar av krypande ömkliga män.
Kära kloka briljanta begåvade musa,
vem gjorde dig sådan?
Och varför fick jag icke träffa dig
innan din själ blev begravd
under högar av kärleksaffärers bedrövliga bittra
besvikelser, minnen och lik?

19. Hjältinnan

Hon är gift med en alkoholist,
som hon slavar för, sliter ihjäl sig för,
föder och göder och mättar med kärlek.
Han är såsom drinkare professionell:
dricker mycket och jämt, har jämt simmiga ögon,
var duktig en gång då han såg bättre dagar
men utför nu aldrig mer någonting nyttigt.
Han ligger blott henne till last

när han ej ligger andra till last,
och när hon ej är tillstädes ligger han även med andra och gärna.
Han är oberäknelig, kan när som helst attackera en främling,
ser ofta bakom sig tolv blå elefanter
och vågar ej någonsin vara allena.
Han har fyra barn från just så många krossade äktenskap.
Hon har blott ett från blott ett krossat äktenskap.
När han ibland blir för svår skjuter hon sig i armen
ibland flera gånger om dagen.
Ibland står hon helt enkelt inte mer ut.
Och hon är epileptiker.
Men vilken gudabenådad hjältinna!
Hon ger aldrig upp, aldrig släpper hon goda humöret,
blott livsglädje och varm generositet sprider hon jämt till alla,
och vacker är hon i sitt dagliga lidande som ingen annan.
Men det är en ansträngd ansträngande skönhet,
en hårdhetens skönhet,
det spänt sammanbitna okuvliga lidandets skönhet,
ett moderligt mods allt ont ursinnigt trotsande skönhet,
en skönhet som är mera maskulin i sin uppskruvade hårdhet,
en skönhet som i allt förnuft sammanbitet hårt trotsande hjältemod
dock endast kan vara kvinnlig som ingenting annat.

20. Samhället

Kärlekslöshetens ohyggliga samhälle, du är ett hjärnspöke blott.
Orwells, Huxleys och andra demoners ohyggliga drömmar
om vårt universums allt hemskare obehag
är blott ett alternativ till att blicka för djupt i ett whiskyglas.
Det är en lögn att vårt språk endast bara krymps ned.
Det är även en lögn att massmedia behärskar oss människor.
Aldrig kan människor bli slavar förutan att blint sparka bakut.
Förtryck i vad listigt förklädd form som helst
kan i evighet blott leda till triumferande uppror.
Allt materiellt och allt materialistiskt är endast en lögn
som allenast idioter kan tro på idag för att glömma i morgon.
En Palme i predikstol, en Bruno Kreisky i antisemitisk förklädnad,
all världen med alla dess socialistiska ledare,
opportunist, publikfriare, fariséer och hycklare
är bara en maskerad utan mening,
tomt skrävel och billiga cirkustrick.
Sådana väcker blott uppmärksamhet av det slag
som förr romarnas mest dekadenta artister

med påfallande energi och effektivitet
väckte hos den mest ytliga, låga vulgära publiken
med att stå på scenen och fjärta så mycket och ljudligt som möjligt.

21. Hennes dofter

Ingen doftar som du.
Ändå är det ej några konstruerade dofter, -
nej, dina personliga dofter är enbart naturliga.
Där är förstås litet rökelse,
men framför allt dina krydddofter,
dina exotiska dofter av enbart sträng hälsosam och vegetarisk sund mat.
Dina dofter är sådana, att man är säll blott i dem
fastän du ej är där, ty så mycket av dig finns i dem.
Mera lyrisk och rusig av glädje är jag i din doft utan dig
än i någon dams sällskap i yttersta närhet som saknar den doften.
Så helig är för mig den doften, så högt respekterar och vördar jag den,
att det ej finns en dam i all världen som går upp mot den.
Ty det finns ingen mera personlig doft i denna värld.
Blott du kan så dofta, att doften allenast hänrycker mig
till den mest utomordentliga salighet
och så att det blotta minnet av denna din doft
har kraft nog att kvarhålla mig i denna salighet
så länge jag själv det vill - och i evighet.

22. Fulheten

Den mest präktiga av alla kvinnor,
perfekt, realistisk, prosaisk, manhaftig och praktisk,
som sköter sitt yrke demonstrativt väl
och är pryd ifrån tåspetsarna till det yttersta hårstrået.
God är hon dessutom, en idealisk kamrat,
stimulerande, intellektuell, kunnig, intelligent och erfaren,
social och i sitt största ässe i klubbar, föreningar och vardagskollektivarbete.
Hon är den borna arbeterskan, urtypen för statarmodern,
som offerar sig för andras väl och för plikten.
Men i denna mänskliga och humanistiska perfektionism
ser jag fulhet och tomhet allenast.
Hon har allt men är i sin rikedom fattig.
Hon ger generöst men är i sina gåvor bankrutt.
Hon är vidsynt och öppen som få men i sitt sinnes oreserverade öppenhet
inskränkt, begränsad och ensidigt inställd som få.
Där finns ej någon skönhet. Där finns endast fulhet,
socialrealismens perfekta, fulländade fulhet,

i praktiska livet hur nyttig och lämplig som helst
men för konstnärers tidlösa penslar
såsom ett porträttobjekt ointressant
som det socialistiska samhällets sjuka grå himmel
men långt ifrån helt utan nytta
med sin hälsosamma och fruktsamma, tråkiga väta.

23. Det grälände fruntimret

Hon grälar så gnistorna flyger.
Hon sargar min själ med de vassaste pilar i överflöd
som Roms soldater med fyrtio pilar sköt ned Sankt Sebastian.
Hon slår mig med hela sitt väsen med hela dess våld.
Hon förintar min själ och slår huvudet av mig,
hon utsticker ögonen på mig så att jag ej mera kan se henne,
och mina öron bedövar hon med sin mest utomordentliga svada.
Det är knappast någonting kvar av mig när jag med vacklande steg retirerar
för att icke se henne mer,
men ändå är jag oskadd och ler,
ty hon grälade på mig - det vet jag - allenast av kärlek.

24. Låt mig få älska dig

Låt mig få älska dig
om ej i handling så dock i troskyldiga ord.
Om jag ej får beröra dig,
låt mina versrytmers smekningar desto mer visa min ömhet.
Om jag ej får se dig,
så låt mig i tankarna då desto mera få älska dig
med all den värme som är oss förbjuden av ödet.
Jag älskar dig.
Därför blott friar jag icke till dig,
ty ett äktenskap - det har du sett - kan förstöra vad kärlek som helst.
Låt mig få älska dig så,
med en osviklig värme som trotsar all världsalltets kyla,
med evighetslågande eld som i sin höga andlighet aldrig kan bränna och skada oss
och med en trohet som trotsar all verklighets fulhet.
Du är stora lyckan för mig,
vare sig du betyder för mig i praktiken ett äktenskap eller min död eller båda,
och den lyckan kan jag ej avstå ifrån,
ty den är all den lycka jag har.

25. Mitt ödsliga liv

De andra är hemma i världen.

De har accepterat vårt samhälle såsom det är

och till kropp och själ inlemmats i det.

De har alla sitt på det torra.

De har sina pengar.

De har råd med middagar, fester, banketter och sprit.

De har sina förtjusande smyckebehängda lojala

okritiska och eleganta jämt älskande hustrur.

De har sina villor och bilar,

sin television och sin video, stereo och radio.

De reser till Grekland, Mallorca, Västindien, Hawaii och Maldiverna

när de behagar

och sköter perfekt sina tjänster,

som de ej förlorar emedan de har akademiska papper på att de kan sköta dem.

Allt har de samhällsinlemmade, de välanpassade,

sekulärt assimilerade och etablerade borgarna.

De har sitt liv och sin lycka i all denna ytlighet.

Själv har jag intet av detta.

Jag har mina kritiska tankar blott och mina böcker,

min dikt, min musik, mina orgier i kaffe och smörgås,

min ensamhet, astrologi, religion och min bildning.

Jag har ingenting utom ande och ensamhet.

Det är mitt ödsliga öde.

26. Modern

Hon är icke vacker men älskar.

Hon har föga vett och förnuft men är synsk och har intuition

mer än någon av männen som utnyttjat henne.

Hon är överkänslig och tål icke se blod på TV

men umgås med döende, döda, perversa och galna

mer djärvt än en man skulle göra.

Ett hjärta av guld, en generositet utan like,

en gränslös självuppföring för allting mänskligt,

ett reservationslöst deltagande och totalt engagemang i var lidande människa

är resultatet av hennes personliga lidanden,

tragiska uppfostran utan en fader

och hennes besvikelser på livets hårdhet.

För oss, sina vänner, har hon byggt sitt hem,

världens tryggaste vrå, ett sannfärdigt chateau,

isolerat men centrum för all mänsklig värme,

avlägset men nära för alla som har ett varmt hjärta,

ett anspråkslöst torp uti skogen

mer mättat av andliga skatter än konungens slott.

Där bor det varma innerliga modershjärtat
och öppnar sin famn för var främling i världen och samhället
som i dess hårdhet far illa.

Vad är mera mänskligt och tillgivet än modershjärtat?

Blott den som besvarar och gengäldar värmen och ömheten,
moderlighetens allt negativt destruktivt upplösande universella helighet.

27. Ensamheten

Var finns den kvinna som ej är en hora?

Var finns den jungfru som inte är skändad?

Var finns väl den dygd som består och som är konsekvent?

Var finns den renhet som ej självmant uppsöker smutsen?

Var finns den moral som ej gör sig till dubbelmoral,
och den enkla moral som ej gör sig förhatlig, föraktad och korsfäst,
fördömd och förnekad av alla?

Var finns väl den kärlek som tänker på annat än sin egen fördel,
den kärlek som ej är beräknande, den som ej älskar sig själv blott?

Var finns idealet som inte förintar och krossas av världen och makten
och realitetens etablisseman?

Var finns anden som icke blott strävar materialistiskt?

Var finns religionen som ej blott är uttryck för egoism och fanatism?

Var finns godheten, den goda viljan, som ej kommer blott ont åstad?

Var finns skönheten som icke fläckas av omvärldens fulhet och dränkes i den?

Var finns Gud, som sägs vara den ende som skapar, upprätthåller och håller ordning på allt?

Det finns ett svar allenast på samtliga dessa betänkliga frågor,
och det svaret är: endast i ensamheten.

28. Mötet

Åskan gick, och det blixtrade vilt och det dundrade högt
när vi träffades ute i ösregnet.

Du hade ett paraply, där du gick utan regnrock,
men jag hade inget att skydda mig med
utom jacka av tyg med tre lossnande knappar
och trasiga skor.

Men jag njöt av det skvalande skyfallets måttlösa dusch,
ty där stod jag och pratade åter med dig.

Kära goda, förlåt mig

att jag härmed åter till dig skriver dikter

i trots mot ditt höga förbud.

Men det finns inget hemskare brott

än att döda sig själv

med att ej vara sann mot sig själv

och ej uttrycka sina uttryckliga känslor.

29. Den fina damen

Hon kan inte gråta. Och därför kan hon inte heller älska.

Hon varit gift, hon älskat många, men aldrig känt sig tillfredsställd.

En vacker dam av fint och ädelt sätt och börd,
men fattig, utan inkomst, arbetslös och utbränd,
vacker än men härjad, vedervärdig när hon målar sig,
intagande som få när hon är ren och naken.

Ganska tokig och förryckt men fri, fullkomligt skrupellös men glad,
kan ej genera sig, uppträder skamlöst men är oförarglig.

Sådan är hon, den bedagade madamen,
alltid flyende och alltid åter sökande den frätande brännbara kärleken,
vars pilar, svärd och hjärtesar lärt henne blott
att aldrig gråta.

30. Rebellen

Krossa människan, natur!

Låt dina virvelstormar, syndafloder, skyfall och orkaner
dränka människan i hennes synder, laster, ansvarslöshet, egoism och kortsynthet.

Dränk städer; floder, svämma över, angrip världen,
krossa mänsklighetens hot mot liv, miljö och skönhet, frid och ordning.

Mänskan är ur natursynpunkt blott en skadeinsekt,
ett miljöhot och en fara för natur, kultur och samhälle.

Så rasa fritt, högheliga natur, med helig vrede mot all mänsklig ytlighet,
dess överflöd och överdåd, dess övermod och nonchalans,
dess intighet och ruttenhet, dess ateism, materialism och djuriskhet.

Ej någonsin skall mänskligheten kunna straffas nog
för deras illdåd mot naturen och allt liv.

31. Vålnaderna

Vålnaderna hälsade mig välkommen.

Djupt vilar dunklet över minnenas eviga skogar.

Sekelskiftet lever ännu i naturlighetens tidlösa värld
med minnen och normer från säkerhetens tidevarv,

den tid som innebar omsorg och uppfostran,
omtänksamhet och ömhet, generositet och välvilja utan ände.

Sådana gåvor hörde de gamle till,
som föddes i en lycklig värld men fick lida mycket.

Det var den stora generationen,
Eirik Hornborgs, Stefan Zweigs och Meresjkovskijs
förlorade, glömda och saknade generation,

alla tiders ädlaste.

Vem älskar idag sina barn och tänker på dem?

Vem lever idag för en framtid ?

Endast undantag, idealister och asociala stofiler.

Ty samhället präglas ej längre av individualitet

utan blott av bekvämlighet, fusk och sterilitet.

Normer för väl utfört arbete finns inte mer

utan blott lön för minimal möda,

ackord inom fackgränser,

paragrafreglerad sysselsättning,

bidrag, socialbidrag, barnbidrag, bostadsbidrag

och försäkringskassans välsignelse.

Blott medelmåttan går hem; alla andra blir lidande.

Den som är duktig blir impopulär;

den som skicklig är väcker blott avund;

en hantverkare som går in för att göra sitt jobb

minutiöst och perfekt, detaljerat och vackert

får aldrig sitt arbete sålt. Han kan dock skänka bort det.

Men vålnaderna av den stora och bortglömda

generationen far då upp ur gravarna

och ropar ve över världen.

O mänsklighet! Skall du då aldrig det lära dig

att vara helig som Gud eller eljest gå under?

Det var judendomens mission i vår värld,

att med sitt alltför klara historiska starka exempel

bevisa, att antingen lever man väl och är helig och arbetar

mera för själens tillfredsställelse än för kroppens,

eller så lever man dåligt för kroppens skull endast och dör och går under.

Det finns ingenting där emellan.

Naturligtvis är kroppen viktig som själen,

men själen och Gud är det alltid väsentligaste.

Den som glömmer det är redan dömd och förgjord.

Den som tänker på det och som lever för det

skall i evighet leva som en av de vålnader

som aldrig upphör att framgångsrikt piska på världen.

32. Kollektivet

Var icke någon, men lev såsom en av de andra.

Försaka dig själv, och glöm bort allting eget,

på det att all din energi må förbrukas till godo för andra.

Om du har ett jag så glöm bort det och släng det,

ty alla personliga ensamma tankar är dumma,

rent kollektivt sett.

Om du ej haver någonting positivt att glädja dem med
så tig, på det att du ej göre dig skyldig till negativt nonsens,

som kollektivt aldrig bör tagas på allvar.

Att tåga är vist, men att prata är dåraktigt

om man ej även kan lyssna.

Så tig i församlingen, lyssna och lär,
observera och följ med i allt vad som händer,
så kanske ditt kollektiv lyssnar till dig
när du någon gång har något vettigt att säga.

33. Det röda skägget (Berndt Lindholm)

Vad gömmer sig bakom hans rävpäls till skägg?

Den robustaste hantverkaren Finland känner,

en nordisk Cellini men helt utan högmod,

den starkaste individualist men med omdöme, smak och förnuft,
en ädelt genuin karaktär, med en avgrund av prövning och lidanden bakom sig.

Ej är han hemma i Borgå hos sitt eget folk, sina egna,

ty han är för stark som personlighet och alltför strävsam och påstridig.

Ej är han hemma hos fästmän i Danmark,

på det platta Jylland med platt kust och öbankrutt skärgård.

Nej, hemma blott är han i sin öppna segelbåt,

ute på fjärdarna, ensam med klipporna,

kämpande mot stormars salt och sitt ödes och allt universums församlade bitterhet.

Ensam är stark - och ej finns någon starkare eller mer ensam

än mannen bakom det färgsprakande, bländande skägget.

På havet allenast bland vassa och ödsliga klippskär och under bar himmel

och verksam i uråldrig guldsmedjas dunkel och fukt

kommer han till sin rätt som titan,

som en ständigt mot ödet djärvt trotsande

allting utmanande människa.

34. Människorättor

En okänd sjukdom som uppfräter kroppen inifrån

sprids i västerländska storstadsghettoen blott

och drabbar endast knarkare och homosexuella.

Kroppen tynar bort och utan att man vill det,

utan att den högsta läkarvetenskap kan fatta varför

eller göra något åt det.

Denna sjukdom blev först upptäckt för tre år sen,

och sen dess har för var månad offrens antal dubblats.

Utgången av sjukdomen är alltid döden.

Det är onaturlighetens lön.
När människan så helt tar avstånd från naturen
att han ej mer helgar äktenskapet,
odlar sina känslor blott med sex och droger
och ej längre annorlunda skickar sig än brunstiga
moralokunniga kloak- och pest- och kalrättor,
då måste rättorna med sitt naturliga familjeliv
och dess befrämjande och sunda starka återväxt
besegra mänskosläktet
och åtminstone utplåna alla offer och patienter för
Acquired Immune Disorder Syndrome,
måttlöshetens, onaturlighetens och moral-, förnufts- och levnadsvidrighetens
alltför logiska, naturliga och nog rättvisa resultat.
Ty när en människa är mer ett djur än människa
så är hon icke värd mer att få vara människa.

35. Pionjären

Skriv ändå, fast de inte förstår vad du skriver.
De är icke själva stilister; blott därför förstår de ej
varför du diktar och diktens förtjänster.
Det är typiskt mänskligt att strax kritisera
det som ej förstås, som är främmande och som ej hör till det vanliga.
Orsaken till den okunniges alltid förmättna kritik
är hans okunnighet blott och ingenting annat.
Och därför så är det så viktigt att du icke upphör att dikta,
ty dikten och konsten allenast kan fria en okunnig ande
och höja den upp över världen så att den kan få perspektiv och distans
till sig själv och sin okunnighet och så något bemästra den,
(ty aldrig kan man bli fullständigt kunnig,
men det vet allenast den vise.)
Så dikta, poet; var ej rädd för att flyga,
ty om du ej själv vågar flyga, hur kan du väl då övertyga de andra
att flyga är möjligt, och hur kan du lära dem att flyga själva?

36. Böckernas undergång

En bok är helig tills en annan än författaren får läsa den.
Då börjar dess oändliga martyrium:
nedgörande kritik, en ocean av missförstånd,
osålda lager av utgivna exemplar som måste skrotas,
folk som läser en rad eller högst en sida och så kastar boken,
folk som bränner den och skickar den till insamling av papper -
det sista är det högsta materiella vitsord någon bok kan få,

ty den som skickar papper till insamlingar bevisar därmed
att han värdesätter papperet och är förmögen till den minsta altruism.

Men det erkännande som varje diktare mest efterlängtar
är att någon visat sig förstå hans mening,
att en enda värdesätter och begriper andemeningen i vad han skriver,
men det är blott ytterst sällan som en bok
blir läst så väl att boken aldrig dör.
Endast läsaren kan giva boken evigt liv.
Författaren blott spiller tid och möda
på det mest riskabla olönsamma företaget:
befängt förverkligande av en världsfrånvarande diffus idé,
som har en chans på en miljon att lyckas och att bli förstådd.
Dock är det mera viktigt
att ha idéer att förverkliga
än att förverkliga idéer.

37. Barnen

Alla är vi barn i Vår Herres hage.
Den vuxnaste och mest allvarliga är aldrig mer än ett barn,
den mest årstyngda ärbara nittioåring och klanpatriark
är ett barn liksom varje politiker, biskop och rektor och statstjänsteman.
Man är aldrig mer än blott ett barn innerst inne;
allt allvar och bjäfs, alla titlar, diplom och meriter
är bara tom ytlighet, masker, förställning och taskspeleri.
Hela livet är barnsligt och blir ständigt barnsligare
ju mer man tror att man växer upp och blir vuxen och mogen.
Och därför är gamlingen och lilla barnet de starkaste mänskorna,
ty endast de vågar vara naturligt och öppet och trovärdigt barnsliga:
dem endast är det förunnat.
De vuxna så kallade mogna, som skaffat sig ansvar och ställning,
och som är så dumma att de börjat ta själva livet på allvar
får aldrig förlora sitt ansikte, mognadens löjliga mask,
ty de inbillar sig att de är något, och därför är de så löjliga.
Ingen är därför mer mänsklig, naturlig och äkta än den
som allt genom sitt liv vågar öppet bevisa
att han aldrig är något mer än ett barn.

38. Anastasias dotter

Jag flyger för din skull.
Min fot rör ej mera vid marken.
Jag känner blott svindel inför all kontakt med vår värld,
ty jag älskar dig, käraste, mitt fula troll,

du mest originella exotiska charmfulla mörka prinsessa,
du skogarnas djupaste dolda mysterium,
du ödets, passionernas, troskyldighetens och nyckernas offer.
Men du är så god att du ej ser ditt öde och din tragedi med bedrövelse.
Du rycker endast på skuldrorna åt alla samlade olyckor och ler som solen.
Du är Anastasias dotter, prinsessan som världens gång glömde,
som världens historia förnekade och av okunnighet nesligt förtrampade
för att hon ej mera ledde historien, för att hon ej hade pengar
och för att hon vägrade att mera tala på ryska, det språk som historien fördärvat.
Olyckliga lycka och lyckliga olycka, ej kan du gråta. Du kan bara le.
Och så ler endast det utsägliga lidandet,
historiens och all mänsklighetens ohyggliga öde och lidande.
Skratta åt olyckan, mänsklighet! Ruska på axlarna åt dina öden!
Vad var nationalsocialismens förintelse av judendomen i Tyskland?
Historiens nyck blott, en olycklig världsepisod ibland alla de andra, en struntbagatell,
som vi endast bör rycka på axlarna åt och på nytt möta modigt
med vårt allra soligaste varma leende.
Le emot döden och skratta åt världen, driv gäck med vart krig,
tag atomåldern och alla krutgubbar med sina väten neutronarsenaler med en munter klackspark,
- tag aldrig historien och ödet på allvar.
Gud menar ej någonsin allvar.
Han leker allenast med oss, och han skrämmer oss med sina skådespel
blott för att som skådespelaren njuta av att åstadkomma effekter.
Du lever än, den siste kejsarens enda tidstrotsande dotter,
för att le åt världens historias fåfänga,
blott för att komma all världen på skam
med ditt eviga och triumferande leende
som lägger världen och ödet på knä för din hand
som är kärleken.

39. Hybris

Kom med mig till Göteborg.
Våra barn skall bli de vackraste i världen.
Hela staden ger jag dig:
alla människor känna mig
och skall känna dig.
Kom, bli min drottning;
jag skall giva dig mitt kungarike
och helt underordna mig vår lycka,
som är du, det enda väsen som vi två utgör tillsammans.
Vi är enighet tillsammans,
endast lycka, godhet, kärlek, glädje, eufori och skönhet.

Bliv min älskade,
låt mig få bära dig snart över lyckans tröskel;
kanske redan detta år.
Jag älskar dig.
Du älskar mig.

Vad kan då hindra oss från att få hela världen?

Jag skall lägga den för dina fötter.

Det skall bli beviset

för att kärleken vi känner för varann

är mer än bara äkta.

40. Jag älskar dig

Jag älskar dig.

Du är mitt hem, mitt ljuvligaste hem på jorden.

Allt som blott är mänskligt och blott därför svagt

och imperfekt, bedrövligt och eländigt

älskar jag hos dig, du svagaste av alla själar,

allra mest labila, lidande och passionerade.

Du har det djupaste mest svarta mörker

kombinerat med den ljuvligaste lycka:

dårskap parad med sann vishet

och den mest triviala ytlighet i underbar kombination med

from uthållighet och tålmod:

all levnadsvisdoms höjd.

Jag älskar djupt ditt mörker och din synd,

ty i dess strävan är den blott gudomlig.

Allt hos dig kan jag blott älska

ty du är allenast och ej något mer

än blott en människa

i dess mest ljuvliga förnedring.

41. Avskedet

Må varje avsked bli en början till en salig fortsättning.

Må varje saknadstanke resultera i en underbarare förening.

Må var tår vid skiljevägen blott betyda skratt och glädje

vid den korsväg där var ensam väg på nytt må löpa samman

med de tragiskt en gång lämnade.

Må vart minne vara blott en pant för framtiden,

en ljuv försäkring om den oundvikliga återföreningen.

Må sorgen leda blott till glädje,

saknaden allenast till än intensivare förbund,

förlusten blott till vinst och minnet blott till vänskapens fördjupande.

Ty ej finns kärlek som för evigt varar
om den icke är baserad på osårbar vänskaps fasta grund,
på ömsesidig och total respekt för andrens individualitet,
på fullständigt förtroende och öppenhet med sanningen,
på förbehållens absolutaste bankrutt.

Den kärlek som på sådan grund tillfälligt bjuder ömt farväl
är dömd att ständigt upprepat återförenas
och att vara i oändlighet - och längre.

42. Fririet

Jag är världens sämsta så kallade friare.
men jag har i Göteborg två adresser och bostäder.
En är förnäm, och den andra är primitiv.
Båda är små, men tillsammans kan de bli ett hem för oss.
Vi kan bo åtskilda på var sitt ställe,
den ena förnämt och den andra mer primitivt.
Så kan vi byta, och så kan vi även tillsammans
bo på båda ställena.

Enligt uppgifter från arbetsförmedlingen
skall det ej bli alltför svårt för dig att få ett arbete här:
det är i Göteborg just för närvarande klar brist på journalister.
Jag har icke någonting mot att bli gift med dig.

Vad säger du?

Komplikationer:

Ske icke min vilja men endast din.
Jag vill ej rycka upp dig från München, om du är alldeles tillfreds där,
och ej får vår eventuella förening förhindra att du far till Mexico nästa år.

Den ena av mina bostäder är just nu uthyrd,
men den mänskan kan flytta inom en tre-fyra månader.

Kom, om du vill, men låt oss i så fall
ta det lugnt och försiktigt.

43. Kungen av Åbo (Gottfrid Gräsbeck)

En flintskallig man utan ett hår på kroppen
med dalaperukfrisyr som Gösta Ekman i filmen om kung Gustav Wasa
med en verksam lunga som följd av lungtuberkulos i hans ungdom
är Åbos mest lysande musiker, ledare av Nordens bästa studentkör,
en kompositör av seriös såväl som folkloristisk musik
och med stark originalitet,
en unik musikalisk skyhögtoleransnivå
och med en stark teologisk grund och huvudinställning till all musik.
Aldrig har jag mött en mera hängiven, lysande, charmfull och älsklig artist,

något feminin, sofistikerad och alltför godtrogen den materialistiska utvecklingen
inom såväl teknik som musik,
men med genuin känsla och den alltför ömtåliga överkänslighet
som är så viktig hos konstnären om konsten verkligen skall bli sann konst
och ej endast teknik.

Endast sådana människor kan lära människor att sjunga rent,
och det är deras hela livsmening: att praktiskt bevisa
att människan kan sjunga rent genom livet
och göra sitt liv lika rent och sant, rätt och sunt därefter
i motsats till alla djur, varje näktergal, val och gibbonapa
som aldrig kan hålla tonen och hålla sig till någon renodlad tonart.
Att harmoniera musik är att harmoniera oss människor,
och den som kan sådan konst är i sanning en kung ibland människor,
mänskligare än nån annan och därför mer upphöjd
än någon person som ej fattar
att meningen med all musik är att göra oss människor bättre,
och det är en sak som allenast musiken är mäktig.
Och om ej musiken gör människor bättre
är ej den musiken Musik.

44. Gott umgänge

Gott umgänge är utan tvekan det bästa
som livet kan erbjuda.
Att sitta uppe med vänner och prata till midnatt
och längre, till gryningen, utan att lida av trötthet,
att finna sig själv i en annan,
att finna i en annan människa rikare världar
och erfarenheter än ens alltför välkända egna,
att kunna av andra få inhämta råd
och förnuftiga sakliga tankar om ens eget tillstånd
som man aldrig själv kan få vettig distans till,
att glömma sig själv i fromt sällskap med andra
är att återfå tron på livet och lyckan,
på sin egen framtid och möjlighet
och på sin kärlek, sin hustru, sin chans uti livet
att undfå det högsta som livet kan erbjuda.

45. Manslukerskan

Fullständigt hämningslös i relationerna
bor hon tillsammans med en eller två eller tre män samtidigt,
vill gifta sig med den som är tolv år yngre,
vill ha barn med den som har barn och är gift redan

och vill bo samman med man nummer tre,
en platonisk försynt kavaljer som är oskuld.
Hon struntar i vilka väsentliga äktenskap hon saboterar,
hon struntar i vilket barn hon så gör faderlöst
och vilken oskyldig hustru hon dömer till änka.
Hon tänker blott på sina nycker, och ingen är hon mera blind för
än den enda som alltid verkligen älskat och hållit av henne
mer troget än vad som är möjligt för henne att tänka sig.
Blind är hon och döv för allt utom sina personliga känslor,
som är så extrema och irrationella att hon av sin mor en gång
hotades instängas på hospitalet.
Likväl är hon vacker och rar, god och glad, spirituellt och gemytlig,
och för att hon i all sin svaghet är mänsklig
förlåter man henne vart blödande hjärta,
vart nykrossat äktenskap och varje utblottad älskare.
Och egendomligt nog förlåts hon mest och helst av sina offer.

46. Hennes tystnad

Vad kan hennes tystnad betyda?
Det kan icke vara blott likgiltighet.
Kan det vara att hon ej vill stickas,
som ju kvinnor alltid vill göra när de bliver närmade,
och att hon därför av hänsyn till mig hellre tiger?
Kan det vara att hon är blyg för sig själv
och för hela sitt karusellartade vilda förflutna?
Om så är så är det tillräckligt
för att hon skall undfå försoning för allt för sig själv.
Eller är hon en av dessa ärbara kvinnor
som vill varken hänge sig eller helt avstå,
som vill hålla elden vid värmande låga
men ej bränna vingarna på den?
Ej finns något som är så gåtfullt som tystnaden,
ty världens högsta mest envisa tystnad
har ju alltid varit och skall alltid vara hos Gud.

47. Den frånvarande

Gården var öde och tom, fastän alla var hemma.
Men ingen tog vänligt mot främlingen, ty alla var smått betryckta.
De såg ner i marken, de blygdes.
I köket lät husfadern allting förfalla och gjorde ej något.
Vad var då på tok?
Gårdens moder var borta.

Hon hade med ens tagit frisöndag och rest från gården
för att demonstrera att hon ställets huvudperson var
och för att klokt göra sig saknad.

Minsann var hon saknad.

Ej någon förmår så placera sig i en krets centrum
som den som vid ett lämpligt tillfälle avviker från den.

48. Jungfrun

Det finns två sorters jungfrur.

Den ena är skändad och har blivit illa behandlad av livet,
är mer passionerad och farlig och stark än skorpionen
och kan kräva ut en grym hämnd på sin omvärld
för sina ohyggliga lidanden och orättvisor:
en boren tyrann av ohyggliga makalöst gräsliga mått
som Ivan den Förskräcklige.

Den andra sorten är helig,
en okränkbar ljus och intagande oskuld,
en ängel med godhet och välvilja blott,
självupoffrande för andras väl,
alltid öppen, beredvillig och generös,
en perfekt härskarinna och ett ideal,
som Elizabeth Tudor av England.

Vi står mellan dessa två ytterligheter.

Vi har båda sidorna inom oss, vilka binds samman
av det enda draget som de har gemensamt:
den orubbliga karaktärs- och personlighetsfastheten.

Det finns förvisso de som är extrema
och antingen är den förskräcklige eller ett sant ideal;
men den förre går miste om livet i sin djupa bitterhet
medan den senare måste med nödvändighet
sakna det själens djup som blott erfarenheten kan ge.

49. Sann kärlek

Det finns ingen kvinna som kan vara bättre än du.

Det finns icke två människor som passar bättre tillsammans än vi två.

Vi är såsom vore vi skapade enkom och blott för varandra,
ty så perfekt passar vi in i den andra,
som handen i handsken, som plogen i fåran.

Jag tror det är meningen med våra liv
att de skulle uppmuntra varandra och stödja varandra,
att de skulle bilda tillsammans en okuvlig osårbar kärna och källa
av strålande skönhet och kraft, energi och sann kärlek,

som uppbyggligt ädelt exempel för resten av världen.

Vad väntar vi på?

Vad är tiden som står mellan oss?

Vad är havet och gränserna, vad är den löjligen språkdifferensen,

vad är detta öde som skiljer oss åt och förenar oss åter,

vad är allt som står oss emellan om icke blott lappri?

Ty aldrig skall vi kunna skiljas.

Ej något kan någonsin komma emellan oss,

störa vår kärlek och få den att slockna,

ty vi är i kärleken icke avhängiga tiden och rummet.

Vår kärlek är universell.

Det betyder, att inget kan utifrån påverka, störa,

förminska den eller avtrubba den,

ty den är fullkomlig, evig, total och perfekt.

Den är vattentät mot universum och världen och all timlig påverkan.

Låt oss då älska varandra

och trotsa var skranka som bjuder oss motstånd.

Ty vår kärlek är evigt oemotståndlig.

50. Galningen

Du ringde till mig ifrån Tyskland.

Du kallade mig Mister Cherry.

Du sade att du skulle flytta till Düsseldorf.

Det var i alla fall ett steg åt rätt håll och några mil närmare mig.

Det var så tydligt din röst, och allt var så fullkomligt verkligt,

men så plötsligt tystnade vi, och jag vaknade.

Och där låg jag icke med telefonen i örat men min egen knytnäve.

Jag är en drömmarnas narr, mina önskningars offer,

ett segel som blåser omkring hjälplöst för mina tankars orkaner

och utan att jag kontrollerar mitt roders förnuft.

Du tiger fortfarande och plågar därmed ihjäl mig.

Vad vet jag egentligen? Hur vet jag att jag kan lita på dig?

Hur vet jag att du ej giver vika för vem som helst annars

som bor mycket närmare dig än din narr här i Norden?

Jag vet ingenting och är desto mer då utsatt,

prisgiven åt mina känslor, i blåsten för fullt

på den kvalfullaste av vår världs oceaner:

den rasande kärlekens aldrig upphörande stormars tyfonocean.

51. Vi

Jag har dig beständigt framför mina ögon.

Det går knappt en stund utan att jag blott tänker på dig.

Varför tvekar du? Hur kan du tveka?
Jag ger dig en bostad, ett hem som är tryggt,
och ej endast ett hem men ett paradiset.
Två hem har jag dig att erbjuda,
och du får skapa dem bägge tillsammans med mig.
Jag erbjuder dig hela mitt liv tills jag dör:
endast döden skall då kunna komma emellan oss.
Du har ej något att misstänka: allt har jag lagt fram för dig,
och i kärleken är jag ett oskrivet blad, en blank sida,
och intet kan misstänkas som är så helt utan erfarenhet.
Jag är en orörd helt grön kontinent som jag ger dig
att upptäcka, kartlägga och ensam äga.
Naturligtvis finns det otaliga "men".
Du har dina samtliga vänner i München.
Dem får du ej släppa kontakten med.
Kom hit på prov; lämna vägen tillbaka helt öppen.
Måhända så tycker du min kärlek är såsom vackrast och renast just nu,
när vi är så långt ifrån varandra,
och vill ej riskera att den blir befläckad:
det är riktigt att havet emellan oss gör
att jag kan skriva saker till dig som jag ej skulle uttrycka muntligt.
Men kärleken är alltid lidande även.
Nu glittrar den i mina ord medan smärtan och prövningen
i att ej ha dig i närheten ej syns i orden;
och kärlekens ord i min dikt är allenast en kamp
mot det lidande som det är att icke ha dig i närheten.
Kanhända blir du besviken när du kommer hit,
eller blir jag besviken på dig,
men då har vi åtminstone redan varandra.
Den värsta besvikelsen vore om du sade nej.
Ty jag litar på dig och jag tror på dig.
Kom, om du ej vill mig störta
i smärtans och lidandets yttersta avgrund.

52. Våra bilder

Hur ser du på mig?
Jag är antingen säkert en narr, ganska tokig,
befängd och förmäten och kanske i någon grad skrämmande,
eller så är jag en ängel som sänder dig ljus ifrån ovan,
upplyser ditt liv och förgyller din tillvaro.
Och hur ser jag då på dig?
Du är min bästa vän, något barnslig och enkel

men utrustad med ett ovanligt djupt sjäsliv
och sinne, tror jag, för det universella,
med mottaglighet och en känslighet för varje darning i etern,
med moderlig känsla för allt som är vackert och levande
och med passioner vars djup ej kan mätas.
Du är ingen skönhet, din näsa är för karaktärlös,
men dock har du drag vilkas charm
vida övergår varje sann skönhets mest ljuva behag.
Du har tveklöst personlighet, något som de flesta skönheter saknar.
Och ditt ljuva leende, såsom du ler när du ser in i mig,
är det vackraste leende denna värld känner;
och det ljuva leendet omkring din mun och din blick
är vad jag alltid ser
när jag ensam i främmande land endast umgås med minnet av dig.

53. Månens ansikte

Vi är alla barn av den ljuvliga månen.
Det breda och leende jungfrusiktet,
den innerliga och intima, mest heliga midnattsvänskapen,
den ljuvliga vilan i moll efter dagen,
det stilla avslappnade aftonumgänget,
den ljuva och blå nocturnala musiken
och all musik som är harmonisk och uppbygglig
kommer av Månens intima välgörande inflytande.
Ludwig van Beethovens Månskenssonat,
den subtile Chopins stämningsrika Nocturner,
Puccinis kvällsoperor och "Nessun dorma",
med sådana arior som "E lucevan le stelle",
allt det mest finkänsliga, tillspetsade, mest förfinade,
ömtåliga och gracila hör Månens inflytande till,
som allenast är gott, andligt utvecklande,
mycket känsligt positivt och outhärligt
för människorna och deras blå harmoni med varandra.
Och vad vore vi utan Månen?
Vi skulle ej le utan den.
Nej, vi skulle ej veta att le utav sällhet i varandras sällskap.

54. Kärlekens ansvar och frihet

Kärlek är ansvar, men ej finns det kärlek var det ej finns frihet.
Det första är friheten. Den giver kärleken.
Kärleken kan ej bestå om dess grund ej är friheten.
Ansvaret kommer av kärleken och är den fullmogna frukten,

och så länge ansvarets bördor beredvilligt bäres på axlarna
är den uppbyggliga kärleken ytterst solid och försäkrad mot allt ont.
Och dessa tre hörnstenar bildar den fullmogna kärlekens lyckotriangel:
att giva varandra den yttersta friheten och ändå lita fullt fast på varandra,
och ta för varandra det yttersta ansvaret och dela samtliga bördor.
Om dessa två pelare håller är kärleken oomkullrunkelig.

55. Ödet

Du har gett mig ett slag under bältet. Jag är fälld till marken.
Så nere var jag att jag nästan beslöt att ej fara till Hamburg på operaveckan.
Du säger, att du har en mycket kär vän som du hemskt gärna ligger med.
Än en gång kastar du ner dig i helvetet.
Hur kan du vara så blind för ditt öde?
Och hur kan du häpna så för att jag friar till dig?
Vill du påstå att jag troget hållit kontakten med dig nu i femton år
medelst intimaste brevväxling och att du aldrig förstått att jag hållit av dig
mera gränslöst än av någon annan?
Du skrev då för femton år sedan till mig, att du ofta sökt hos andra män en som var såsom jag,
och att du blivit bränd ofta, för att du litat på dem som på mig.
Om du ej visste då vad du skrev vet du då lika litet idag vad du skriver.
Förlåt mig. Jag vill inte gräla på dig. Jag är endast förbannad på ödet,
på mitt öde, ditt öde, och bådas våra förbannade öden.
Var gång som vi träffas på nytt efter år av kontaktlöshet
har du just tagit dig upp ifrån helvetet
och lämnat bakom dig skilsmässor, hem och besvikelser
i form av misslyckade kavaljerer.
Du blomstrar upp sedan när vi är tillsammans
och är när vi skiljs som en ny mänska redo att kasta dig ut igen
till nya misslyckade kavaljerer.
Jag såg direkt på din Guillermo att han aldrig skulle bli god nog åt dig.
När du kastade dig ut för stupet på nytt stod det alltför klart skrivet i självklarhetstecken
att någonting fattades i grundinställningen hos dig och Adolf till ert liv tillsammans:
du sade att du icke gjorde det för euforins skull,
men sanningen är att det var just precis vad du gjorde:
det var inget annat än sexuellt svärmeri blott för lekens skull och ej för allvarets.
Och som allt sexuellt överbetonat så slutade det med rätt våld.
Och så kommer du åter till Finland och träffar mig åter
och säger, att aldrig mer: du är nu misstänksam, -
och så det första du skriver till mig ifrån Tyskland
att du har en mycket kär vän som du hemskt gärna ligger med.
Varje gång när vi har skiljts och du har farit till någon ny kavaljer
för att brinna med honom i helvetet som med de andra

så har jag försökt glömma bort dig, förträngt dig ur mitt varma hjärta,
och alltid har du sedan dykt upp på nytt ruinerad och bränd och besviken.

Du är som en syster för mig; vår osårbara barndomsvänskap
kan ej något rå på utom döden.

Men jag är nu trött på det ödet och dess karusell med oss.

Och vad är mitt öde då? Jag har fem frierier bakom mig,
och vart och ett slutade med katastrof.

Jag har den egenheten att jag icke vill gå i säng med en dam som jag icke är gift med,

och därför så friar jag först, vilket de tar som en förolämpning.

Och när jag blir kär har var gång föremålet med entusiasm
genast krupit i säng hos en annan

som för att på det sättet göra sitt yttersta för att bli av med mig.

Det är mitt öde.

Jag trotsar det nu med att fria till dig, och därmed trotsar jag även ditt.

Men om du föredrar dina misslyckade kavaljerer,

tillfälliga ytliga vänner att leka med,

och kastar bort detta tillfälle som jag dig erbjuder

och som är allvar på livstid och ej blott en lek,

så skall jag aldrig mera tro på någon kvinna.

56. Resignationen

Ske icke min vilja men endast din.

Aldrig vill jag dig tvinga till något.

Jag vill vara den allra siste som gör något sådant.

Jag har informerat dig om alla fakta

och uttömt all sanning så långt som det går.

Mitt erbjudande gäller till årsskiftet,

ty då förlorar jag min andra bostad.

Du har nu att slutgiltigt fälla ett avgörande.

Tag ingen hänsyn till mig utan tänk blott på dig.

Jag är alltid din bror och din vän,

och du bor alltid varmt i mitt hjärta,

som bara vill ditt allra bästa.

Och vare sig du kommer hit eller ej

är det alltid ett osårbart och oföränderligt faktum.

57. Resan

Ett dygn med den judiska sabbaten,

intensiv tre-timmars repetition med en ny och grön kantor

och två intensiva gedigna och utdragna gudstjänster,

fest där emellan hos exnarkomaner med några glas vin,

och på morgonen efter den vackraste gudstjänsten utdraget kafferep -

därefter ut i naturen på cykel,
en tre timmars färd fyra mil eller mera
i vackraste landskap med fjordar och klippor,
med skaror av fåglar och djur, svin och hästar och duvflockar,
till den av ödet förföljda familjen
med fyra barn av vilka ett är normalt,
ett på sinnessjukhuset på livstid,
och de återstående två alltid hemma med sjukpension
för sina nervers skull.
Men dessa fyra, de gamla föräldrarna
och de två parasiterande slappa odugliga sönerna
var mycket glada åt mitt intensiva besök.
Så tillbaka till staden igen
fyra mil som på vingar
i gyllenröd göteborgsk solnedgång
och ut i skärgården till psykologparet,
gifta förut var och en med ett barn från ett avslutat äktenskap var.
Vilken resa - och gratis! Och middagar gratis hos varje bekant,
och mer skönhet omkring sig än vad som är möjligt att se från ett bilfönster.
Nio mil lätt som en plätt på en dag på en cykel -
vad kan då hindra en från att en dag cykla ner till Italien?
Och överallt i var park på var ö nyförälskade och nyförlovade par -
endast jag var helt ensam.
Men var jag det verkligen?
Nej, även jag har en käraste
fjärran i söder och på andra sidan om Östersjöns hav
som jag älskar beständigt och tänker på endast med kärlek och glädje som är oupphörlig,
men är mina känslor besvarade?
Det vet jag ej,
och det gör mig mest ensam i världen
men även unik såsom älskare.

58. Serenaden

Hör du musiken? Jag spelar allenast för dig.
Det är Beethovens vackraste pianosonat opus nittio, den andra satsen.
Jag ser dig framför mig var du ligger hemma i München
och lyssnar till den sakta bortdöende melodin,
den mest ljuva som finns i musikens historia.
Du ligger i sängen och lyssnar till min serenad för dig
ett hundra mil härifrån,
och du hör den i etern. Du hör hur jag spelar.
Jag gör många misstag och kommer lätt av mig i noterna,

men det är världens mest vackra musik,
och den har aldrig spelats mer vackert,
ty jag spelar den blott för dig
var jag sitter helt ensam i dessa pompösa lokaler
vid skamfilad halvfalsk och misshandlad flygel.
Där möts våra drömmar i etern
högt burna från två kontinenter
och strålar tillsammans högt ovanför Östersjöns yttersta avgrundsdjup
för att där dväljas i salighet
på Guds musiks rena gyllene eviga vingar.

59. Mjältsjukan

Den som ej älskar är sjuk.
När jag ej älskar dig är jag sjuk.
När vår kärlek är levande, sann, ömsesidig och lycklig
är vi båda friska, naturliga, glada och goda;
men när den blir ensidig och någon ej längre älskar den andra
och släpper kontakten och glömmer kommunikationen -
det viktigaste i all kärlek och dess enda grund -
så är kärleken sjuk, och den dör om den icke kureras.
Och det finns blott en medicin, och dess namn är kommunikation.
Det är universalmedicinen som alltid behövs
och som alltid kurerar den yttersta mänskliga plågan
helt mirakulöst - och vad är då den yttersta mänskliga plågan?
Att ej vara älskad, att ej få sin kärlek besvarad,
att glömmas och bliva begravnen helt levande
av vännens, kärestans och alla människors likgiltighet.

60. Korsfästelsen

Värk, o mitt hjärta,
ja, pressa ihjäl dig av smärta
och njut av ditt lidande,
ty ingen plåga är ljuvare
än all den plåga som kommer av hjärtat.
Frukta ej smärtan och lidandet;
de är det främsta av tecken på hälsa,
på andens gudomliga hälsa,
som trotsar vart lidande fysiska öde och plåga i världen;
ty smärtan som kommer av hjärtat
är sanningens ögonblicks höjdpunkt i livet.
Så frukta ej plågan och smärtan och lidandet
utan bekanta dig med dem i stället

och trotsa dem, uppsök dem, frossa i dem,
ty allenast så länge du känner dem
är du en levande människa.

61. Vänskapen

Man träffas och trivs, och man umgås helt ytligt.
Man skämtar om strunt och man pratar mest skit.
Man har trevligt och festar och dricker tillsammans,
man skrattar och är bara glad,
och man hänger sig åt denna ytlighet,
fastän man samtidigt leds vid den
så till den grad att det är rent förbannat.
Är detta vänskapliga umgänge
och denna till det absurda uppskruvade tillgjorda ytliga glädje
sann vänskap?
Nej, vänskapen börjar där umgänget slutar.
Vid skilsmässan börjar den verkliga vänskapen.
Vänskap är vänskap blott när den är utsatt,
när prövningar ansätter den och när dess existens är ifrågasatt.
Tecken på uppriktig vänskap är känslor av saknad,
förmågan att omhulda minnen
och älskliga tankar om avlägsna vännen
längst inne i det allra varmaste hjärtat.
När vänskapen utsätts för hot och består,
då allenast är vänskapen vänskap.

62. Variation

Man umgås och älskar att umgås,
man skämtar och skrattar och äter och dricker tillsammans,
man njuter av livet och älskar att vara tillsammans
med de kultiverade vännerna, de bästa vänner man har,
men ändå är det icke alls vänskap det så långt är frågan om.
Nej, först när vägarna skiljs och när ödet förtär relationerna praktiskt
och vänskapen hotas av avstånd och brist på kontakt,
då begynner den verkliga vänskapen,
som just är till för att trotsa allt sådant,
all tid och allt rum, varje praktisk omständighet och varje längtan och saknad;
när vänskapen lever på minnen blott
och på de blott konstruktiva och älskliga tankarna om dem man trivdes med
och den består, -
då är vänskapen äntligt ett faktum.

63. Varför?

Varför fick jag icke älska dig, älskade?
Var all min kärlek självbedrägeri blott?
Var det egoism? Egenkärlek och fåfänga?
Du sade nej som man avfärdar tiggare,
såsom man spolar ner skit i klosetten,
som man lägger locket på soptunnan,
som om du sade nej till hundra friare dagligen.
Var det ditt allvar? Jag måste dock ta det på allvar
tills du kommer med något annat,
om du nånsin gör det.

Nu ylar höststormarna redan,
nu blir all min kärlek till is genom vintern,
nu lider jag blott och arbetar ihjäl mig
för ingenting i vanlig ordning och i gränslös ensamhet
medan du ligger med den som du föredrog,
medan jag lever allenast för min arma längtan
tillbaka till sommaren, kärleken, ljuset
och den som jag trodde att kunde bli min.

64. Den falska modern?

Är hon falsk eller ej, denna moder,
som offrar, försakar och avstår sitt barn
för sin religion, för att förverkliggöra sig själv?
För den sakens skull offrar hon hemmet och upplöser det,
hon tar avstånd från samtliga umgängesvänner sen tjugo år,
hon drar med våld med sin man till en annan stad
var icke maken kan trivas och måste bli ensam.
Hon tar icke hänsyn till mannen och alla hans vänskapsband
som hon så upplöser, ej till sin son, som hon kör ut ur hemmet
som det enda hinder som står mellan henne och hennes idé
och ej ens till sitt arbete, sin ädla konst,
som hon är så unik i och har monopol i
med sin specifika rent klassiska stil.
Allting offrar hon: hemmet och sonen och konsten och vänkretsen,
och för vad då? För det största av alla självbedrägerier.
Men är hon då falsk såsom moder?
Hon har trenne andra barn,
som alla offrat sig för samma ljusa självbedrägeri,
och de ger henne samtliga rätt.
Enligt majoriteten är hon såsom moder ej falsk.
Vad är sant? undrar den yngste sonen,

den offrade neutralitetsdiplomaten.

65. Hennes bröllop

Hon gifte sig efter två år med sin fästman.

De kände varandra två år, och han älskade henne.

För henne betalade han hela hennes ohyggliga studieskuld

på nästan trettiotusen riksdaler

och friade till henne. Hon sade ja.

Första kvällen som de voro gifta

gick hon hem till en annan karl och sov över hos honom.

Hon var hela följande dagen med honom och såg ej sin man.

Efter en veckas äktenskap tyckte de de borde skiljas

och kom överens om omedelbar skilsmässa.

Prästen som vigde dem skällde ut henne, men hon bara skrattade.

Hela historien var för henne bara ett jippo, ett skämt, en tablå.

Och så avslutades hennes äktenskap, som var det tredje.

Hon har fått det rådet att, om hon vill undvika vidare skilsmässor,

ej på nytt gifta sig med sina män.

66. Den förlorade

En skönhet, en tapper begåvning, en generös moder,

en älsklig och varmhjärtad idealist

med en femårig lovande entusiastisk och skarpsinnig son

tänker resa till fjärran Nepal för att lära sig sanskrit

och andra bedrägliga flummarefilosofier på modet.

Hon har som sin vän nu en långhårig sak

vars kalufs är ett toviggt och tofsigt och lurvigt och tilltrasslat råttnäste

för alla larver och loppor och kvalster och tvestjärtar:

bara man ser honom blir man beklämd och vill spy.

Ej har jag något mot män med långt hår,

men är de långhåriga måste de åtminstone hålla håret i ordning och kamma det.

Annars så är de än sämre än djur.

Han är haschare, dagdrivare och oduglig till allt.

Vilken ödesdiger oersättlig förlust!

Med sin son överger hon sin framtid

för att med en Caliban resa åt helvete,

och det är ingenting någon kan göra åt saken.

67. Mormodern

Fadern dog. Brodern skulle bli konstnär.

Vid unga år fick hon försörja familjen helt ensam,

sin storebror, moder och sin lilla syster.

Hon tvangs ifrån studierna för att försörja familjen
och fick aldrig så göra bruk av sin utomordentliga studiebegåvning.
Hon gifte sig och fick tre barn, och familjen blev hennes välsignelse.

Men ende sonen, ett ingenjörsgeni, som de gjort allt för,
tog vid trettiofyra år sitt liv i ett främmande land.

Därmed brast hennes hjärta.

Dock fortfor hon så länge hon ännu levde,

och det var ett tjugotal år,

att med ursinnig idoghet sträva och arbeta,

odla sin trädgård och göra sitt allt för de sina,

för barnlösa dottern i utlandet

och för sitt äldsta barn, den andra dottern,

som övergav allt för att satsa på en religiös fanatism

jämte sjuttiofem procent av sina barn.

Ärkemodern sov aldrig gott, sörjde i ett och var orolig

utan att någonsin minska sin spänning,

sin omsorg om sin ödesmärkta familj.

Och när maken blev sjuk tog hon ut sig totalt

för att göra hans livs sista sommar en sista välsignelse,

sov aldrig utan låg vaken och tänkte på nätterna

hur hon den följande dagen på nytt skulle glädja sin dödssjuka man,

tills han avled helt stilla.

Då var även hennes liv slut.

Intet hade hon mera att åtrå

än att få till slut åter vara hos

sin ende son och sin älskade make.

68. Den bästa vännen

Ensamheten är min bästa vän, min räddare i nöden.

När alla vänner sviker, då finns ensamheten kvar och väntar på en,

den evigt outtröttlige pålitlige och trogne dubbelgångaren,

som alltid träder en till mötes i det tyngsta mörkret,

den som evigt väntar på en, för att vara den allena följeslagaren

i alla väder, vått och torrt, i storm och kyla, ödslighet och torka,

i alla prövningar som ingen mänsklig vän förmår stå ut med,

för att mer och mer ta livet av en, krama musten ur en bit för bit,

utsuga all ens kraft och energi, moral och dygd till sista andetaget

med att grymt ersätta allting gott och positivt

med bitterhet och skuld, med grämelse och misstro,

misstänksamhet och en allt djupare misär och avgrund

av bekymmer, sorger, frustrationer och desillusioner,

för att leda en till döden, den slutliga befriaren.

Du är min bästa vän, o ensamhet och död, ty du,
allenast du, skall alltid vara mig för evigt trogen.

69. Den havande

Hon hade ett tiotal friare,
alla stans ädlaste män,
men hon gav alla korgen,
de bästa och trognaste männen som fanns,
för att i stället hänga sig på
en långhårig missbrukare, utlänning och mammas gosse,
en dagdrivare utan mål i sitt liv.
Och hon hängde sig på honom, delade med honom
alla hans laster och droger,
trots att han ofta utsatte henne för misshandel
och ofta tydligt försökte att göra sig av med den arma,
bedra henne och ge sig av ifrån henne.
Men han blev normal, etablerade sig och blev stadgad
och bildade åt dem ett hem.
Och då flydde hon från honom, lämnade honom i sticket.
Hon hade därefter sitt vanliga antal beundrare,
stiliga duktiga goda begåvade ädla perfekta högst lämpliga friare
som hon i sedvanlig ordning gav korgen
för att ta sig an en ny utlänning, tio år yngre än hon,
bara barnet, en yngling med fjun på sin haka,
som ingenting visste om livet och kvinnan,
en arbetslös stackare, menlös, naiv och anemisk;
och honom är hon nu med barn med.
Vad skall det bli av sådant barn, sådan moder,
en så menlös fader och sådan familj?
Hon är kroniskt neurotisk, kan ej vara ensam en timme,
ett typiskt outhärdligt blivande rivjärn, så nyckfull
att fadern en gång övervägde att sätta in henne på anstalt.
Och han är ett barn, en världsfrämmande svärmare,
som skulle passa som munk och ikonmålare
och som aldrig kan ta något ansvar,
den allra minst lämpliga tänkbara fader och make,
som helt domineras av detta oroliga nyckfulla irrbloss,
den allra minst lämpliga tänkbara moder och maka,
ett barn som ej någonsin lärt sig bete sig som folk,
den bortskämdaste blindaste mest kärlekskranka
av alla självsvåldiga kvinnor.

70. Kvinnan utan ära

Ett yttre fodral utan vank,
utsökt klädsmaak, de mest raffinerade kompositioner
och make-up så ansiktet är helt maskerat,
allt enligt det senaste veckojournalsmodet,
den mest perfekta fernissade yta,
ett helt blankpolerat utseende,
vackert så länge make-upen är på.
Men jag känner det stycket på djupet:
en lättledd förförerska, ytlig som synden,
hårt prövad men aldrig befriad från visdomsbankrutten.

För mig är hon aldrig en annan
än flickan som njöt av att våldtas
och sedan ej rörde ett finger
när "fästmannen" sattes i fängelse därför.

Hon må vara hur gift som helst
och ha hur käcka döttrar som helst
med en trogen försörjande make,
men ingen make-up kan fördölja det faktum
att hon har begravt sin själ levande.

71. Zodiakens barn

1. Väduren

Väduren stångar sig fram genom livet.
Han stångar sig blodig ibland
men drar fram genom buskar och törnsnår
och når alltid fram. Inget kan stoppa honom.
Men klok blir han aldrig.
När han stångat färdigt
och ej längre motas av hinder och fiender
fortsätter han dock att stångas
mot vänner och spöken, mot luften och vattnet
och trotsar i trotsiga modet,
fast han galler som idiot, som en narr,
som en hopplöst dum imbecill träskalle,
självaste döden och förgängligheten
och vinner i envishet evighet.

2. Oxen (egentligen Tjuren)

Oxen går stilla och betar.
Hans hjärta är varmt.
Hans liv är harmoni och idyll,

han är trygghet och frid,
och han vill bara väl.
Ingen vill så väl hela vår mänsklighet som trygga oxen,
där han i naturen helst stilla blott njuter
i vår Herres hage.
Men stinger ett bi honom,
retar man honom med något rött skynke,
då rasar han vilt och går bärsärkargång,
då är han oregerligast av alla djur,
då är han en tyfon som omöjligt kan stillas.
Han rasar omkring som en gräslig orkan,
vräker städer i havet och stångar ihjäl både skyldig och oskyldig,
blind för allt vett och för allt mänskligt tänkande.
Då är det enda att göra att söka sig skydd
och blott hoppas att stormen snart skall rasa ut,
så man åter får njuta av den frid och skönhet,
den medmänsklighet och det paradiset
som endast oxen kan skapa.

3. Tvillingarna

Vem flyger och far allra ivrigast?
Vem är mest lekfull och uppfinningsrik i sin lek,
vem uppfinner mest spel och är trevligast i alla sällskap?
Vem kan stimulera så spirituellt varje mänska
och göra av livet en mer underbar underhållning?
Vem är komedianten i livet, den främste av lustspelsförfattare,
han som stjälar var föreställning och gör tragedin till komik?
Vem är han som jämt driver med alla,
den kvickaste med alla flinka repliker,
den mest underfundiga, som aldrig någon kan fånga,
den ständige andlige flygaren?
Han är det som alltid spelar en roll,
men det är aldrig samma roll.
Han spelar jämt många roller på en gång
och kommer i gräl med buktalaren inom sig själv.
Han är kluven, en sann dualist, schizofren och på gränsen till vanvett,
men vad vore man utan honom?
Man hade jämt tråkigt, man skrattade aldrig,
man saknade livets behag och dess skönhet,
man var alltid ensam,
ty hans sällskap är bättre än alla andra,
ty ingen kan så höja andarna,

ingen kan vara så charmfull som han.

4. Kräften (egentligen Krabban)

Vem är det som rör sig i sidled med ögon på skaft
ständigt rullande, misstänksamt blickande,
vakande åt alla håll? Aldrig rör hon sig framåt.

Hon backar, hon springer åt sidan med slående vighet,
och kommer man henne för nära så klipper hon till så man skriker.

Hon har en familj att försvara och ett universum av känsloliv
som knappast är av den här världen.

Ömtåligast ibland alla så har hon det hårdaste skalet,
den allra mest intuitiva av alla är hon den mest avskräckande
genom utseende, klor, försvarsberedskap och hård yta.

Hon känner var mänska i själen och litar ej på någon människa därför.

Hon är endast misstänksam för att hon vet,
hennes skarpa antenner är vaksammare
för var dallring i människors tankar och känsloliv
än någon uppfunnen radar kan någonsin bli.
Hennes ögon är osynliga, men de ser desto mer.

De ser allt som är osynligt.

Så hys ej hopp om att kunna bedra henne.

Vattendjur lurar man ej, ty de lurar i vatten
och dränker och nyper och bortkollrar en om man vågar försöket.

I vattnet så slocknar all eld, all luft kvävs,
och all fast mark försvinner.

Men det var i vattnet som livet begynte,
allt levandes urmoder är icke jorden men vattnet,
som omgärdar jorden, som ger jorden fruktbarhet,
som översvämmar och dränker var stad vid behov.

Alltings upphov är det obegränsade eviga havet,
som intet kan kuva, som ger liv åt allt;

och de varelser som lever däri,

som när som helst kan sätta det i besinningslös storm

och ge upphov åt nyttiga vårsyndafloder

är visare än något rovdjur på land,

ty de är oantastliga,

lever på djupet i mörkret

och kan aldrig drunkna, ej storkna, ej kikna,

ty de är behärskade, och de behärskar

allt liv i vår värld,

och dess urmoder är livets första försvarare,

den oansenliga kräftan.

5. Lejonet

Vem tronar så grant i den högsta av salar,
vem är så förnäm och så stolt att han strålar,
vem är alltid konung bland djuren?

Jo, ingen bestrider herr Lejon den platsen.

Han är ju den mest imposanta, den mest dominerande,
den mest förmätne, den mest pretentiöse och fåfänge,
den enda som gör sig till i så hög grad
att ingen kan tävla med honom.

Han ensam vill vara den bäste, han ensam vill härska,
han ensam är nitisk nog att slå på trumma för sig,
ingen vill så väl synas som han,
alltid skall han stå mitt uppå scenen

och dramatisera var huvudroll utan att någonsin tröttna.

Vad vore vår djurpark förutan vårt lejon?

En scen utan ljus, en teater och pjäs utan huvudroll
och ett planetsystem utan en sol.

Ty han är ljusets källa.

Han strålar av värme och godhet och välvilja,
duglighet, kraft och gudomlighet.

Låt honom härska. Giv honom all makt.

Aldrig skall han den missbruka.

Tvärtom är han endast den som kan bruka den rätt,
ty han vet vad som rätt är

och är angelägen att driva igenom all rätt i praktiken.

Han är nog den enda som orkar bemöda sig.

Låt honom stråla och skina,

låt konungen härska allena,

på det att vårt skådespel måtte bli furstligt och gott,

ha en huvudroll och aldrig bli slentrianmässigt,

på det att livet ej må bli för tråkigt.

Låt fåfången härska i prakt

eftersom den så ivrigt bemödar sig om det.

Vi kan alltid ironisera och skratta i mjugg över honom

när han inte ser det.

Ty han ser allenast sig själv och vet inget om dem
som bedriver ett sådant spel bakom kulisserna som ej tål ljuset.

Han ser endast ljuset och njuter därav.

Må vi njuta av honom så länge han lyser.

6. Jungfrun

Vem är hon, den charmfulla skönheten,
som ingen själ kan begripa sig på?
Hon betar ju sig ej som en människa.
Hon är ju i motsats till alla andra
förnuftig och god, effektiv och högst redlig.
Hon till och med lever i enlighet med vad hon lär
efter det sunda vettets principer.
Allt vad hon gör är det blott ordning och reda med.
Aldrig att man får ge henne den ringaste hjälp,
ty hon reder sig själv.
Hon står högt bortom vimlets vulgära lättsinniga yra.
Man får ej ens röra vid henne. Ty hon är en oskuld.
Ej låter hon sig bliva älskad.
Om man endast rör henne spritter hon till i panik,
lika känslig och ömtålig som själva kräftan.
Ty hon är ett dallrande nervknippe,
lever på rakknivens spets
och gör sig mera oro, bekymmer och sorger än någon av de andra djuren.

Och därför så trivs hon så väl med skorpionen:

de två plågar livet av folk med sitt pathos,
sitt självplågeri, sin olidliga intensitet
och sin oroliga självupptagenhet.

Akta er, alla, för jungfrur och för skorpioner!

De lever ej i denna världen och är ej för oss.

Vi kan aldrig förstå dem.

Låt dem leka sina märkvärdiga för raffinerade lekar tillsammans,

han med hennes oskuld, hon med hans försåtliga gadd,
men de ensamma skall aldrig skada varandra,
fastän de försöker.

Så lev med din ständiga ångest det sundaste tänkbara liv
med diet, med effektivitet och med kunskap och visdom,
och låt ingen kränka din oskuld förrän du är villig att ge den

som man giver skatt av sin inkomst,

ty oskulden är din mest heliga gåva

som ingen, så länge du har den, kan tävla med dig om.

Den gör dig till ett ideal, dygdemönster,

till det enda helgon som finns bland zodiakens barn.

7. Vågen

Hon lever i jämvikt. Hon är blott behag.

Hon är livet när det är som ljuvast.

När hösten klart ljuder sin vackraste färgsymfoni,

då är året som ljuvast och vackrast,
då önskar man allt kunde stanna och ständigt förbli som det är:
det är Vågens välsignade tid.
Det är fruktskördens tid, då man får all sin lön
för all möda man hittills lagt ner.
Det är vinningens tid, resultatets och mättnadens.
Då har man allt. Då är skönast att sätta sig lugnt och bekvämt
och att dra sig tillbaka och njuta och ljuvt kontempera
allt livets gudomliga skönhet
och njuta av klassisk musik.
Det är jämviktens tid, då all rättvisa är etablerad,
då filosofin skördar lagrar,
då man har sitt allt på det torra
och blott önskar att få behålla det.
Vila och njut, ljuva Våg.
Alltför kort är din tid.
Den är faktiskt den kortaste på hela året.
Den är blott ett ögonblick, men just det ögonblick
vilket man ber att för alltid förbliva, för det är så skönt;
men det är strax förbi, alltför snabbt har all höstprakten vissnat,
och dödens skorpion står för dörren och väntar runt hörnet
med sitt allt förlamande gift.

8. Skorpionen

Han hänger sig, i ordets båda betydelser.
Han hänger sig åt allt han älskar och skonar därvid ej sig själv.
Han är självmördaren, han är alkoholisten,
han är den vanvettige konstnären, den religiöse fanatikern,
ledaren som leder alla i döden,
den självdestruktive samhällsomstörtaren,
han är det yttersta, ytterlighetsmänskan,
djuret som självt är en storm, en vulkan, själva döden,
det mest primitiva, ursprungliga, mäktiga, farliga av alla djur.
Han är självsvåldet personifierat.
Han njuter själv oerhört av att få vara det
men ställer till med ett helvete för all sin omgivning.
Såsom en mördare ler han blott åt sina brott.
Han är omänsklig och övermänsklig med sin genomborrande blick,
sin totala behärskning och döljer den hemskaste avgrund,
sin skrämmande tystnad, som gör att man måste starkt misstänka lömskhet,
sin perfektionism, osårbarhet och sin överlägsenhet.
Är han då Gud eller Satan? Man misstänker båda.

Men man måste kapitulera för honom.
Han är hal och oövervinnelig, kan ej besegras; han kan endast vinna.
Så frukta skorpionen och sky honom, eller bli själv såsom han.
Du har ingenting annat att välja emellan.
Men blir du som han kan du aldrig bli ren från ditt gift,
hur du än stinger andra för att bli befriad.
Du är då ett primitivt giftdjur så länge du lever
och kan endast hedra dig
genom att stinga dig själv.

9. Skytten

Sikta högt, djärve springare!
Strunta i världen, dess fåfänga, lyx och fördärv,
och spräng bort i galopp upp för berget i stället och sikta mot stjärnorna!
Där har du sanningen och livets mening, det enda av vikt här i världen!
Sjung högt i naturen Guds lov, och bry dig icke om vad de dödliga säger.
De vet ingenting, ty de tillhör den fåfänga världen,
dess trivialitet och dess mördande vardag
med endast bekymmer och sorger, elände och tallösa lidanden för ingenting.
Det är bättre då att ignorera den timliga fåfängan,
spänna sin båge till bristningens gräns
och ta sikte på det ideal som ej ryms i den dödliga världen.
Det spelar ej roll om man träffar; det viktiga är att man siktar och skjuter.
Man ser aldrig var det högt siktade skottet tar vägen,
men någon gång väntar belöningen för att man vågade sikta på det oerhörda.
Sjung högt, och gör väsen av dig, stolte och outtröttlige ryttare,
ty hela världen skall veta att den inget är emot dig.

10. Stenbocken

Skytten går bärsärkargång i naturen,
klampar fram som en buse och gör mycket oväsen av sig,
som oxen på flykt i panik i porslinsboden.
Snubblar och skadar sig gör han också i sin tanklöshet.
Smidigare är då jag, fastän mindre,
som hoppar på lättaste fot ifrån avsats till avsats
och når högre än någon annan.
Ty jag är en smidig och listig filur som förstår denna världen
och handlar därefter med vett och förnuft alltid ändamålsenligt.
Det finns ingen slugare hjärna än jag.
Ingen kan överlista mig, och ingen finns som jag ej kan besegra
i den svåra konst som är klättring på samhällets stege.
Jag ordnar och styr i det dolda,

jag skapar administrationer som varar i tre hundra år,
jag är imperiebyggaren som gör historien delvis stabil och solid,
jag är ekonomin, näringslivet, jag är den som håller all världen i gång -
i det tysta, fördolda, ty arbeta vill jag och ej däri störas
av sådant som ej är förnuftigt.

Så gläds åt, o värld, att jag finns, jag, den tråkige,
som dock består all den ordning och trygghet
som gör att var medborgare i vår värld där kan leva sitt liv
och därav, inom samhällets gräns, i en borgerlig tillvaro,
bilda familj, tjäna pengar och ha mat för dagen
och leva förnuftigt för en bättre ljusnande framtid.

Men det är ej allt. Jag är ej fullt så tråkig.

Men jag är den ende seriöse i zodiaken.

Inget av de andra tecknena kan man i längden

förlita sig på eller ens ta på allvar,

ty inget av dem menar allvar.

Från mig ensam kommer allt allvar,

all pålitlighet, vederhäftighet och all beständighet.

Lita på mig, alla offer för astrologins falska spekulationer,

ty jag ensam står när all världen och zodiaken faller.

11. Vattumannen

Vattumannen gör vad som faller honom in.

Likväl är han moralisk; han handlar ej någonsin fel.

Han är ryggrad allenast, och den ryggen har aldrig ont.

Den är dygd och moral, den är rättframhet, sanning och kärlek,

den är idel ädelmod; och det mest märkliga är

att den är lika självklart naturlig som luften vi andas.

Här finns ej förställning, ej lögn, ej passion,

ingen partiskhet, inga som helst överdrifter;

förnuftet och friskheten, sundheten, mänskokärleken och medmänskligheten

är ett med naturen och självklart.

Allt ont, all vidskepelse, övertro, allt övermänskligt och omänskligt

är lika främmande här som allt mörker för lejonet.

Var denne vise mans lärjunge, njut av hans självklara godhet;

han är humanismen, som håller åt människorna livets vatten,

det renaste vatten, som är allt vad anden begär, och som aldrig tar slut.

Han är konsten i dess allra skönaste klassiska form,

han är bildningen, han är kulturen, han är människans adel,

för honom är ingenting främmande som blott är mänskligt,

och allt som är omänskligt och övermänskligt och sjukt onaturligt

förvandlas som genom magi i hans närvaro till något friskt, gott och positivt.

Lär av den mänskliga varme profeten, för vilken det ej finnes ondska,
ty han, som den siste i världen som kan undertryckas och kuvas,
som den enda fullkomligt fria och rättframma människan
duger om någon till att vara allas vår lärare.

12. Fiskarna

Fiskarna är icke en utan två - allra minst.

Vanligen är de flera.

De simmar i stim och är ej sällan legio,

fastän de är blott en enda person.

Vem är fisken, den hala och kalla,

den skygga och hemlighetsfulla,

som helst far och gömmer sig ut i de yttersta djupen?

Han är ibland varelser den allra minsta

och samtidigt den allra största,

ty Blåvalen, även, har skepnad av fisk.

Han är allt, och han är ingenting,

han är mager och lever på plankton och blir ändå störst ibland vidunder.

Styvast och starkast av alla, och envisast,

simmar han trotsigt mot strömmen

och ger sig ej vilka förkrossande hinder han än stöter på.

Uppför forsarna klättrar han, helt utan sans och förnuft,

för att återuppsöka sin barndom, där leka och dö för sin fröjd,

för sin lek, för sin fixa idé, för det otroliga och fantastiska.

Sådan är han i sitt väsen, i sitt element.

Men hur är han på land ibland människor?

Han är som den lilla sjöjungfrun,

som uppgav fiskstjärten för att bli människa

till priset av evig mördande smärta.

Hans liv är ett kval utan ände, han lider i tysthet,

han är alltid ensam och inbunden, alltid en främling.

Han kan ej försvara sig och låter sig alltid nedtrampas.

Han är den siste i kön, och han kommer ej någonsin fram.

Han är fattig och blir aldrig rik, han är ensam och får aldrig sällskap,

han är alltid olycklig och stänger själv ute lyckan ifrån sig.

Han är den frivillige självplågaren och försakaren, offret, den borne martyren,

som i brist på havet mest älskar att gråta för att göra ett åt sig själv.

Vadan all denna sorg och misär, detta elände, denna tristess utan ände?

Vad piskar sig fisken för? Jo, för att aldrig stå stilla.

Han lever för rörelsen, i alla detta ords meningar,

och måste alltid blott vidare framåt;

att stanna för honom är värre än döden.

Han visar oss vägen.

Han känner till haven och har ensam utforskat alla;
han känner till deras oändlighet och lever blott för att göra den oändligheten än större.

Han är geografen och forskaren, den alltid rastlöse vidare sökande,
som när han efter besvär utan ände gett människorna en ny värld
icke stannar och mottar beröm utan strax kastar ut sig på nästa strapats,
som blir kanske hans död: ingen leker med döden som han.

Vi kan trampa på honom, vi kan fånga honom i nät, och vi kan äta upp honom,
men det bekommer ej honom.

Det struntar han i, och han avvaktar tyst rätta tillfället,
så är han åter på språng, alltid vidare, utan att någonsin vila.

Vi lever i Fiskarnas tidsålder: de visar vägen.

Så följer all världen och allt universum den lidande rastlösa fisken
på dennes oändliga resa - mot vad? Det är frågan.

72. Den astrologiska skapelseberättelsen

O ljus, du var först av allt skapat.

Med dig, med den eldenergi som upplyser vår värld,
med din sol, himlens klaraste stjärna,
så börjar historien, så äger dess första väsentliga händelse rum.

Före dig var allt mörker.

Men ljuset, vars källa var solen, var varmt och var torrt.

Det var tröttsamt i längden, och elden förbrände.

Då uppstod behovet av motsatsen, och det var vattnet.

Med vattnet kom svalka och friskhet, behag och förtjusning,
som alstrade Livet.

Och vattnets reglering fick Månen till uppgift,
som sålunda är livets moder.

Hon driver fram strömmarna, orsakar ebban och floden

och är den som frambesvär fruktbarhet:

såsom astralkraft är det Månens huvuduppgift,

liksom Solens är alstrandet av energi.

Men det eviga regnandet, stormandet, skvalpandet

och de förskräckliga haven med outrannsakliga djup

blev till slut alltför mycket.

"Jag kvävs!" kom ett nödrop från Livet,

"ack, låt mig få andas!"

Då uppstod av nödtvång begreppet frisk luft.

Det kom ett stilla sus över vågorna,

molnen upplöstes och jagades bort av en nymodighet,

en frisk vind.

Himlen blev med ens hög och klar och vackert blå,

atmosfären blev uppenbar med dess drapering i blå-vitt,
och Livet drog djupt efter andan
i andakt och stilla beundran.

Nu sågs havets evighet och horisont tydligt för första gången,
och för första gången sågs himlens otroliga azurskys svindlande kupa.

Och luftens astralkraft och ande var Guds egen budbärare,
som omsider fick namnet Merkurius.

Överallt blåstes nu friskaste fläktar,
allt fylldes av ljus, vattnet hölls under uppsikt av luften,
och himmelen med sin omätliga frihet blev nu universums jonglör.

Men i längden så blev det för blåsig.

Det drog, aldrig gav vattnet ro, och man fick aldrig vila.

Det fattades något att stödja sig vid och ta fasta på.

Så uppkom jorden.

Ur vattnet uppreste sig ett stycke land,

som blev fast mark för livet att ankra sig fast vid.

Och detta jungfruliga land, som på så sätt framföddes ur havsskummet,

fick namn av Venus, som grogrund för kärleken.

Där kunde livet nu vidare utvecklas i harmoni och i fred.

Alltid kunde man där finna något torrt ställe

som ej översköljdes av havet,

och alltid fanns någonstans lä för den dragiga vinden.

Det fanns till och med för den stundom för värmande solen ett skydd,

då de stoltaste klippor och block erbjöd skugga.

Vad sällhet! Nu är livet fullkomligt!

Och så kom Jorden till, denna planet som är vår,

livets hemort, den tredje planeten, var livet kom till

genom ljusets och vattnets och luftens och jordens förenade ansträngningar.

Här förenades de fyra krafterna,

och Jorden är än idag helt allena om att i sig

lyckligt förena de fyra motsatserna.

Det finns ej någon planet i vårt solsystem utanför Jorden
som har lyckats få dessa fyra oroselement till att flinkt samarbeta.

Så frodades livet och utvecklades genom buskar och växtlighet,

fiskar, amfibier och kräldjur och fåglar och däggdjur,

och så kom den dugliga människan,

som levde väl och harmoniskt i jordens välsignade lustgård.

Men människan sade: "Här är då för tråkigt!" och började slåss.

Han blev jägare, slog ihjäl djur,

och snart började mänskorna slåss mot varandra.

Med stenar och klubbor, med knivar och yxor,

med svärd och med spjut och i rustning

slogs de i formering och i kompanier och folkvis
på blodigt vis emot varandra.
Då upptäcktes Mars, den blodröda planeten,
och den blev den krigiska hetsens, den digra ansträngningens,
mödans och arbetets tuffa planet,
och man påstod att den, liksom Solen, ingav energi,
men, i motsats till Solen, av negativt slag.
Och så slogs alla folken allt vildare emot varandra,
tills slutligen ett resligt folk aldrig lät sig besegras.
Det kuvade alla de andra, ty det stred med intelligens,
ty det hade en ledare som kunde organisera sitt folk.
Och den ledaren hade en gud som han tillbad,
en gud, som var större än alla de andra,
en gud, som han kallade Jahve och Jehova, Janus och Jovus och Jupiter.
Det var den gode allsmäktige guden,
som stod för all ordning och reda ibland mänskligheten.
Så började Jupiters rykte, som långsamt vann stadga med seklerna,
så att till slut den mest voluminösa och ljusa planeten fick namn efter honom,
och ännu idag kallas han allmänt för "Stora lyckan".
Ty även om han saknar Solens eld strålar han klarare än någon annan.
Han är, efter Solen och Månen och Venus, den bästa av alla planeter.
Men olyckan drabbade detta det bästa av folk.
Det blev jordbävningar, katastrofer och sedan en syndaflod,
och detta ädla och upphöjda, organiserade folk gick helt orättvist under.
Då varseblev man på den hotfulla himlen en gul äcklig stjärna
som rörde sig långsammare än de andra.
"Där har vi vår olycka!" utbrast de lärde,
som ej fann en syndabock nere på jorden
och ingen förnuftigare bättre anledning till världens olyckor.
Denna planet var Saturnus, den vackraste av alla himmelens synliga kroppar,
försporde man tusentals år mycket senare, då teleskopet var uppfunnet.
Denna planet är förvisso högst sävlig, men numera påstår man snarare
att denna sävlighet mera betyder besinning och stabilitet än mer våldsamma saker.
Men denna tro fick man när man blott för fem hundra år sedan
började tycka att civilisationen började kännas rätt säker och trygg
genom nya moderna teknikens försorg och den renodlade vetenskapen med alla dess rön.
Men när blir livet någonsin nöjt? Aldrig har det hänt hittills.
En ny planet upptäcktes, mänskorna yvdes och blev plötsligt uppblåsta,
individualism blev på modet och gick hand i hand med encyklopedism och naturromantik,
man föraktade plötsligt all auktoritet, traditioner förlorade all sin respekt,
och så utbröt den största av mänskligt sociallivs och samhällslivs revolutioner.
Planeten var den ominösa Uranus.

Man har lastat den för Napoleons karriär, hela den franska revolutionen,
en Beethovens världstrots och själsdynamik
och materialismens hänsynslöshets seger över civilisationen.

Men därmed var det icke nog.

Ännu en planet upptäcktes.

Nu fick det vara en bättre astralkraft.

Man hittade ute i mörkret Neptunus,

en mystisk planet som roterade runt sin ekvator på tvären.

En sådan planet gick emot alla regler. Den trotsade all konvention.

Man har skylt allting udda på den.

Alla konstiga saker, allt dunkelt och skumt har Neptunus fått lida för.

Varför ej även belasta Neptunus för demokratins snabba genombrott

och den bejublade, hänförda liberalismens fantastiska seger?

Man vågade ej, ty man visste att det fanns ytterligare en planet.

"Låt oss se vad den sista planeten först går för,

förrän vi tror vi har fått grepp om Neptunus,"

förkunnade och resonerade man mycket klokt,

och den sista planeten blev Pluto.

Den upptäcktes för femtio år sedan.

Efter dess upptäckt har vi sett nazismens och terrorns fullständiga plundringståg över vår värld,

vi har sett hur atombomber fälldes i krig och avlivade storstäder på en sekund

med befolkningar som översteg hundratusentals människor,

och vi ser alltjämt hur dessa vanvettiga terrorförintelsegrunkor

för var dag blir mer aktuella i världsdiskussionerna.

Allt detta påstår man kan endast komma från Pluto.

Bevare oss väl då för upptäckten av fler planeter,

om det är osynliga fjärran planeter som gör

mänskan så oansvarig att hon icke vet vad hon gör

utan tror att planeterna styr hennes öde.

Men har då Uranus och Pluto ej fört något gott med sig alls?

Står de bara för revolutioner och terror?

Det finns aldrig någonting ont som ej för något gott med sig.

Med franska revolutionen, Napoleon och alla dess omvälvningar

kom ock friheten, broderskap, jämlikhet och annat sådant.

I konsten slog definitivt romantiken igenom,

och aldrig uppnådde musiken en högre nivå av gudomlighet och klassicism.

Därför har denna medlem fått rykte om sig av att vara dynamisk

på gott och på ont, och därav har han därefter åtnjutit allmän respekt.

Men den lilla omärkbara fnuttiga Pluto - hur kan väl en sådan planetpyssling

få ett så ytterst fatalt och uppskakande rykte?

Vi får icke glömma att Pluto ej var underjordens gud endast men ock rikedomarnas gud.

Pluto upptäcktes strax efter börskraschen år tjugonio,

och därefter har konsekvent välfärdssamhället genomförts i alla ledande länder.

Ej någonsin har vår historia tillspetsats så som i Plutos tid,
och Pluto är kanske en tuktomästare
vars hårda budskap till världen är: "Skärp er!"

Man trodde att terrorbalansen, som blev etablerad på grund av atombomben,

skulle helt omöjliggöra ett nytt brott mot världsfreden,
och låt oss fortsätta tro det så länge vi lever i fred.

Pluto gick in i Lejonet när andra världskriget började -
det främsta eldtecknet, var Pluto fritt kunde frossa,

och har sedan femtiotalet passerat de lugnare Jungfrun och Vågen.

Men i dessa dagar blir Pluto Skorpion, som är dess eget tecken.

Det låter som terror i samlag med terror.

Men lugna er. Denna skorpion är ett vattendjur,
och vattnet släcker all eld och befrämjar blott livet.

Måhända kan Plutos tid i Skorpionen tvärtom bli en storhetstid.

Allting är möjligt.

Då Pluto är längre i vart och ett tecken än någon planet,
så är Pluto historiens planet framför alla de andra.

Jag hoppas och tror, att Skorpionen kan avtrubba Pluto,
och att Pluto ensam kan tukta Skorpionen.

Det heter ju, att lika barn leker bäst.

Må den leken bli till allas fromma,

och må den ge både Skorpionen och Pluto ett vackrare rykte.

73. Den öppna dörren (familjen Käppi)

Deras dörr är alltid öppen.

Stängd är varje grannes dörr i hela deras kvarter,
men just deras dörr står alltid öppen,

ljuvt spridande ljus ifrån hemmet där inne vid gården,
välkomnande alla, inbjudande, vänlig och hjärtegod.

De är ett ovanligt par. Båda har varit gifta förut,

och de har inga egna barn, men från förflutna avslutade äktenskap

har de totalt fyra stycken,

och alla är de lika goda, begåvade och intressanta,

ty det finns ej bättre föräldrar.

De vårdar sig om sina barn och gör allt för dem.

Modern hör till detta släkte som enbart för barnets skull,

stående ensam i livet och helt övergiven av mannen,

dock uppoffrar allt för att sköta om barnet och uppfostra honom,

bli dess bästa vän och hans tryggaste sällskap,

och som lever långt under reglerna för existensminimum

och därför låter sig trakasseras av myndighetsgråsuggor,

självsvåldiga skönstaxerare och regelbundet besökande utmättningsfogdar,
som vägrar att tro att hon lever på så litet som hon förfäktar men ej kan bevisa hon gör,
och som därför allenast bestraffar och utmäter henne
i okunnighet om vad det är de gör.
Men allt utstår hon för sitt välsignade barn,
som skall bli lika gott som hon själv.
Slika tappra uthålliga mödrar finns endast i Norden.
Först efter ett antal misslyckade äktenskap lär hon sig vem är den rätta
och är då av erfarenheten den bästa och visaste moder och maka
åt mannen som har lika luttrande smärtostig bakom sig
och därför rätt kan ta henne och barnen om hand.
Och därför så är deras dörr alltid öppen:
de utgör en god idealisk familj, deras äktenskap är idealiskt och lyckligt,
och därför så har de en öppen famn för hela världen,
en famn som är varm och ett hem utan reservationer.

74. Fallet som Freud går bet på

Enligt Freud kommer alla problem ifrån sexualiteten.
Det lärde han sig genom erfarenhet.
Han har hyllats av alla, fått rätt, blivit erkänd av alla för detta.
Hur analyserar man då ett sexualproblem sådant som mitt?
Från min födsel har jag varit olik de flesta.
Långt trögare än alla andra i handling och i reaktion,
smått allergisk mot allt sexuellt, enbart äcklad av pornografi,
ja, fullkomligen ointresserad av det sexuella
men ej för det ointresserad av kärlek, -
hur kan man förklara en slik onaturlighet?
Själv har jag alltid sökt något svar på det problemet
i religionen, i filosofin, i befängdaste kvacksalvarlärar
men aldrig fått svar på min fråga: varför är jag sådan?
Men astrologin har i motsats till allt annat gett mig ett svar.
Enligt mitt horoskop är den starkaste faktorn i detta,
att min ascendent är i nästan exakt konjunktion med den södra av noderna,
den noden som är "förändligande",
och i fullkomlig opposition till den andra "materialiserande" månnoden.
Det, ensamt, av alla läror har kunnat förklara för mig,
varför jag alltid känt mig som själ utan kropp,
som en utböling bland alla vandrande köttklumpar,
såsom en främmande asexuell ande i den materiella och timliga,
sexuellt orienterade världen.
Det är då ej så att mitt öde bestäms av hur stjärnorna står,
utan snarare så, att mitt öde förklaras och speglas av stjärnorna.

Gott är det att kunna umgås med stjärnorna
och kunna fatta det mest efemära och universella av språk,
som är det språk som Gud själv begagnar
för att lära människan känna sig själv.

75. *Mörkret*

Varifrån kommer mörkret,
den eviga skräcken,
det yttersta skriket i tystnaden,
som endast den som är skyldig därtill hör och gastkramas av,
hopplöshetens förtvivalade eviga dödskamp och ensamhet?
Gud, sade forntiden, skapade ljus, liv och det som var gott,
men var kom det ifrån som var mörkt, ont och kallt?
Varifrån kom all världens tyranner,
som för all tid skall kuva världen med våld och den leda åt helvete,
dessa förtryckare som vår historia aldrig har sluppit?
Vem inledde våldet och ovänligheten,
vem var så dum att han gav någon en örfil,
och vem var den slagne som var så dum att han försvarade sig?
Det finns ett enda evigt fungerande effektivt allt ont förintande och drullesäkert försvar,
och det är försvarslösheten.
Den som besvarar med våld vad han fått
är en lika stor skurk som förtryckaren.
Oroa er icke över förtryckarna,
världens förpestande dräglände grå parasiter,
de makthavande som med våld gör sig rika på andras bekostnad:
all pest, all moralsjukdom och all misshushållning
skall begå självmord.
Det enda som lönar sig är att med nitälskan arbeta
för vad man tror på, för sitt och de sina.
Allt annat är ingenting annat än fåfänga.
All militär och all krigskonst skall nerskrotas,
socialismen, den dräglände självgodas världsfanatismen,
skall som feodaladeln genom sin byråkrati
korrumpas ihjäl, kläcka maskar och spricka på sin egen dumhet.
Det finns inget statsskick som någonsin skall klara livhanken
om ej dess grund är den fria arbetande självständiga individen.
Allt kollektivt är en chimär, all ideologi är en lögn.
Det finns en enda idealism som är sann,
och det är individens idealiserande av sitt privatliv.
Var dåre som vill sprida läror och upplysa andra,
varenda idiot som tror han kan förändra historien,

varenda idealist som försöker att pådyvla andra sin idealism
är en sopprot, en knöl, ett mentalfall som omedelbart borde hängas,
en Hitler, en Lenin, en Robespierre, en Napoleon, en Julius Caesar, en Sulla,
en Marx, en Rousseau, en Muhammed, en Luther,
en Kristus, en Moses, en vansinnig farlig fatal charlatan
vars allenaste budskap till mänskorna är: "Dra åt helvete!"
och vars allenaste följdresultat även är just att folk drar åt helvete,
sjunker i djupet, förgås och går vilse i mörkret
emedan de tror att de är någonting.
Endast den är med säkerhet någonting som säkert vet att han ingenting är
gentemot universum och världssjälén.
Den som förhäver sig själv begår andligen självmord,
förnekar sig själv i praktiken,
men den som uppgiver sig själv kan allenast besegra allt mörker,
ty han, endast, känner sig själv och vet alltför väl att han står ensam.
Han är individen som vet, att allenast det egna personliga
skall krossa döden och ondskan och mörkret och kylan
och varda i evighet såsom sig självt.

76. Till socialismens lov och pris

1.

Lovad vare du, allsmåktiga socialism,
mänsklighetens välgörare nummer ett,
som genom din allvisa ofelbarhet härskar över mänskorna
från Sverige till Vladivostok, från Vietnam till Cuba,
och däri så nåderikt försätter världen i välsignat tillstånd.
Lovade vare ni alla, socialismens profeter och ledare,
från Palme till Andropov, från Mao till Castro,
från Lenin till Stalin, från Marx till Hitler,
från Robespierre till Beria och Bresjnev.
Med all rätt är ni allsmåktiga, ni ärans män,
ni ofelbara autokrater, ni sfinxer utan leenden,
ni outgrundliga stenansikten som bara sitter på er makt.
Härligt är ert världsomspännande system,
som nu behärskar halva mänskligheten
och bara ständigt går vidare fram över krossade självständighetsdrömmar
som Prag '68, Bresjnevs och Andropovs blodiga Budapest,
Solidarnosc i Polen och nu senast Afghanistan.
Fram vältrar ni vidare oomkullrunneliga
som det första världskrigets ryska ångvält,
och var ni drar fram uppstår efter er
den eviga friden, den eviga tystnaden,

passiviteten, den kuvade mänskliga viljan,
den så välsignade av alla härskare omhuldade apatin,
det eviga mörkret och tomheten,
det mest fullkomliga av alla samhällen:
den lydiga steriliteten.

Jag älskar er, kärlekens fiender, frihetens tystare,
världens behärskare, dess mest osårbara och aktiva, upphöjda imperialister,
som så suveränt har förmått binda fast större delen av världen
i munkavle, byråkratins allting fjättrande repgrova nät
som är spunnet av stålmaskor och ouppslitbara brynjefinesser.
Det är det mest praktfulla statssystem som kommit till
efter det världsomspännande odemokratiska romarimperiet,
den kyrkliga medeltidshierarkin,
den förfinade renässansinkquisitionen,
det Robespierreska skräckväldet, kejsar Napoleons polisstat
och alla de heliga muhammedanska imperierna
från Sankt Muhammed med sin ofelbarhet och intolerans
till osmanernas turkiska rike, den dådkraftige Timur Lenks,
Djingis Khans och den flitigt idag ännu verksamme torre Khomeinis.
Jag hälsar er, alla tyranner, och ber att få komma med gratulationer
till er obeskrivliga fåfänga och därför stora succé.
Och ypperligast, såsom kronan på verket av alla socialistiska stater
så har vi då Sverige, världens mest välmående land,
där självgodhet blivit lag
och där dess ofelbarhet har allt utom legaliserats och kanoniserats.
Förbluffande effektivt har svenska byråkratin nu byggts upp
under den hundrafemtioåriga freden
till världens mest invecklade intrikata småaktiga löjliga
hårklyverispecialiserade ständigt mer inskränkta statssystem
som blott skärskådar med mikroskop och där loppor blott är av betydelse
medan de praktfullaste elefanter totalt ignoreras
och nyttiga upplysande teleskop är tabu eller bannlysta.
Härligt är detta fantastiska byråsystem,
som går ut på att alla skall has i kontroll genom dataregister och filmkameror,
genom översyn, teknisk, metodisk, komplett och så fulländad
att statens dator skall veta mer om varje människa än varje människa själv,
medan allt vad hon själv vet som hon anser är av betydelse och viktig sanning
för detta system ej skall vara värt luft eller vatten.

2.

Jag lovar er, härliga ljuva förtryckare,
alla ni okända och anonyma stofilbyråkrater

som krampaktigt gömmer er bakom er pappersexercis,
som så fyndigt har kommit på rätta metoden att terrorisera ett folk
medelst papper blott, ljuva blanketter och bruna inbjudande friarkuvert.

Ingen kan klandra er, ty ni är helt oskyldiga till att ni lyder

de små paragrafer, som enkom har givits er

som det perfektaste medlet att bygga upp makt, terror och ofelbarhet med,

dessa små andliga osynliga cyankaliumkapslar

som smygs överallt ner i folks omedvetanden

som de blir medvetna om först när det är för sent

och när verkningarna är ofrånkomliga.

Pris vare edert gudomliga godtycke!

Alla de fattiga mödrar som offrat allt och sin bekvämlighet för sina barn
och som för sin omöjliga och helt otroliga fattigdom av er har blivit rejält skönstaxerade

prisar er storligen, för att de aldrig kan ha något hederligt jobb

eftersom alla deras förtjänster i så fall går åt till betalning

av de genom räntor för evigt tillväxande påhittade skatteskulderna,

som alltid förr eller senare knäcker just de hårdast prövade

och ensamstående mödrarnas ryggar.

Jag prisar er alla som de käcka gossar som femton år gamla går ut ur sin nioåriga skola

som analfabeter som icke kan räkna, som blir ständigt fler,

och som enkom är skolade för att bli de mest perfekta

av samhällets enda framstående gynnade medlemmar: grovslavarbetarna.

Med alla tänkande intelligenta och få humanister,

de enda som vet något, och som blir ständigt allt färre,

ert fullkomliga paradisiska samhälles pariakast

lovar jag er för ert snillrika sätt

att metodiskt och effektivt, ofelbart och systematiskt

utrota all lärdom ur mänskornas sinnen,

förtränga all sanning, förvränga historien till oigenkännlighet

och kväva allt i sin linda som är av personlig och individuell karaktär.

Ni har verkligen lyckats

med att genomföra det mest ideella Potemkinkulissvälpolerade socialistiska samhälle,

om det utopiska idealsamhällets normer är

att den är skyldig som ej kan bevisa sig oskyldig,

(och den som lyckas bevisa sig oskyldig är ändå skyldig om domstolen säger så

och skall därefter bestraffas vad än han må säga och hur saker än må förhålla sig,)

att den är straffbar och lastbar, moraliskt förkastlig och rутten

som har någon egendom eller är rik,

(och om han då är fattig och ej äger något så är han i alla fall lastbar och straffbar med mera och bör därför straffas,)

att den som har bildning och vett och som säger sin mening är farlig

och bör ställas utanför lagen och elimineras,

(och om han är olärd och tyst samt dessutom dum är han farlig ändå

och bör elimineras och helst isoleras,)
att fria naturen är maktlös och ingenting mot den fullkomliga människan,
som ytterst fullkomligt rå och behärskar den,
och att den samma fullkomliga människan maktlös och ingenting är emot staten,
det fullkomliga robotmaskineriet, bestående av paragrafer på papper,
som ytterst fullkomligt behärskar och rå över människan.

3.

Lovade vare ni, alla som tillbeder socialismen,
för att ni så djärvt konsekvent ignorerar
att alla på samma sätt helt maktfullkomliga statssystem före er
just genom samma idéer som era gått under.
Den ökända revolutionen i Frankrike för bara två sekler sedan, nu glömd,
gick mest ut på att krossa den lag som med suveränt godtycke
dömde envar som ej kunde bevisa sin oskuld,
att den samhällsomstörtningens första yrkesgruppsoffer
var godtyckliga skönstaxerarna, de som förbröt sig mot rätten att äga,
att målet för revolutionen var att giva makten åt bildning och kunskap och vett
och att dessa tre skulle få komma var mänska till del
och ej endast begravas av en inskränkt hierarkis monopolfanatism i Bastiljen,
och att denna revolution, liksom samtliga kriser i världens historia
brutalt har bevisat att människan rå över staten och icke tvärtom
och att människan behärskas av moder naturen och icke tvärtom.
Mänskans eviga svaghet är att hon ej någonsin lär sig.
Och därför, o världens förenade socialister i samtliga länder,
så har jag ej hopp om att ni heller skall lära något
av ert eget vanvett.

77. Pluto och Mars i Skorpionen.

Terrorn är evig.
Så länge som livet finns och önskar fortsätta leva
skall terrorn förfölja och göra sitt allt för
att för henne göra det fria och heliga livet
så surt och omöjligt, så tragiskt, besvikelsefullt och så ödsligt som möjligt.
I eviga tider har kriget förföljt ljuva freden,
har våldet förtryckt fridsamheten och friheten,
har alltings negativism tryckt ner all entusiasm,
har destruktiviteten bekämpat allt konstruktivt
och det för evigt i onödan.
Sådan är den parasit som för alltid skall plåga och ansätta livet.
Vad är då dess mening?
Allenast att egga och pådriva livet, att driva det fram till dess spets,
att martera ihjäl det för att det skall få triumfera

ej över sin plågare terrorn allenast
men över allt timligt och fåfängt:
att det i sitt eviga höga martyrium
skall visa sig skönt, suveränt, uppnå ära och omstrålas av evigt ljus
genom att giva anledning till vackra eviga minnen.
Så motstå ej terrorn, gudomliga liv, utan fly den,
ty du springer fortare än varje plåga,
du höjer dig på dina strävande vingar
och flyger mer djärvt än var örn och kondor, albatross och fregattfågel
så länge du endast flyger och flyr
och ej stannar för att möta fienden terrorn, som alltid förföljer dig,
ty varje konfrontation med den eviga terrorn
har endast i evighet och skall i evighet endast betyda
kapitulation och martyrdöd: den yttersta vanmakten.

78. J'accuse

Jag anklagar dig, världsbehärskande socialism, för omänsklighet.
Ditt enda syfte är att genom bedrägeri undertrycka all frihet,
att utrota allt som är individuellt, att beröva vår värld allt personligt och gott,
att förrinta all ömhet, att omöjliggöra allt känsloliv,
att helt avhumanisera den civiliserade människan.
Därför är din politik isolering av alla och envar,
av vart enskilt folk, och att ha monopol på all information,
på det att du må manipulera med sanningen
och endast låta folk veta vad du har tillrättalagt.
Därför vill du nu förbjuda var självständig skola i Sverige
som ej passar in i den socialistiska enhetsgymnasiums- och grundskoleramen.
Och därför så river du ner varje stadsdel och vart enskilt hus
som ej tillräckligt grått och sterilt, dött och tråkigt är.
Du är i ditt allra innersta väsen så ytterst kulturfientligt
som alla totalitära system i historien: islam, kommunismen, fascismen,
och som alla statssystem är som ej tillvaratar individens intresse.
Och sådana statssystem grundar sig enbart på okunnighet.
De är byggda på lösaste sand och är dömda att falla
för det första åskväder som bryter ut ifrån havet.
Ditt fel är att du icke är demokratisk.
Vad är då egentligen demokrati?
Det är folkets regering, och att varje medlem av folket har rätt
till att påverka och att bestämma vad den demokratiska riksdagen
äger att taga för ställningar och vad beslut den skall fatta.
På ett sätt är ej den regering av folket styrd
som icke ständigt har majoriteten av folket bakom sig.

Vad vill ni med oss individualister
som ni så kallt okänsligt och konsekvent hårt förföljer
blott för att vi icke får plats i ert enhetliga idealiska samhälle?
Varför förföljer ni oss med er likgiltiga terrorbyråkrati,
varför fortsätter ni skönstaxera de fattigaste och mest utslagna i eder mönsterstat,
varför ger ni dem minst chans som från början är naknast
och de genom sin blotta heder och ärlighet värnlösaste och mest blottställda?
Den har minst chans som är fattig och sparsam,
och den individen just är varje samhälles hörnsten som önskar att vara humant.
Vad vill ni med dem som är oskyldiga individualister?
Kan ni inte inse att med er behandling av dem
så gör ni det omöjligt för dem och för er att fortleva tillsammans?
Med er politik måste antingen socialismen eller individualismen försvinna.
Och om ni framhärdar och fortsätter denna kampanj
så låt oss individualister då samtliga
ärligt begå ett gemensamt och universellt ädelt självmord,
ty det endast är konsekvensen av er politik.
Vi är icke rädda för döden.
Men om världens alla individualister begår detta av er framtvingade självmord
så skall det ej därefter kvarfinnas för er en enda person att förtrycka,
ty ni är då ensamma kvar:
en promille, den sämsta, av hela vår mänsklighet.

79. Den tveksamma kärleken

Hur skall jag karaktärisera min älskade?
Äldre än jag är hon yngre än jag i sitt sätt.
I sin livsattityd min extremaste motsats är vi helt identiska i våra själar.
Utseendemässigt en mähr med hästkäkar och grisögon
är hon den skönaste av alla kvinnor för att hennes utseende är personligt,
och mera personligt än samtliga svenskars.
Så öppen och glad som jag är reserverad och inåtvänd,
den allra mest underhållande av alla kvinnor
som dras till blott tråkiga och egocentriska män,
den fulländade godheten, den allra hängivnaste modersinstinkten
är hon den enda av samtliga kvinnor jag känt
som spontant har bekänt mig sin kärlek.
Jag kan icke annat än älska en sådan varm mänsklig idealisk kvinna.
Men hur skall man bäst älska henne
så att denna dyrbara kärlek, så ärlig och helig,
skall vara för evigt och aldrig missbrukas?

80. Vår kärlek

Varför älskar jag dig mest när jag icke har dig framför mig?

Jo, därför att då ser jag endast din ande, ditt riktiga jag.

Är du ej då din kropp?

Ingen mänska är sitt eget skal,

och det skal som var kropp är kan aldrig ge någon bild av andens verklighet.

Vare det det heligaste beviset på att jag uppriktigt och fullständigt älskar dig,

att jag ej älskar din kropp utan desto mer endast din själ.

Varför talar vi ärligast, öppnast, intimast och kärast blott per telefon?

Därför att jag då slipper att bli distraherad av din kropps behag,

av din skönhet, personlighet och din gestalt i dess fysiska form.

I det djupaste mörkret, var vi icke mer ser varandra

men allenast känner varandra i anden

och där slipper blygas inför denna världens ohyggliga fulhet och nakenhet

älskar vi heligt varandra och fritt utan förbehåll.

Du är den bästa av kvinnor för mig.

Jag har aldrig förr så kunnat varmt respektera en kvinna som du.

Alla de andra har förr eller senare gjort sig föraktliga.

Blott icke du, ty du älskar mig heligt,

och därför kan jag älska dig,

och därför är vår kärlek helig.

81. Tvivlet

Vad är mitt livs sista önskan?

Att vara dig otrogen.

Den minsta tanke som bort från dig för mig

är en värre fiende till mig än den som vill döda mig.

Vet alltid, minns, att ju längre bort från dig jag är,

desto närmare dig är min tanke,

ju närmare står din gestalt för mig

just för att jag ej kan nå den

och smeka den, krama den, omfamna den som jag vill;

ty ej tusen och hundra miljoner uppriktiga kyssar på dina koralläppar

kan riktigt uttrycka hur kär du är mig,

min älskade,

du som är mera för mig än mitt hela liv hittills,

som har väckt mig upp från de döda

och som endast döden skall mäka att skilja mig från

om ens den.

Ty mot dig är all döden i världen och världens historia

ett fåfängt och meningslöst grin blott,

det stumma och stelnade grinet av narrarnas narr,

det förbannade dödsskallegrin som är intet och höjden av vanmakt.

Du skall triumfera i evighet i dessa rader
som kärlekens innersta väsens jungfrulighet
som är det endaste jordiska eviga.
På allting tvivlar jag i denna världen
och på allting i vårt förhållande
utom på detta: att jag älskar dig.

82. Syndens drottning

Som Anna Karenina klädd uti lila,
med utslaget hår som Isolde vid vigseln
med fadern till den som hon låg med,
så går hon omkring, demonstrerar sin ärelöshet,
lika avklädd och naken i själen
som hon är i sängen med alla de fyrtiofyra
hon älskat med.
Det syns på henne att hon är en hora,
hon skvallrar om det med sin smak,
alla skall känna på att hon utmanar dem,
alla skall acceptera att hon nu är krönt
såsom drottning av synden.

Vad är då den synd som är hennes domän?

Det är kärleken endast.

Om sanningens nakenhet, kärlekens okrökta ryggrad,
den ärlighet som ej förnekar vad alla förtalar,
den skönhet som står för att den blivit misshandlad,
bär namnet Synd vare synden välsignad
och all oskuld evigt förbannad;
ty den oskuld som dömer Synden
bär namnet Justitiemord,
då den ej kan veta något om skuld;
medan Synden, så länge den älskar, emedan den älskar,
allena är oskyldig.

83. Min hustru

Min hustru är nio år äldre än jag.
Hon har haft många män före mig,
varit gift och förlovad tre gånger,
haft ett par könssjukdomar
och närmar sig klimakteriet.
Ej friade jag, ej förklarade jag någon kärlek för henne;
hon var det som tog första initiativet
som redan fått oanade konsekvenser.

Bekanta har fruktat att hon är en vamp.

Hon har själv sagt: "Jag var det."

Men jag älskar henne,

ty hon är den ädlaste, godaste, varmaste av alla kvinnor,

den bästa av blivande mödrar,

en skönhet som ser femton år yngre ut än hon är,

full av ofläckade jungfrudygder, en renlevnadsmänska,

som aldrig har rökt och som aldrig mer dricker,

en örtdoktor, dessutom klok och rejäl som en saklig och hederlig man,

men samtidigt mer livlig och barnslig än alla jag känt,

något både av clown och profet,

just en sådan person som ej någonsin kan tas på allvar

men som mer än någon bör tagas på allvar.

Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan god kvinna,

den bästa av kvinnor, en motsvarighet till mitt livs ideal?

Jag har väntat på henne, och hon har sökt mig.

Att vi funnit varandra är detta livs högsta mirakel.

84. Midnattskonversationerna

I midnattens mörker

långt bortom varandra

vi träffar varandra

och umgås i tidlöshet

som tvenne andar

som i denna evighet

gjutes till en.

Denna sällhet är detta livs högsta,

och detta mirakel är det mest otroliga.

Ögonen slocknar. Blott öronen hör

ljuva ord från knappt hörbara röster

som är livets ljuvaste,

därför blott att dessa röster förstår varann,

omfattar evigt varandra

i andäktig andlöshets tidlöshet.

Denna förening är detta moment

som varenda en människa som det har upplevat

måste be heligt att varda för evigt.

85. Kris

Stormen har kommit.

Ej någon vill viga oss.

Gud är emot oss.

Han vill icke avstå mig,
sin allra renaste älskling,
ens åt någon jungfru som du.
Ty du är den mest intakta jungfru,
hur många män du än har haft,
och hur många du än har förbrukat,
ty annars så skulle du ej älska mig:
endast jungfrur kan så älska jungfrur.
Nu tjuter den härjande stormen,
nu gisslar det iskalla regnet,
nu börjar passionerna rasa,
nu stormar mitt hjärta mot Gud,
ty jag älskar dig,
och ej ens Han kan besegra
mitt hjärtas attack mot min svendom,
min kärleks passion mot mig själv,
min uppbyggliga självdestruktivitet,
som allena är större än Gud.

86. De nio åren

Att se henne vållar mig lidande.
Jag kan ej se hennes ansikte utan att plågas.
Att se hennes påsiga ögon som gråtit för litet,
att se hennes neddragna hästmun
som stämplats av ödets grimaser
och de alltför talrika kyssarna,
som andra tallösa män brännmärkt henne i själen med
vållar mig min enda olycka med henne,
ty alla dessa ohyggliga lyten och ärr
gör att hon ser långt äldre ut än vad hon önskar att vara
och nästan så gammal som hon är egentligen:
hennes utseende påminner mig om den skillnad
som finns mellan oss i erfarenhet, ålder och levnad.
Den bästa av kvinnor för övrigt,
den mest idealiska av äkta hustrur,
kan vi blända alla med vår kärleks tidlöshet
utom blott tiden, som visar för mig köttets gräsliga sanning:
vår andliga kärlek är evig allenast;
allenast i själen kan vi vara fria och ett enda väsen tillsammans,
ty våra två kroppar, och särskilt då hennes,
är slavar åt tiden,
som hänsynslöst gnaver oss med sina bojor runt lederna,

som för vart år bliver tynger
och med åren gör våra kroppar
helt oigenkännliga och outhärdliga.

87. Salome

Du dansade framför Herodes.
Du visade hela din ungdom, din charm och sensualitet
och utmanade honom med din fräcka oskuld
så att han blev svag för dig
och gav dig makt över honom.
Du visste ej hur i din oskuld du skulle begagna den makten.
Du vände dig då till din moder, som genast utnyttjade dig
för sitt gräsliga syfte att komma åt Johannes Döparen.
Du visste icke ens vem denne Johannes Döpare var.
Först när du fick se huvudet på silverfatet,
Herodes' ohyggliga makts resultat,
resultatet av den makt som han gav åt dig över honom,
så blev du betänksam. Du undrade:
"Vem var då Johannes Döparen?
Hur kan min moder så hata en fattig och värlös man?"
Och du blev intreserad av den nya religionen
och flydde från hovet upp till Galiléen
var du så fick varna och uppleva Jesus,
som du aldrig övergav sedan.
Du följde de sörjande mödrarna,
Maria och Magdalena, till Golgata
och var närvarande vid den ohyggliga gravläggningen.
Du var en av de tre som gick upp efter sabbaten
för att bli ett av tre vittnen till uppståndelsens uppenbarelse.
Du levde där bland de urkristna som inkognito.
De visste ej att du var konungens dotter,
och de respekterade dig för din hemlighet,
som de ej någonsin avkrävde dig
och som du tog intakt med i graven:
att du ensam vågat förälska dig i Jesus Kristus
som kvinna i man
och att du även stått för den heliga kärleken.

88. Äktenskapets fullbordan

Samlaget fullbordades utan att hava fullbordats.
Båda var helt tillfredsställda men utan att hava nått målet.
Vi älskade varmt hela natten, hon sög mig tre gånger,

men slidan förblev obefruktad:
blott långfingret lät hon få fullkomligt inträde.
Allt gav vi utom det yttersta,
och därmed var vi tillfreds.
Vi nådde den andliga fullkomning
som vi ej nådde i köttet,
men den intensiva frigörelsen av våra själar
var större och mera gudomlig och långt mera njutbar
än någonsin en fysisk njutning kan vara.
Det heliga samlaget fullbordades i sin helighet
utan att någon därvid blev befläckad.

89. Nastasia Filippovna

Älskar jag dig? Det är frågan som ej kan besvaras.
I sanningens namn måste erkännas att jag är skyldig
till att hava utnyttjat dig sexuellt,
då du gav mig din kärlek och jag ej var erfaren men dock var nyfiken.
Jag har i sanningens namn både våldtagit och även avrättat dig, -
på min jakt efter sanningen, - i vad jag skriver till andra,
om än jag rent fysiskt är oskuld ännu och du orörd.
Om du har förfört mig och fått mig i sängen hos dig
har dock jag för all tid litterärt förfört dig om ej skändat dig.
Du var en redan djupt fallen och vanärad kvinna,
om än du bar smäleken med den okröktaste ryggrad
som en mera helig gedigen och okränkbar jungfru än samtliga oskulder.
Men nu har jag litterärt dragit ner dig i smutsen,
och ordets smuts kan ingen mer tvätta ren dig från.
Såsom furst Mysjkins Nastasia Filippovna går du till historien
som en den mest tragiska, storslagna, fallna och älskvärda,
oemotståndliga och obarmhärtiga, galna och vassa omutliga kvinna,
i själen en alla lamslående skönhet för eviga tider
på grund endast av sin förkrossande djupa tragik,
desto mer uppenbar och högt skriande
ju mera glädjefull, ytlig och glättig maskeringen är.

90. Alla mina tvivel

Du sade redan i begynnelsen av vår affär
att Wassermannmetoden visade symptom på syfilis hos dig.
Du trodde icke på det och jag lika litet.
Flera test bevisade att infektionen ej var syfilis,
och vad det var var läkarna ej säkra på.
Jag frågade en annan läkare med femtio års erfarenhet

och gav symptomen utan att förvänta mig ett svar.
Men svaret kom och lydde: "Ärftlig blodsjukdom. Hon kan ej föda friska barn."
Och det slog ner i vårt förhållande såsom en bomb.
En annan läkare meddelar senare att ingen fara föreligger
och att gamle doktorn, som rest hem till Österrike nu för gott,
haft fel. Jag ber dig att få tala med den nye läkaren,
men du har sagt: "Nej, gör ej det."
Och vad skall jag då tro? Kan mina sista tvivel skingras på så sätt?
Du hatar all alkoholism av lättförståeliga skäl,
och du föraktar hjärtligt alla drinkare, missbrukare och rökare
och menar att man endast skadar dem
med att man tycker synd om dem och hjälper dem.
Allt det är sunt och gott och riktigt.
Men är du då själv helt fri från laster?
Du umgås med Charlotte, den av sin styvfar stackars skändade prostituerade,
som idkar samlag med ett antal och som önskar pippa hela världen,
du förstår den arma varelsen, hon har din fulla sympati,
du anser henne bättre än var jungfru,
och själv suger du min kuk och tumme som besatt
och tröttnar aldrig på att be mig om ett samlag.
Är det kärlek eller är det liderlighet?
Väl jag vet hur varmt och sant du älskar mig,
men måste kärleken då vara så besatt,
ha sådan slagsida åt sexualiteten, vara så materialiserad?
Att jag älskar dig och mera än jag älskat någon förr är säkert,
men är sexualiteten, denna oestetiska själsskadliga förslappande tidsmördande vulgaritet,
när den är kärlekens allenaste kriterium och en daglig vana
och föremålet för ett ständigt hett okontrollerbart hänsynslöst begär,
ej lika mycket en besatthet som alkoholismen, rökning, annat missbruk och spelgalenskap?
Och minns, att även biorytmerna utvisade
att vi går bra ihop intellektuellt och känslomässigt men ej fysiskt.
Om du mäktar skingra alla dessa mina tvivel,
då allenast är det möjligt för mig även
att ge dig det yttersta.

91. Våldtäkten

Hon behöll trosorna på medan jag låg helt naken.
Så hade det brukats emellan oss: den ena parten behöll alltid trosorna på.
Själv var jag mera hågad att älska på natten, då jag slapp se henne i mörkret -
hon var ju långt äldre än jag -
medan hon gärna lekte med mig fram på morgonen,
när jag ville vara i fred helst;

jag hade uttryckligen bett henne om att få undvara det sexuella i dagsljus.

Men just denna morgonen var hon på bettet och tog av sig trosorna.

Hon provocerade mig till det yttersta och grep om kuken på mig

för att tvinga den in i sin slida.

Den första attacken parerade jag,

men när den snart upprepades måste jag göra det klart för den uppspelta

att jag ej var på humör nu att skämta.

Jag slet min lem ur hennes hand med milt våld.

Men när hennes attack nu upprepades för tredje gången

och utan att hon hade hörsammat varningen det allra minsta,

så gick det för långt.

Min själ fick en black-out, och jag såg bara svart,

ty det var där i själen som något gick sönder.

I den stunden sprack hopplöst vårt ljuva äktenskap.

Hon hade visat sin avsikt att tvinga mig till sig med våld,

det var en tankens våldtäkt hos kvinnan mot mannen,

och därmed sprack den stora blå illusionen om henne:

hon var lika liderlig som alla andra.

Förgäves så hade jag trott henne ärbar till skillnad från alla de andra.

Och aldrig kan någonting locka mig mer till den sängen,

att sova hos henne, som jag ändå älskade

varmare än hon förtjänade.

92. Den eviga oskulden

Tio förlovningar och tvenne giftermål:

ändå är hon en oskuld,

en oskuld som icke kan fläckas och tadlas,

helt oförstörbar i sin positivism och osårbarhet.

Hon älskar vem som helst och har ej skytt att gå med någon enda till sängs

som har inbjudit henne;

hon älskar att pippa och skulle helst pippa med alla

och anser att hon skulle kunna få vem som helst hos sig i sängen

och till och med kungen och påven

och knullar och säger att hon vill ha barn med sin man

blott av kärlek till honom

och har för sin säkerhets skull

hos sin gynekolog lagt sig samtidigt till med spiral

utan att säga därom ett ord för sin man.

Vilken dubbelmoral och logik hos en kvinna!

Och för henne är det fullkomligt naturligt och oskyldigt

om inte rentav en plikt

att försöka det yttersta och även *tvinga* sin man till att pippa.

Vad skall man tro om sådan paradoxal syndig oskuld?

Man kan ej bli arg, för hon är ju så glad och så positiv
och menar alltid så väl,

vare sig hon är medveten om vad hon säger och gör eller inte.

Att hennes man plågad till döds av den oberäkneligas nycker och infall
är hemma och kvaddad till sängs av hög feber och veckolång huvudvärk
tar hon med samma ryck på sina axlar och lätthet:

hon är oförstörbar,
en professionell mansförbrukare,
som alla män måste älska
till deras och hennes fördärv
i ett slags utförsbacke som aldrig tar slut,
ty hon tröttnar ej någonsin och lever endast
för farten i sin utförsbackes besinningslöshet.

93. Min kallelse

Jag är icke skapad för kärlek.

Jag föddes ej för att ta hand om familj och ge barn
till den sämsta av tänkbara världar.

Jag föddes av Gud blott för att älska honom och älskas av honom,
för att sprida, älska och utbreda Anden i världen.

Och därför så omfattar min kärlek samtliga människor
från narkomanen till Persiens fanatiker,
från den olyckliga horan till brottslingen,
från kommunisten till kapitalisten,
fastän jag vet båda har fel.

Ingen mänska står bortom min kärlek,

och ingen kan någonsin tvinga mig älska en enskild person mer än andra.

Den mänska som träder emellan förhållandet mellan mig och en som sämre är

måste bli mera min ovän än den som är sämre,
hur mycket mer den som är bättre än älskar mig.

Min kärlek är och skall vara i evighet lika för alla,

och ve den som tror att han fattar och omfattar den mer än andra.

Jag föddes för kärlek allenast, men endast för kärlek i Anden,

för Guds universella eviga och allomfattande kärlek,

som är vad som håller all världen vid liv,

som är dess enda livskälla

och som är det allra endaste som alltid gör att vår värld lever vidare

med sin natur och oändlighet

trots all logik och trots mänskan, - trots allt.

Akta er för henne, män!

Hon finns i varje kvinna.

Det äktenskap som icke grundar sig på enbart vänskap
är förutbestämt till att sluta med vad som är värre än döden.

Tro aldrig på kärleken. Den är en lögn.

Ingen kvinna förtjänar att älskas,

och kärleken gömmer ofelbart

så fort dess passion är ett faktum

den själsmördande skorpiontaggen

vars svarta gift aldrig kan rensas ut.

När en man ägs av kvinnan

så är han en död man.

Och mannen kan blott äga kvinnan

om akten är fri från passion och allenast baseras på vänskap

och på ömsesidig respekt och from överenskommelse.

Allting annat är våldtäkt

och ett säkert steg emot självmord.

Passionen är häxan som finns i var kvinna.

Allenast den orörda och ointagliga jungfrun

samt den trogna lyckliga modern är ärbara.

Den man som vet detta

och som därför aldrig vidrör en kvinna

av misstänksamhet

är den trognaste älskaren

som därför älskas av alla

och som därför aldrig förtjänar att äga en kvinna.

95. Bön

Hon representerar allt det som jag alltid har fruktat och hatat:

den krassa materialismen och steriliteten,

den omänskliga teknologiska funktionalismen

och det kallt beräknande utnyttjandet,

helt egoistiskt och opportunistiskt, därav

på bekostnad av allt det naturliga, mänskliga, goda och eviga.

De kallar maskineriet kultur och civilisation

som allenast för mänskorna bort från varandra

och hjärntvättar och isolerar dem

medan det i själva verket är endast

kultur- och civilisationssjälvmord,

onatur och barbari, som allenast ger näring åt våld,

vilken verklighetsflykt som helst, droger och alkohol och anarki

och en obotlig negativism hos livskärnpunkten i varje samhälle:

ungdomen.

Krossa materialismen, det opportunistiska och egoistiska tänkandet,

och aldrig förr skall vår mänsklighet åter bli mänsklig,

som den dock ibland visat sig kunna vara.

Hon har alla prylar: en elgitarr,

en helsyntetisk musikmaskin som icke kan ge en falsk ton ifrån sig,

en katt som får P-piller, ja, tvingas intaga P-piller,

och själv har hon en spiral,

så att hon fritt kan knulla med vem som helst

utan att någonsin löpa den risken att få ett ovälkommet barn.

Sådan är denna värld som du skapat, o Gud.

Kan du göra den sämre?

96. Mitt misslyckade äktenskap

Hon ville mig endast väl, och det vill hon fortfarande.

Hon sade redan i början av vår union

att jag var hennes största och sannaste kärlek,

att hon aldrig velat ha barn med en annan än mig före mig,

och att hon efter mig aldrig mer skulle älska en man,

och det vet jag att hon tänker hålla.

Och hur kunde jag då inlåta mig med denna nio år äldre dam

med sina hemska små gamklor till händer,

med den grova munnen och gumm-skrynkliga överläppen

och de tjocka säckpåsarna under ögonen?

Hon övertalade mig.

"Om tre år är du redan för gammal för att mera intaga kvinnor:

då blir du en ungtkarl för resten av livet."

Och jag ville smaka på det sexuella

och känna på den för mig okända sidan av livet.

Jag tillät mig lockas till sängen av henne.

Och alltid har jag längtat åter till barndomens oskuld och värme,

dess trygghet och familjelycka

och har alltid önskat att bilda en egen familj.

Och här hade jag chansen trots min obefintliga livsinkomst.

Men hon missbrukade mig sexuellt,

och därvid så förlorade jag en väsentlig portion av min integritet,

som jag aldrig på något sätt kan få tillbaka.

Och därför så ångrar jag bittert

att jag gick med på att ge henne min kropp,

och det tänker jag ångra för resten av livet.

Som den siste av hennes tio förlovningar

blev ingen av dem så förbrukad av henne som jag.

97. *Den svenska byråkratin*

1.

Min åklagare var en fet och nervös, ganska pratsam och osund astmatisk och rökande käring.

Hon var mycket vänlig men talade ständigt i ett, som för att be om ursäkt för hela systemet.

Min domare var en högfärdig och flitskallig skinntorr pedant,

som klart njöt av att fälla en fällande dom

och som knappt kunde vänta med att utan hänsyn till mänskliga faktorn

avkunna den med klubbans kraft: klubban är substitutet för våldet.

Ej någon försvarade mig. Men vi tre var ej ensamma.

Med oss satt sex andra människor: en sekreterare jämte fem nämndemän.

Dessa sex var inget annat än helt anonyma och tigande hjärtan och fysionomier av sten.

Intet knyst, ingen min, ingen blick, bara stelhet:

"Vi finns bara här för att se dig gå under."

Jag kom dit i de bästa avsikter för att få svara på frågor,

men de ställde mig inga frågor.

De krävde mig blott på ett papper som kunde bevisa

att jag hade levt under gränsen för existensminimum.

När jag ej hade det pappret och inget bevis för min oskuld

förutom min ärliga nuna, fullkomliga öppenhet och min försäkran på hedersord

dömde de mig på den grund att det icke var möjligt för någon att leva på så knappa medel.

Och domen blev att jag omgående skulle betala sex tusen i restskatt.

Och jag överklagade, men ändå kräver mig fogden på sex tusen kronor

som jag icke har och ej någonsin haft och ej heller har någon den ringaste avsikt

att till deras fromma förtjäna.

2.

Min familjs bästa vänner, välbärgade och miljonärer,

med sitt på det torra: ett lantställe, villa och pengar i Schweiz.

Icke tiggde jag om deras hjälp. Jag blott framlade min ganska märkliga situation.

Herrn i huset, en bankdirektör, moderat och förnuftig,

en klart oförsonlig och uttalad fiende till socialismen,

som alla med initiativ måste vara i detta land,

gav mig det rådet att söka få bistånd från Försäkringskassan.

Så är även han byråkrat: ingen hjälp vill de ge, men de hänvisar gärna till andra.

En annan tät mänsklig och kulturellt framstående miljonärsfamilj

hos vilka jag varje vecka stod för underhållningen

genom att skickligt hantera en underbar flygel av märket Gaveau

sålde så plötsligt helt utan förvarning bort hela flygeln för gott

bara för tio tusen riksdaler, för att de behövde kontanter.

De är miljonärer, vart barn har miljonen på banken, och barnen är fyra,

och de säljer sin ovärderliga flygel för blott tio tusen

och skrotar sålunda sin huspianist!

Jag har känt dem i tio år, och aldrig hjälpte de mig med ett öre.
Och spela för dem fick jag bara så länge tills de fick omänskliga nycken
att skrota min levande klassiska söndagsmusik
för att göra sig rikare.

3.

Klockan var åtta på kvällen, och jag var försenad.
Jag skulle ge pianolektioner till två rara döttrar i huset.
Det regnade icke men var ganska mulet och fuktigt.
Som jag var försenad så önskade jag komma fram illa kvickt,
och i brådskan så glömde jag sätta på ljuset på cykeln.
När jag till slut anlände till barnens hus och steg av cykeln
stannade bakom mig en större bil, och ur bilen utstiger en man
som vill tala med mig. Och jag ser att han är en polis och hans bil en polisbil.
De har legat efter mig och smugit bakifrån på mig i mörkret.
"Har du ingen lampa på cykeln?" hörs den obehagliga frågan.
Eleverna väntar på mig. Jag har bråttom. "Naturligtvis har jag belysning."
"Få se," säger kärve polisen, och jag måste snurra på hjulet.
Men hjulet är fuktigt av vätan på gatan, och dynamon vill icke genast fungera.
"Kom med här," förkunnar otåligt polisen, och jag får ej visa att lampan fungerar.
I huset står barnen och glor på mig när jag förs in i polisbilen.
Där måste jag uppge namn och adress. Jag blir kollad i datorn,
man fastställer att jag ej har någon kriminell bakgrund
och upptäcker även att fogden har krävt mig på sex tusen kronor.
Allt som ej är siffror är värdelös information om mig för dem,
hur mänsklig och sann den än är.
"Du har cyklat i nattmörker utan behörig belysning på fordonet.
Erkänner du? Om du ej skriver under så möts vi i tingsrätten."
"Lampan fungerade, men ni lät mig ej bevisa det."
"Den lyste icke så länge du cyklade. Böterna läggs på den skuld
som du redan har hos Kronofogden. Vi har gett dig tjugo procent i rabatt."
"Men på lappen här står det, att brottet är att cykeln saknat belysning.
Men min cykel äger belysning. Blott vätan förorsakade att den ej genast lyste."
"Förstår du ej hur dumt det låter som du nu här säger?
Vad som står på lappen betyder att du cyklat utan att lampan har lyst.
Så skriv under." Eleverna väntade på mig.
De glodde med sina föräldrar från fönstret i huset.
Jag grät och skrev under och fick sedan gå
efter en extra halvtimmes helt meningslösa försening.
Mot denna förödmjukelse: en polis som ger sig på en fattig cyklist,
efter att denne stannat, för en bagatell,
och förutan att ge honom chans att försvara sig
och tvinga honom till att skriva på en bekännelse

i hans elevers och deras föräldrars förkrossande åsyn
var fogdens omänskliga krav på sex tusen en småsak.

98. Kärlekens falskhet

Hon påstod sig älska mig mera än någon man före mig.

Jag var den förste hon ville ha barn med.

De fyrtiofyra var inget att ha emot mig, - bara ytliga lösa förbindelser.

Och aldrig hade hon förr velat ha barn med någon man.

Ständigt försäkrade hon detta heligt och dyrt.

Jag gick på hennes kärlek och älskade henne och lät mig förföras.

Jag blundade för hennes gamhänder, gumläppar och ögonpåsar.

Vi levde som gifta, tills hon en dag visade sin rätta sida,

då hon som en frossande glupsk obehärskad hyena

vansinnig av åtrå begynte att dra i min penis

med sina ohyggliga gamhänder.

Då gick det upp för mig att hon från början

allenast det önskat att utnyttja mig sexuellt.

Jag var bara för henne ett köttsligt sexualobjekt utan en själ.

Annars skulle hon icke i sängen mot sin egen partner

på så sätt ha brukat rått våld, ty det var icke någonting annat.

På samma sätt använde Kvinnan sin djävulska list

när hon i maskopi med min syster beslöt att,

för att jag ej hyllade Läran, fatalt köra ut mig från hemmet

och så isolera min fader från mig, så att hon ensam kunde få äga och utnyttja honom

för Läran och sina personliga och ekonomiska syften.

Min far var mot Läran, min moder och syster var för den,

och jag ensam stod på min fars sida.

Men kvinnan kan ej behärska sig utan är djävulens verktyg för evigt

och låter beständigt den smutsiga ondskan

besegra och korsfästa oskulden och ta ifrån den dess rätt

att förkunna upprörande Sanningen.

Kejsar Augustus' fru Livia var kärlek allenast,

och därför var hon bara falskhet.

Som kronan på verket, som fullkomningen av sitt äktenskap med mig,

det låtsasförhållandet, som blott var en hemsk makaber och ond komedi,

tyckte hon, efter att jag gjort motstånd mot hennes ojusta metoder,

att jag skulle uppsöka kvalificerad psykiatrisk vård och psykologisk rådgivning.

Ty kärleken, menar var kvinna, är aldrig vad som det är fel på,

men sanningen blott får ej någonsin uttryckas eller ges efter för.

Ty kvinnan är bara kärlek och sanningens eviga fiende därför;

ty Kärlekens motsats och endaste överman

är nakna Sanningen.

99. Vanäran

1.

Jag fick aldrig någon chans.

När den gav upp vars kör jag bistått i fem år

fick jag ej efterträda honom såsom dirigent.

När jag fick en konsertlokal till mitt förfogande

så kom det till konserten med ett uruppförande och allt

en summa summarum av en person.

Jag uteslöts ur detta Röda Korsets och humanitarianisternas konserthus

av hysteriska madamer som blott ville prata

och ej störas av musik och annan tanken vilseförande

och sexualiteten störande påträngande musik och skönhet

om de ej i sin tur fick förföra mig.

Jag har en dåligt lönad organisttjänst

med en kör på fyra pensionärer

som ej sjunger rent fast det blott finns en stämna.

Min musik vill ingen veta av: riksradien själv har ratat den

av skälet att den saknar variation.

Att den dock har allt annat, som rytmik och harmoni och melodi

och dessutom är vacker och dynamisk och spirituell

är utan all betydelse: musik skall vara ful, modern och experimentell.

En musiker helt isolerad, utan instrument, publik och pengar

utan möjlighet att någonsin förmå försörja sig på det han kan -

vad måste bli hans öde?

Att ge upp förr eller senare och skrota sin musik.

Det är det enda kloka han kan göra om han önskar klara sig.

Förr eller senare så tvingas han därtill.

Men den är icke musiker

som frivilligt kan avstå sin musik och leva med det offret

och ej hellre då försaka livet genom självmord.

2.

Jag bodde i Haga bland knarkare och andra långhåriga kriminella socialfall

i tre år och lärde mig älska de utslagna för deras mänsklighet.

Genom en slump och god tur med stipendium och goda kontakter

så kunde jag flytta till bättre kvarter med den lägsta godtagbara standard

och bo där bland bättre folk som en normal social individ.

Men taxeringssystemet förgjorde min ekonomi och tog från mig stipendiet,

och efter en hopplös kamp mot byråkraternas stenhjärta

ser jag mig nödsakad nu att bege mig tillbaka till Haga

med pick och pack, piano och noter,

tillbaka till knarkande grannar, tillbaka till uteklosetten,

tillbaka till bristen på värme och dusch, hygien och normal mänsklig anständighet.

Det är vanärens släkte som bor där och har det som sitt reservat.

Paulus sade, att långt hår hos mannen är tecken på vanära,
och inga är då så vanärade som de utslagna knarkarna nere i Haga.

Och ingenting vanäras mänskan idag såsom knarket.

Men korsets symbol var från början ett vanärens tecken,
och aldrig blev den fula vanäran större och hemskare än genom Jesus,
som dock därigenom blev världsalltets frälsare.

Så är det även med knarkarna:

deras ohyggliga vanära är deras stolthet.

Skall jag då bli vanärens offer som de,

socialfall och utslagen, alkoholist, narkoman, utan framtid

och prisgiven åt detta tekniska samhälles omänsklighets obefintliga nyckfulla barmhärtighet?

Nej. Min vanära skall bliva större.

100. Döden

O död, du livets ljuva bröd,

dess enda lön, dess högsta svar på varje bön,

jag hälsar dig, min vän, som håller av mig än

och varmare än förr: du står på glänt, min dörr,

och öppnar dig mot livet, som det lär stå skrivet;

att döden är dess högsta ljus och lycka,

dess paradiset, som ingen mer från dig kan rycka.

Varmare för varje dag har döden strålat mot mig hän,

omfamnat mig och gripit mig allt intensivare, allt mera vän

för varje dag, för var allt mörkare och kallare,

mer ödslig, tom, mer ensam och förfärlig dag,

som blott fungerat som en tjallare

åt döden om den döende till dödens grymmast leende behag.

Du är då grym, o död, som lovar allt och saligheten

men som sedan i det stora ögonblicket

kommer samtliga förväntningar på skam.

Du är den yttersta fåfängligheten,

ty ditt paradiset är båg och blott bedrägeri.

Det finns ej ens en Gud där bortom livets draperi.

Allt är blott svek och fåvitskhet

som överväldigar den döende med sitt förbålda hån.

Om du har fruktat döden när du levde

skall du finna att du aldrig fruktat något när du dör;

ty då först träder fruktan fram förutan mask

och blottar livets helvete som endast döden kan få slut på.

Var välkommen, ljuva död, och ta mitt lik uti din famn

så att det må gå miste mänskorna.
Jag för mig självmant i din hamn
och dödar därmed allt och även all min dikt
som ändå ingen önskade begripa,
och tur det är för mänskorna;
ty dödens namn är Ordet,
och Sanningen och Gud är synonymer.
Allting annat är blott liv, fåfänglighet och trams.
I Döden endast finns det någon mening,
den är livets mening, livet självt är bara humbug,
döden endast ger det djup och allvar,
döden endast gör ett liv ett konstverk värt att leva.
Dödens ögonblick ger därför mer än födelsen
som blott inleder den makabra dans
som är den allmänmänskliga förödelsen.
När döden ej är mer
är icke livet heller värt att leva mer.
Och därför så är livets värsta fiender
de som besestrar döden.
Låt döden komma.
Endast den kan tukta människan
och kuva hennes hybris.
Den dör störst
som i sin död ger döden mest rätt emot mänskligheten,
som gör sin död till livets starkaste protest.
Så dör jag lycklig
som här i min död
skall döda alltför många andra.

Dikterna ur "Socialarbetaren" (1984)

1. Bitterhetens berättigande

En romanförfattare som ingen läser
och som ingen heller önskar läsa,
och om någon ändå läser honom
har den läsaren ej något annat att prestera
såsom resultat av läsningen än klagomål.
En forskare som forskar gratis
och som giver gratis sina forskarrön
åt dammiga och torra akademiker,
som aldrig säger tack, som ignorerar honom

och som enda resultat av emottagandet av all hans forskning
har att återgälda honom avundsjuka, gnäll
och futtiga småaktiga protester grundade på ingenting
utöver dammigt fåfängt akademiskt torrt och elakt tvivel.

En sensibel musiker, som får en oanständig lön
för arbete på obekväma tider
och som heller aldrig röner något tack där för
är även en kompositör, men hans kompositioner
vill ej någon veta något av - de är för vackra.
Även han med all sin alltför välbehagliga musik
kan endast åstadkomma klagomål, protester och okunnigt gnäll.

En älskare av vänner och av kvinnor
blir förolämpad mest av dem han älskar,
blir som mest bedragen av dem som han älskar mest
och blir utfrusen som en utböling från varje sällskap
som han älskar, åtrår och åstundar att få dela.
Vad skall vi väl kalla sådan ensam man?
Sin egen lyckas smed? Sin egen bödel?
Han är varken eller, men han är den man
som alltför klart berättigar all bitterhet på denna jord,
och därför bör han hålla käften.
Men hans tystnad röjer denna världs och detta livets
största, djupaste, makabraste, mest skrämmande och svarta avgrund
av förtvivlan.

2. Tacksamheten

Tack, mina vänner, för att ni står ut med mig.
Tack även för att ni finns.
Tack, alla ni som jag älskat, min Eva,
min Gisela, min ljuva Celia och alla ni andra
som jag med så hemsk självförtärande skrämmande glöd
alltför ärligt och innerligt älskade,
så att ni drog er tillbaka från mig
om ni ej reagerade negativt -
tack för att ni kunde uthärda med mig,
och er, särskilt, ber jag så innerligt varmt om förlåtelse
för alla hårda ord som ni fick umbära från mig.
Min kärlek är alltid för sann och för äkta, för ärlig och uppriktig,
för att jag skall kunna tåla om dess allra djupaste känslor,
som ock är de svåraste.
Tack för er tanke, er vänlighet och för er kärlek
som jag aldrig riktigt förtjänade.

Tack, ljuva Sverige, för ditt ljuva välstånd,
som gjorde det möjligt för en parasit som den jag är
att parasitera på dig och få leva som sådan hos dig.
Annars hade jag aldrig fått vara mig själv.
Tack, o vinter, för din bittra dödande köld,
för att den en dag sedan skall smälta,
och ljuvlig blir den vår som kommer!
Ja, ljuvligare, ju ohyggligare denna vinter torterar oss!

3. Den evige unkarlen

Den gåtfulle oskulden drar sig allt vidare undan.
Ej något kan inmönstra honom.
Otaliga damer har misslyckats med att få fast honom:
till och med nakna i sängen med honom precis lika naken
har de snöpligt misslyckats med att få honom naturlig
just då när de trodde sig lyckas.
Han gäckar naturen och all mänskligheten.
Han är ständigt hög och går liksom på moln,
och han är outhärdlig för alla som tror på systemet.
Hans idealism är obotlig:
om man skingrar någon av hans illusioner
så skaffar han sig endast nya.
Han är inte alls oförmögen till kärlek.
Han kan till och med ta sig ton till att fria.
Men friar han gör han det så ytterst tvetydigt
att ingen dam därtill kan säga ja eller nej.
Han är ensam och njuter av den ensamheten,
ty han är en självplågare, masochist och sadist
som ej kan leva utan sitt eviga lidande.
Sålunda grubblar han sig fram i livet
som en annan vandrare jude,
omöjlig att få något grepp om,
undgående intill förbannelse,
vagare och mera obestämd än någon kvinna
och mera en tvivlare än någon sann ateist,
mer en skeptiker än någon sann materialist.
Men vad lever han för? Blott för tanken.
Han flyr med sin tanke från världen för evigt
för att aldrig någonsin sjunka mot marken och stanna,
ty allt kan han uthärda, blott icke det
att ha tråkigt, och därför så kan han allt
utom att vänta på andra.

4. Hemligheten

Vare min kärlek en hemlighet.
Endast när kärleken tiger kan den icke skada;
all sann kärlek är alltid olycklig.
Mitt liv är kärlek allenast,
och därför var det alltid olyckligt.
Lycklig var jag när jag älskade
utan att veta att den som jag älskade
alltid bedrog mig.
Lycklig var jag när jag älskade
utan att se den jag älskade:
endast i själen är människan vacker.
Jag känner din själ, och jag älskar den.
Det är tillräckligt för mig.
Allting annat, allt världsligt och sinnligt,
har ingenting med denna verkliga kärlek att göra
som trognast består i sin hemlighet.
Kvinnan? Nej. Människan? Nej. Icke vännen.
Personen är den som jag älskar, som angår mig.
Det är min hemlighet.
Låt mig få troget beskydda den
i största hemlighet.

5. Gengångaren

Mina kärleksaffärer? Allenast självbedrägerier.
Jag älskar dem alla fortfarande
och njuter bittert av minnena av dem,
av att plåga mig med självbedrägeriet
att jag kunde älska dem.
En av dem kom i svår olycka endast för min skull:
jag var hennes första förförare och den fatalaste.
Vi älskar ännu varandra fast hon har fått barn med en annan
och fastän hon har haft tjugo älskare efter mig:
hon söker blint efter mig i dem alla
men kommer ej någonsin att återfinna mig.
Cyniskt betraktar jag henne på avstånd,
som jag så hjärtinnerligt avgudade såsom ung,
jag, som var den som gjorde den arma till manslukerska.
Henne friade jag till tre gånger.
Hon tackade nej ädelt för att hon ej ansåg sig vara lämplig.
Hon var ju en manslukerska allaredan.

Att jag hade lärt henne till det var för henne glömt redan.
Ömt genomskådade hon att jag friade endast av samvetsqual.
Hon var mitt första självbedrägeri:
det som jag trodde att var min lycka
blev hennes livs eviga olycka.

6. Eftertankens kranka blekhet

När jag vaknar på morgonen efter en natt av otillfredsställd kärlek -
min kärlek är sådan att den aldrig kan tillfredsställas,
ens genom de vildaste orgier av kärlek -
så är jag helt kall, utan känsla och nästan som död.
Då är mitt tvivel på allt - på livet, på kärleken och på mig själv -
såsom värst. Då är jag bara ett tomt svart hål.
Den som då provocerar mig kan råka illa ut,
ja, han riskerar sitt liv.
Ty då är jag som farligast,
såsom en svältande tiger.
Då tiger jag mest med det hemska jag känner,
och ve den som då väcker upp vad jag tiger med.

7. Mardrömmen

Mitt under min allra senaste kärleksaffär
drömde jag en natt att jag skar av mig min lem
och funderade på om jag skulle därpå
äta upp den som rå eller stekt, såsom hel eller styckad.
Det hemska i drömmen var ej amputeringen
utan att jag var så fullständigt känslolös
under den hela makabra processen.
Det kändes ej alls att kastrera mig,
och min fundering på ämnet om hur lemmen
lämpligast skulle serveras
var fullkomligt saklig och likgiltig.
Detta var det fruktansvärda:
att det sexuella ej gav mig
den ringaste känsla
av obehag eller behag.

8. Skorpionens outhärlighet

Varför är Skorpionen den mest fruktade och värst beryktade
bland alla Zodiakens symboler?
Vad är det med Skorpionen, som så skärper
Mars, Neptunus, Pluto och Uranus,

de mest farliga planeterna,
men lamslår Månens spröda känslor
och all Venus blida kärlek med ohygglig fasa?
Ingen är så intensiv som detta nattdjur skorpionen
som befinner sig i evig kamp med helvetet inom sig själv.
Det finns i varje mänsklig hjärta en skorpion,
och den gör alltid ont.
Den luttrar som en Luther,
den fördömer all fåfänglighet som en Muhammed,
den är subjektiviteten själv som Augustinus,
och den är gudomlig kärlekssjukdom som hos Dostojevskij.
Doktor Jekylls skapare var en skorpion,
som tragiskt gick sin undergång till mötes
i sin kamp med Mr Hyde,
som var den lungsjukdom som tog hans liv.
Men hur har icke dessa skorpioner
sporrat sig och mänskligheten!
Kapten Cook dog som martyr för sin gudomlighet,
som Hawaiianerna förlänat honom;
han levde för att spänna äventyrarsträngen
till sin högsta ton för att få sedan brista.
Selma Lagerlöf besegrade sin sjukdom
genom att bli Sveriges ädlaste skaldinna.
Fastän skorpionen är ett giftdjur och ej alls en örn
så rymmer skorpionens symbolik i sig en örn:
i sin heroiska batalj med livets värsta fasor
är skorpionen andligen en örn
om dock den aldrig lämnar vattnet
och dess djupa dunkla mörka säkerhet.
Månens känslor överväldigas av Skorpionens havspassion,
och Venus sjuka kärlek känner sig oändligt liten
mot den manliga Skorpionens heroism.
Skorpionen är heroisk i sitt sanningssökande självplågeri
som är så mäktigt att den ensam lyckas
luttra och förändra hela världen till det bättre
i sitt nit för att bli bättre själv.

9. Den mänskliga faktorn

Människans mest oantastliga rätt är att få vara mänsklig.
Hon har rätt att motverka datamaskinåldern
och att försvara sitt hantverk.
Hon har rätt att med alla medel bekämpa atomåldern

och att med terror slå till genom Green Peace
mot allt som är omänskligt och allt som hotar miljön.
Hon har rätt att fritt vandalisera, förslumma och nersmutsa
hypermoderna sterila likformade bostadskvarter
där var människa lever totalt isolerad och steriliserad
i höghus, betong, gråhet, och sådan ingenjörsarkitektur
som är till för att döda all frihet till trivsel och till fantasi.
Hon har rätt att privat protestera mot samhällets
brist på förståelse för hennes mänskliga faktor
igenom att supa och knarka och sitta på lönnkrogar,
syssla med det som är brottsligt, förbjudet och farligt
och smita från skatterna.
Människan är född till frihet,
precis som naturen,
och ve den som exploaterar naturen till döds
och som vågar att inskränka människans frihet!
Den mänskliga faktorn är människolivets mest heliga mening,
och den som på något sätt vågar förgripa sig mot den,
förringa det mänskliga värdet och inskränka människans valfrihet
mellan det onda och goda, det mänskliga och det naturliga och det gudomliga,
måste man anse som hela vår mänsklighets fiende.

10. Dilemmat

Jag älskar två kvinnor. Den ena är mogen och praktisk,
den andra är ung och konstnärlig.
Den ena vill gifta sig med mig och leva platoniskt med mig,
och den andra vill bara ha barn med mig men inget äktenskap.
Hon som är praktisk har humor men saknar förstående djup,
medan hon som är yngre ej är den som skämtar,
ty hon menar allvar på djupet.
Den ena blott glöder, den andra är blott passionerad;
den ena är röd, och den andra är svart.
Aldrig kan jag bedraga den ena och välja den andra.
Jag måste som så ofta förut försmå bägge två
för att ej vara orättvis mot någon av dem.
I stället bedrar de mig bägge med sådana
som då är mera beslutsamma.
Den ena ligger med en äcklig alkoholist,
som ej har något mot hårda tillfälliga övergående
tuffa förbindelser med endast hårdporr och helt utan trohet;
och den andra sällskapar dagligen med en helt oskyldig musiker,
som är än yngre än hon: en ung man att ömt dalta med.

Vem älskar jag? Båda två, desto mera så
ju mindre jag kan få någon av dem.
Min enda fröjd är att jag är den enda
av alla oss tre som blir lidande.

11. Ditt öde

Giv efter för ditt öde. Sträva ej emot det,
ty då blir det bara värre.
Tag det lugnt, omfatta det med öppna armar;
det är bara ett naturligt händelseförlopp.
Om du försonas med det
kan det bli till godo,
men om du bekämpar det,
så kan det bara bli av ondo.
Mottag gudomens förmaning i ditt hjärta,
lyd ditt ödes undervisning,
så blir livet lättare i nästa liv.

12. Et in Arcadia ego

Även jag har en gång älskat,
sade han, den impotente luffaren,
som satt på Solrosen och åt
mest dagligen
i sina trasiga eländiga utslitna paltor,
med sin armsvett, fotstank och på några månader
ej bytta skjorta,
sitt oklippta stripiga okammade
på några år ej tvagna hår,
och skägget som ett sedan åratal
ej renoverat skatbo.
Men han hade en gång älskat,
som en annan skinntorr fnoskig Casanova.
Och hans damer var ej oansenliga:
sin tids mest mansförbrukande hetär
föll djupt för honom: han var hennes fyrtiotredje,
men han var den förste som först ledsnade på henne
förrän hon förbrukat honom.
Många var de höga damer
som mer suveränt förmådde leka
med små män som marionetter
än vad någon man förmådde kontrollera dem,
och som blott inför honom tappade sitt ansikte.

Han hade älskat;
det stod alltför klart att läsa i hans ansikte:
de blåa pliriga finurliga små ögonen,
den obestämningbara åldern,
och den djupa vördnad som han ingav
och som övertygade en om
att denne man, som hade upplevt allt
ock kunde genomsåda allt
och särskilt kvinnorna.

13. En bagatell

Jag mördade henne, ty hon var en kvinna.
Det var enda anledningen.
Det var det enda felet med henne,
det var hennes brott.
Det bestod i att hon såsom kvinna
tyvärr var begränsad.
Som kvinna så kunde hon icke förstå någon man
och ej ge efter taget på honom
när hon hade fått honom.
Jag var den som tog ifrån henne oskulden,
men det var helt hennes eget fel,
ty själv så sade hon att hon var erfaren.
Det gick en ilning av vällust igenom mig
när det stod klart för oss att hon var oskuld,
och då var det definitivt för sent för henne
att backa ur.
Och hon blödde därefter som en slakteributik,
och därmed började hennes olidliga svåra beroende av mig.
Hon släppte mig aldrig.
Fast hon sedan föll ner till avgrundens botten
och slutligen levde på att vara prostituerad
så fortsatte hon att utsätta mig för telefonterror,
och hon blev med åren ständigt mer giftig och grälsjuk.
Hon fattade aldrig att mannens naturliga rätt är
att få deflorera vad kvinna han vill
och att hon aldrig har någon rätt
att försvara sig eller att kräva
den ringaste trohet och lojalitet
från den kåte för det att han gav henne allt.
Vad han frivilligt ger har hon rätt till -
ej någonting mer.

Men hon blev beroende av mig
och vägrade att låta mig vara fri.
Hennes telefonterror blev för outhärdlig med åren -
den blev ständigt pinsammare ju mer hon deklinerade.
Slutligen hade hon retat mig en gång för mycket.
Jag har älskat damer med hopsydd bröst
och med mordhot i knutarna,
och alla deras uppbragta upphetsade friare
kunde jag alltför väl och klart förstå
jämte samtliga våldtäktsmän
när jag för den sista gången gick hem till den fallna
helt lugnt med en kofot i handen.

14. Intigheten

Tvivla på allt -
och mest allt vad du själv är och gör.
Tvivla mest på din kärlek, ty den är blott fåfänga.
Om du har något att arbeta för,
så tro aldrig att det skall på något sätt löna sig
eller att du skall få ens något tack av en människa.
Allt vad du får för din möda är nederlag,
bitter besvikelse, fiasko och elak kritik.
Om du så producerar den bästa musiken i världen,
så vet, att var människa lyssnar långt hellre
på den allra sämsta.
Om du skriver den bästa litteraturen i världen,
så vet, att ej någon skall någonsin fatta
vad det är du skriver.
Allt är bitter fåfänga
som endast leder till intet
och rakt ner i det svarta hålet
som är alltings ände.
Det enda du har som du kan vara glad åt
är en prostituerad som lyssnar på dig.
Men tag dig väl i akt för att ge henne kärlek,
ty du kan ju aldrig, det har det ju visat sig,
älska en människa
utan att därigenom älska den mänskan ihjäl.

15. Fader Vår

Min dagliga bön är politisk -
jag erkänner det, och jag tillstår det,

och min politiska bön skall jag be
tills varenda punkt i den har infriats.
Förrän den har blivit fullständigt uppfylld
så ger jag mig inte i envist bestormande av Herren Gud.
Och om den icke uppfylles fullständigt medan jag lever,
så skall alltför talrika andra
bestorma Gud med samma bön,
och de skall alltid öka i antal
tills bönen har uppfyllts,
som gäller vår mänsklighets framtid.

Så lyder min bön:

"O Gud, hjälp mig att alltid göra vad som är rätt,
och hjälp mig att alltid vara hos dig.

Jag ber för Israel, för Kyrkan och för hela Naturen,
att du måtte ständigt ge dem ny livskraft.

Bevara och skydda, o Gud, alla som älskar dig
och som umgås med dig.

Jag ber för alla som arbetar med sina händer,
att du måtte förläna dem framgång i arbetet,
ty endast de gör ett hederligt arbete.

Jag ber för alla som arbetar för vindkraft och solenergi,
ty däri ligger framtidens försörjning.

Jag ber för polackerna och för Solidaritet
samt för alla oppositionella underjordiska rörelser i öst.

Jag ber för afghanerna och deras kamp
och för Sovjetunionens förintande som diktatur,
och för all kommunistdiktaturs snara upplösning.

Jag ber för de ryska judarna, att de snart måtte få sin frihet,
och för Tysklands äntliga återförening.

Jag ber att Islams oljeresurser snabbt måtte ta slut,
liksom kriget mellan Irak och Iran,
så att Islam blir mer religiöst än mäktigt.

Hjälp mig att aldrig förlora dig ur sikte,
hjälp mig att alltid hålla fast vid dig och älska dig,
hjälp mig att alltid tillhöra dig.

Och jag ber för allt levande liv i naturen,
och att öknarna snart måtte grönska.

Amen."

16. Det svarta hålet

Jag är det svarta hålet
som världen, civilisationen, kulturen och all mänskligheten

beständigt har störtat sig utför
allenast av åtrå
men utan att någonsin hava nått botten.

Jag är Herren Guds egen sinnlighet,
den som förförde herr Adam och hans hustru Eva,
det hatiska och destruktiva i urkristendomen,
som åstadkom att Rom gick under
och att kristendomen blev intolerant och dogmatisk.

Jag är den som frambragte Dante
och hela hans svarta fantastiska festliga helvete,
som inspirerade världen till avfall från kyrkan.
Jag vägledde Faust och herr Luther, Copernicus,
Gutenberg och alla de som materialiserade världen
och gjorde den mindre gudomlig.

Jag är Odysseus i hans outgrundliga mänsklighet.
Jag är den som fick en Händel, en Mozart,
en ScJosef, en Beethoven och en Musorgskij
att offra sig för en idé och förtära sig för den.
Jag är demonin i Karl Marx och hans ondska,
hans vilja att störta en mänsklighet utför en avgrund.

Jag är Adolf Hitler och hans genialiska dårskap
som störtade världen åt helvete.

Och varför gjorde jag detta?
Av åtrå allenast och lust.

Jag är Herren Guds sinnlighet
som i sin nyckfullhet
utlöser världskrig och revolutioner
för att det bereder mig vällust.

Att jag därvid själv blir mest lidande
stegrar blott denna gudomliga universella
och självdestruktiva men aldrig tillfredsställda
evigt förbannade men attraktiva förtrollande åtrå.

17. Fegheten

Jag vågar inte älska.
Därför hånar mig en kvinna.
Den jag älskar vågar jag ej fria till,
ty hon som alla andra kunde skratta ut mig.

Även hon kan ju få för sig
att jag är en galning
såsom alla andra
som blott tror på kärleken.

Men jag tror ej på kärleken,
och därför är jag feg.
Min första dam, en äldre dam
som själv fräckt insisterade på att få älska med mig,
och som jag förgäves av pur artighet
försökte få ett äktenskap till stånd med,
(varje präst, tre stycken, vägrade att viga oss,)
var den värsta av bedragarsläktet:
när hon trodde sig helt säker på sin sak
och på att jag nu skulle skruva håll på henne
skaffade hon sig i löndom en spiral
fastän hon visste att jag aldrig kunde hylla samlag
utan viljan att därmed få barn.
Hon tänkte att jag skulle vara fast
när väl hon fått mig i sitt svarta håll
och att hon ändå skulle slippa barn,
som jag mest önskade av allt.
Men hennes falskspel avslöjade sig
i det erotiska umgänget:
något stämde inte i den falska sätt
att överila sig och praktisera ojusta metoder
för att få mig i sitt håll.
Och när hon snöpligen misslyckats med
att få mig fast i sin spiral
så kunde intet längre dölja den spiralen:
"Intet hade du att frukta,
ty jag hade en spiral.
Om du var rädd för ansvaret att göra barn
så var den fruktan obefogad."
Allt jag ville var att göra barn,
och hon tog livet av det barnet,
av min kärleks barn,
i god tid innan jag ens hunnit avla det.
Hon tog min själ ifrån mig.
Endast sexuellt kan mannen
fråntagas sin själ,
och om han gör det frivilligt
kan ingenting ge honom åter
själen, som består av mänskans oskuld.
Men ej någon umgicks någonsin
med någon annan sexuellt
om ej han själv därtill var villig.

18. Fredlös

Paranoid är blott den som förföljer,
som tror att folk är just så onda
som han, paranoikern, inbillar sig.
Ingen människosjäl är egentligen ond,
ingen människa, och ingen man eller kvinna.
Ond är endast misstanken, misstrogenheten,
den ensamma tanken, som i ensamheten
i brist på uppskattning och uppmuntran
från den naturliga mänskliga positivismen
blott söker sig själv och begränsar sig
genom omedveten undermedveten
fatal självdestruktivitet,
den mest farliga av alla sorters destruktivitet,
eftersom den består i att missbruka tanken,
det heligaste mänskan har,
som är själens essens.
Jag vet att jag ej själv är en ond man,
trots att jag tog livet av henne med kofoten.
Misstrogenheten och misstänksamheten mot henne
allenast var ond. Icke handlingen,
utan blott tanken bakom den var ond.
Ej var jag led vid henne.
Jag var endast led vid den fallnas otaliga män.
I dem alla så sökte hon mig endast,
men aldrig sökte hon mig,
fastän jag fanns att tillgå.
Hon uteslöt mig ur sin vänkrets,
hon helt nonchalerade mig,
som dock alltid förblev henne trogen i vänskap och kärlek,
och inbjöd i stället varenda grobian,
alla som kunde skada och missbruka henne,
att bo hos sig och slita ut henne.
Kofoten var hennes otaliga parasiter,
de massor som fick borra henne
så att hon blev såsom ett såll.
Deras missbruk av henne materialiserades
till den ohyggliga kofot som genom min tanke,
min bitterhet mot hennes öde,
tog livet av henne.
Barmhärtighetsmord?

För den skull är jag fredlös bland människor.

19. De eviga såren

Min bäste vän och min bästa väninna
har funnit varandra och älskat varandra.
Jag älskade henne, ty hon var den enda
som hade en anstrykning av någon ärbarhet
av alla kvinnor. Jag älskade honom,
ty han ensam mäktade älska platoniskt
och var icke en grobian som de andra,
de flesta, som blott söker lustarnas utlopp.
Jag älskade henne långt mer än de män gjorde
som hon beständigt omgav sig med
och som hon älskade i tur och ordning;
men aldrig tog hon själv kontakt med mig
och ännu mindre gav hon mig den kärlek,
som jag alltid hyste för henne, tillbaka.

Hon var som de andra: hon låg med de flesta
och vem som helst bara hon slapp att få ligga med mig,
jag, den enda som älskade henne.

Och ändå var hon bland dem alla den enda
som ägde en blek skymt av ärbarhet.

Därför så umgås jag icke med folk:
dessa två, min platoniske vän och min enda väninna,
kan jag icke höra tillsammans, ty allt vad de säger
förråder blott ytlighet, lättsinne, vulgaritet
och det värsta av allt: ignorans.

Mänskors ord är blott sårande när de ej vet vad de säger,
och det vet de aldrig.

Den enda som korsfästes var icke Jesus;
med honom är all mänskligheten för evig tid korsfäst,
åtminstone alla som upplever vad han fick uppleva:
människor som icke vet vad de göra.

Förvisso förlät han dem, men icke kunde han
orka stå ut med dem.

Det gör ej någonsin någon
som hör vad de säger
och ser vad de gör
och förstår dem
mer väl än
de själva.

20. Et in Inferno ego

Min lastbarhet är utan gränser.

Jag skäms ej att medge det.

Och alla de är mitt folk

som ej skäms över att kunna medge det samma.

Den långhårige helt utflippade dåren,
med hår ner till bältet och galen av hasch,

heroininjiceraren som lever på att
proselytisera fler offer åt leverantören,

förkunnaren av narkomanevangeliet,

och alla som känner sig frälsta av droger

och därför ej någonsin upphör att använda dem,

och de stackare som får den sjukdomen Aids,

alla de som vet om denna sjukdom och som ändå vågar förbli

gränslöst lastbara som narkomaner och homosexuella

och prostituerade, är mina skyddslingar,

och jag är samtliga dessa osaligas skyddshelgon.

Det svarta hålet som de alla slungar sig in i

och som måste leda till hemskaste undergång

är även jag en sann representant för,

ty jag även har en gång varit i helvetet.

21. Skrälingar

Jag älskar det vackra och ädla hos människan.

Därför är jag alltså en mänskoälskare.

Och därför hatar jag skrälingar,

alla de massor som saknar i sig det gudomliga,

som ej är sköna, som icke är någonting

annat än odugliga ignoranta barbarer.

Jag räknar till dem alla raggare,

rockmusiker och barbarer,

kroppbyggare och alla som hyllar den råa styrkan

och varenda jävel som tillgriper överlagt avsiktligt våld.

Alla materialister och kapitalister

som sätter en rå egoism över all religion och moral

tillhör samma ohyggliga släkte av skrälingar,

kanske så mycket som tvenne miljarder av samtliga människor,

som i sin värdelöshet och sin parasitism,

skadegörelse och hänsynslöshets förblindelse

absolut skulle förtjäna att utrotas.

Låt parasiten och människodjuret

svälta ihjäl och förgås genom sjukdom!

Det hemska vulgära förbannade människohavet

förtjänar ej annat.

Giv åter all världen åt moder naturen,
och må hon få härska i fred över människan
och över den större delen av jorden.
Så talar jag endast av människokärlek.
Låt massorna dö, så att människan
som individ kan få leva.

22. En tragedi

Jag älskade henne som barn redan.
När jag var ung var hon mitt ideal,
och jag drömde så innerligt om henne
som aldrig om någon annan.
Vi umgicks på eternas jungfruliga vingar,
och märkligast var, att jag fick genom hennes mor veta
att även min älskade upplevde vår intensiva kontakt
bortom etern och blott genom anden.
Jag blygs ej att tillstå, att fastän det bara var andligt
så älskade jag henne mer passionerat
än jag kunnat älska den mest älskogskunniga fysiskt.
Hon var, som sagt var, för mig mitt ideal,
och då redan så hade hon en kavaljer.
Hon har haft många älskare sedan.
Som mitt ideal gjorde hon aldrig annat
än drog det i smutsen och skändade det,
ty själv var hon sin digraste fiende.
Destruktiv var hon mot mitt ideal,
allt jag älskade hos henne prostituerade hon
själv helt frivilligt
utan att lämna ett brottstycke kvar
åt den trognaste älskaren att få behålla
av hennes jungfrulighet, den, som han älskade
och som han, fastän han aldrig fick komma vid henne,
fortfarande älskar,
som en idiot;
ty en dåre är oskulden
i sin befängda och fromma inopportunism
men mer envis än synden
och desto mer oöverbinnelig
ju längre han avstår från att förbruka den.

23. Häxan

Till det yttre en anständig fin kultiverad och till och med ädel ung dam
blev det uppenbart efter en tid att hon var storhetsvansinnig
till följd av, såsom det visade sig, alltför många historier
av vilka alla de senare samtliga handlade om
män som oskulder var, ofta yngre än hon,
som hon gått in för själv att förföra
och aldrig en enda gång utan att lyckas,
men alla de männen blev förr eller senare
som följd av hennes förförelse
psykiska vrak. Först med tiden,
när jag redan var hennes offer
och sanningen om henne småningom
bit efter bit uppenbarade sig
och hon visade sig som hon verkligen var
med sitt gråsprängda rika och långa hår utsläppt offentligt
och med sina alltför rött målade läppar
hysterisk av sitt sexuella begär
som ej något förmådde att stilla
och med sina rynkor och skrynklor helt nakna i ansiktet
och sin besatta harpyeblick
förstod jag att hon var en häxa och trollpacka
vars storhetsvansinne intet och inte ens jag
kunde bota. "Låt se vad du går för.
Låt oss först ha två dussin samlag minst.
Sen får vi se om jag fortsätter leva med dig eller inte."
Så lät det i början.
Men jag var den förste som lämnade henne,
som vågade visa den fräckheten att överge henne
till och med innan hon åtnjutit ett enda samlag med mig.
Ej en enda av hennes otaliga offer gav före mig henne på båten.
Hon plögade vara förbrukaren, skilsmässoiniatiivtagaren,
den som skrotade partnerna och inte tvärtom.
Men jag var den förste i hennes mer än fyrtioåriga bana
som brädade henne, och därför fick jag hennes digra förbannelse:
"Aldrig skall du lyckas med någon enda person
genomföra ett samlag. Det jag ej har lyckats med
skall icke någonsin heller en annan få lyckas med."
Och dagen efter att jag lämnat henne
förförde hon en som var tjugo år yngre än hon,
och han var ej den som protesterade.
Jag var den enda i hennes liv som hon ej lyckades med,

och därför så nöjde hon sig ej
med blott en förbannelse av mig.

24. Samhällets prostitution

Även jag har haft en moder god och huld
som kunde älska mig så länge jag var barn.
Även mitt livs högsta ambition var en gång
att få grunda en familjelycka, bygga upp ett hem,
uppfostra dygdiga små barn och ge mig hän
åt det sociala livet i en borgerlig tillvaro.
Även jag var en gång mänsklig och normal,
naturlig och materialistisk.
Även jag var en gång villig att få älska
helt reservationslöst, konstruktivt och varmt,
ty jag var först av allt en sentimentalist
som levde blott för mina känslor.
Dessa känslor missförstods, utnyttjades,
missbrukades och sårades
för att omsider misshandlas ihjäl
av denna världens etablerade okänslighet,
av människosamhällets känslolöshet.
Samhället och världen kräver
att man icke ger sig hän åt sina känslor.
Därför är vår värld och människosamhället
så erbarmligt fult och dött, barbariskt och omänskligt.
Denna värld och detta etablerade känslobankruttsamhälle
som ger damer piller och spiraler
och åt herrarna pornografi på bio och i tryck i varje kiosk,
som är ihjälprostituerat och ej längre äger någon själ,
är vad ej någonting kan få mig att behärska
mina farligaste och mest destruktiva känslor inför.

25. Livet, döden och helvetet

Jag lever blott för döden.
Jag lever blott igenom att dö.
Så länge jag dör vet jag att jag lever.
För mig är livet döden.
Jag balanserar på en rakknivsegg:
det är mitt liv, och den ska vara vass,
och den ska göra ont, ty annars
är mitt liv ej mycket värt.
För varje dag så dör jag,

och det är mitt livs enda njutning.
När döden upphör upphör livet,
men när livet upphör upphör icke döden.
Därför är just döden det enda säkra här i livet
och det enda man kan bygga någon trygghet på,
ty allting annat är förgängligt.
Jag lever ständigt fullt beredd på döden,
jag kan dö i vilket ögonblick som helst,
jag kan få hjärtslag varje natt jag sover,
emedan jag vet detta och är ständigt medveten därom
så kan jag med att leva och att härda ut
med detta helvete som kallas livet.

26. Min religion

Jag idkar samlag varje natt.
Jag pippar någon oskuld varje natt.
Jag tömmer ut mig varje natt
och önskar varje gång att jag fick dö i akten,
ty så njuter jag av att ge bort mig själv till andra.
Varje natt våldtar jag någon oskuld,
varje natt så faller nya offer för mig,
men jag njuter av att komma dem på fall,
ty endast genom det att jag ger dem mig själv
så faller de och går de genom mig sin undergång till mötes:
deras undergång är mitt livs högsta njutning.
Kärleken är ljuv, ty den är döden.
Allting annat, såsom samhället och livet,
är blott tråkigt och kan icke jag stå ut med.
Döden genom kärleken är min religion,
och ingen präst kan påstå att ej Kristus hade samma.

27. Kärlekens kompromisslöshet

Hatkärlek är icke kärlek.
När kärleken övergår till att bli hatkärlek
kan ej förhållandet utvecklas mera,
och det är då säkrast att bryta det
innan den ene begynner att skada den andra.
Nej, vitsen med kärlek är att den är blott och bart kärlek
och ingenting annat. Den får icke uppblandas
med mindre ädla metaller, som gräl och kritik,
hat och vrede och negativism, pessimism
eller något som icke är konstruktivt.

Ty kärlek är endast kärlek och kan blott fungera
om den är total, tjugofyra karat och helt äkta,
och ej heller någonsin tappar ett uns av sin äkthet,
som ligger i ärlighet, renhet och skapelsedrift.

Ty om kärleken tragiskt förlorar
ett gram av sin känslighets vikt
så är vågen ej mer i balans
och den kärleken död och förlorad för evigt.

28. Den gamla horan

Hon kunde inte motstå mig, den gamla horan.
Hon var tvungen till att få mig i sin säng till vilket pris som helst,
och enda sättet för mig att bli av med henne var att samarbeta
och ge henne vad hon tålde.

Därav blev hon, till min häpnad, bara kåtare
och till min gränslösa besvikelse blott angelägen om
att aldrig släppa mig ur sikte.

Hon betraktade mig redan såsom sin
och såg med den groteskaste sorts glädje
fram emot att ha mig som sin knullare
för resten av sitt liv, som gammal led och äcklig käring!

"Du, när vi är gamla, jag är skrynkelig, vissen, grå,
och du är slö, förbrukad, bortskämd av min kärlek,
då skall vi på allvar ta i tu med knullandet!"

Och hennes skratt i detta övermod
var det ohyggligaste fulaste mest falska skratt
som jag har sett i mina dagar:

det var tandlöst redan som en häxas.

Givetvis tog därmed episoden slut,
men till den avskyvärdas förmån måste vi dock
i all helig sannings namn framhålla,
att den människan var ärlig.

Hon var trogen mig i all sin hemskhet,
hur grotesk än hennes kärlek var så var den äkta,
och på heligt allvar menade hon vara mig för livet trogen;
och en sådan sanning, äkthet, trohet och fullständig offervilja
har jag aldrig mött hos någon som fortfarande var vacker
och än mindre hos en enda som var yngre än jag själv.

29. Aquarius

En ny tid gryr som är befrielsens.

Vi skall befrias från allt tyranni

och varje form av myndighetsgodtycke.
Ingen skall bestämma över någon;
blott förnuftet skall bestämma över alla.
Alla religioner skall förlora all auktoritet,
och endast de skall överleva som helt fria är från dogmer.
Överdrifterna och fanatismen skall försvinna:
aldrig mer en Martin Luther eller en Muhammed,
aldrig mer en Marx, en Lenin eller någon Hitler,
aldrig mer en demagog, och i den mån
traditionella monarkier fortbestår
skall dessa vara främst demokratins beskyddare.
Martyrium och självupppoffring skall ej mera krävas av
en enda människa; blott heder och förnuft
skall vara ledstjärnan för alla.
Rättvisa skall vara livets högsta goda,
och den enbart skall all mänskligheten sträva efter
oupphörligt och gemensamt.
All intolerans skall vara enligt lag förbjuden,
och den stackare som hänger sig åt den ändå
med den irrationalitet, det godtycke och den dåraktighet
och självdestruktivism som därav följer skall man tycka synd om;
ty all destruktivitet skall då betraktas helt naturligt som en sjukdom.
Gud skall icke längre vara dödlig såsom korsfäst,
Satan skall förvisas till mytologi och sagovärld,
och enkelt mänskligt lugnt förnuft skall känneteckna
världens religion och ideal;
och denna bondska religion av sunt förnuft
skall innefatta och omfatta icke alla religioner blott
men även alla icke-religioner.

30. Nobbad av livet

Han är musiker, ödmjuk och fridsam och god.
Han är gudabenådad som kompositör och improvisatör
fastän han aldrig fått någon utbildning.
Han är i samhällets ögon en nolla,
ty han saknar papper på att han kan det som han kan.
Men hans utvecklingsmöjligheter är begränsade
om icke till och med helt obefintliga,
ty han är avskuren från alla vägar till fortbildning
eftersom han icke har något papper på att han kan det som han kan.
Men han envisas ändå med att förbli musiker
i isolering, i eländig obemärkthet och i jämmerlig fattigdom,

och det har han nu helt sonika envisats med
i ett antal av aderton år, fastän hans musik,
hur tonal, vacker, gudomlig och hög den än är,
aldrig någonsin mottagits tacksamt.
En värld utstår den jämmerligaste hesaste hårdaste
mest infernaliska och nyanslösa vulgärrockmusik,
men den klagar hysteriskt och himmelshögt
när den hör denne gudomlige pianist spela med känsla.

Och därför så spelar han aldrig offentligt
men blott för sig själv i sin vrå.

Men hans envisa framhårdande i musiken som yrke
har gjort att han helt har stagnerat i ekonomin:
han är fattigare nu för tiden än han var för femton år sedan.

Och denna hans envisa fattigdom har så förbryllat
taxeringscensurerarna att de har, blott för att de ej kan fatta
hans fattigdom, hårt skönstaxerat den arme.

Han har överklagat i fem års tid
men utan något som helst resultat:
kronofogden förföljer den arme för fullt.

Ju mer han har förklarat sig, desto mer hårt har de vägrat att tro honom.

Sålunda gör mänskligheten och samhället precis tvärtom
mot vad man skulle vänta sig av dem. Är icke en sådan
unik och gudomligt ren musiker värdig all uppmuntran,
uppskattning, hjälp och belöning? I stället så hjälper
de ansvariga i vårt samhälle ivrigt varandra med
att pressa ner honom längre i rännstenen,
att göra hans isolering än tyngre och svårare,
att rått förskjuta den flitige längre och längre ifrån
varje räddning och hopp, varje skymt av förlossning,
och att cyniskt påskynda särlingens, utbölingens,
den oförskämt annorlundes och skapandes
bittra ruin, hans förlust av sin frihet,
hans undergång och ofrånkomliga självmord,
så att sedan de kan vad han icke fick:
tjäna pengar på sin underbara musik.

31. En poets klagan

Ej skriver jag längre för er, kära läsare,
ty ni har visat mig enbart en mördande likgiltighet,
som beror på en avskyvärd intighet,
som kommer av en förkrossande okunnighet.

Ja, jag vet: ni vill ej läsa böcker.

Ni vill bara titta på TV.
Ni vill icke mer köpa böcker, ty de är för dyra,
och ni har blott råd med er video, stereo,
television, radio med program tre
och perfekt teknisk skvalmusik,
luftförorenande bilar och allt som ger
möjlighet till fiffigt skattsmiteri.
Ni föraktar den ensamme kloke i hans isolering,
aldrig vill ni bli så kloka som han.
För ni tål ej hans sanning och uthärdar ej hans geni
som ju är kverulantiskt och negativt och nästan destruktivt
i sin förbannelse av allting lättsinnigt, ytligt, vulgärt
och omänskligt. Ni tål icke skönhet, I människor,
längre, ty ni har för länge se'n blivit för fula och
socialiserats ihjäl. Ni kan ej längre fatta
att den fantasi som är människans naturliga arv
är det enda som kan rädda livet och framtiden för henne.
Blunda då, era förbannade människor, för denna sanning
som jag er förkunnar: så länge er slapphet och hårdhet
och omänsklighet och okunnighet varar,
så länge skall världens narkotikasjukdom,
beroendet och konsumtionen av knark,
varje år vackert fortsätta stiga med femtio procent
rent statistiskt. Ju mera ni avvisar anden,
dess värre skall bliva ert helvete
i de allt talrikare narkomanernas fotspår
med Aids som det oifrånkomliga slutmålet.

32. Två sorters narkomaner

Det finns två sorters knarkare,
som det är viktigt att skilja emellan.
Den ena tar droger för att deka ner sig,
bedöva sig, döda sitt känsloliv
och bli befriad från ansvar.
Han är den renodlade missbrukaren,
som är rent destruktiv
och alltid blir kriminell.
Men den andre är icke en sådan.
Den andre tar droger för sällskaps skull,
för att få njuta av verklighetsflykten,
för att komma från världens trista grå vardag,
för att det är spännande, för att få drömma

och ej sällan för att få bli en martyr
för ett alternativ till den sanning
som är dagens samhälles fulhet, omänsklighet
och onaturlighet. Han visar upp injektionssprutan
och säger glatt: "Ecce homo! Här är
vår tids korsfästelse! Vi dör alla som offer
för det socialistiska samhällets omänsklighet.
Vi tål icke att storebror ser, kontrollerar och styr oss
och tar hellre livet av oss som protest."
Ändå brukar ej verklighetsflyktingen
vara den som injicerar. Nej,
han håller sig mest till LSD, marijuana och hasch,
medan den som tar sprutor i regel är destruktiv
och kriminell och som blir desperat,
medan verklighetsflyktingen vanligen klarar sig,
eftersom han vet med sin fantasi vad han gör.

33. Det ofria samhället

Sjuk och trött låg jag hemma och led,
medan grannarna firade helgen i dagarna fyra:
från långfredag ända till annandag hördes ej annat
än dunk-dunk om dagarna från deras vidriga rockmusik
och endast stön-stön och skrik-skrik om nätterna från deras samlag,
när de icke slipade golvet, när de icke grälade
och när de ej hade gäster som vred upp volymen
på den infernaliska dunk-dunk-maskinen till dubbel tortyr.
Detta förekom dagligen runt hela påsken från fredag till måndag:
blott dunk-dunk och stön-stön och skrik-skrik och gräl.
Är det konstigt att man då blir farlig som människa
när man på sådant sätt utsätts för hjärntvätt
av denna vår tids mest tidstypiska människor:
grälände ytliga lättsinniga och vulgära totalt kulturbankrutta
omänskliga men ändå etablerade människor
som lever i synd enligt stadgade lagen för samboende
och som man såsom idealist aldrig ens skulle drömma om
att börja umgås med frivilligt.
Fri blir man aldrig så länge man har dessa grannar
där ovanför sig som blott ger vibrationer av sämsta,
mest vidriga slag. Fria är icke heller de själva
så länge de lever tillsammans i synd.
Fri är ingen som bundit sig fast i ett äktenskap
eller ett sambolag eller fått barn. Fri är ingen

som har blivit smittad av sjukdomen sex
och som frossar i liderlighetens självdestruktivism
och som njuter av att falla ner i det svarta hål som heter åtrå.

Men vem är då fri? Endast den asociale,
den hemlöse, utstötta, fredlöse, den som föraktar
det mänskliga samhället, makten och all politik,
den som alla sociala system vill bli av med
så fort de får in denna valfisk i nätet
som blott kan förgöra det:
den skönstaxerade fattige,
konstnären som ej vill sälja sin konst,
den som hamnar på sinnessjukhus utan anledning,
knarkkungen som aldrig ertappas,
eftersom han är socialt etablerad och högt respekterad,
den kriminelle juristen som domare är i den högsta instansen,
den minst lika brottslige lagvrängaren och polischefen
som aldrig fälls eftersom de kan lagen och vränga den,
den liberale politikern som säger att alla människor
har rätt att få knarka,
den fiffige juden som gör så gynnsamma affärer
med judarnas värsta förtryckare ryssarna,
och icke minst den skenhelige prästen
som bara predikar om kärlek men som bara odlar sitt hat.
Endast den dubbelbottnade samhällsmedlemmen
som både är helgon och skurk är en fri man i samhället,
och endast de är naturliga fria och mänskliga människor
som står helt utanför samhället och icke har något med det att göra.

34. Orättvisans vansinne

En konstnär på heltid - författare, musiker, kompositör,
levde han ytterst billigt i Haga i en idealisk lokal -
fyra hundra i månaden, två rum och kök,
ingen värme, ej varmvatten, dasset på gården,
men där kunde han musicera och skapa,
författa och arbeta långt in på nätterna
utan att störa en granne, ty våningen över och under
var evakuerade. Dessutom var hans kvarter idealiskt -
en park och en lekplats åt gården, och gatan framför
var helt tom på trafik. Endast utsikten störde -
den skändade helt demolerade krossade stadsdelen Haga.
Han trivdes och kunde där arbeta bättre än någonstans
var han bott tidigare. Men så kom ett beslut från kommunen:

just där var hans hus stod, vid foten av parken,
vid sidan av lekplatsen, skulle hans hus och ett annat
helt sonika rivas för att giva plats åt parkeringshus.
Bilar i stället för människor; betong och cement,
giftig gråhet i stället för pittoresk trähusbebyggelse,
mänsklig idyll och naturenlighet.
Men det var nu beslutat, och de sextio hyresbetalarna
skulle helt sonika tvingas att flytta.
De tvingades alla att flytta, den ena trögt efter den andra,
högst motvilligt, vemodigt, argt och ej någonsin utan protester.
Den siste var musikern, som stängdes in i ett hyreshus
var han ej längre förmådde betala sin hyra,
var han icke längre fick inspiration till att skapa,
var han icke längre fick arbeta uppe på nätterna,
var den moderna sterila betong- och plastarkitekturen
ej längre undfånade människorna med någon ljuvlig natur,
var hans konst icke längre fick leva,
och var han så småningom blev ett socialfall.
Men hans förra hus blev helt sonika rivet.
I stället så byggdes det ett grått parkeringshus
helt i betong, som förgiftade parken och omgivningen,
och till lekplatsen kommer det aldrig mer barn för att leka.

35. Den siste hyresgästen

Vintern var ovanligt sträng. Endast en bodde kvar i det hus,
den idyll, den livsmyllrande lustgård, som makthavarna
hade skändat och till varje pris ville riva
för att bygga där ett parkeringshus.
En bodde kvar, och han frös, ty makthavarna
lät honom frysa. Det var deras skyldighet
att se till att lägenheterna under och ovanför honom
hölls varma, så att det blev möjligt för honom
att kvarhålla värmen hos sig,
men makthavarna lät honom frysa.
Det var deras skyldighet att hålla huset i ordning,
men varje tom lägenhet i hela huset blev uppbruten
och lämnad öppen, så att vem som helst kunde hemsöka huset
och lunta, och makthavarna gjorde intet åt saken.
Det var deras skyldighet att se till så att dasshuset på gården fungerade,
men ingen kattskit på WC-stolsitsarna torkades bort,
vattenledningen lagades ej, lavoaren fick stå ruinerad,
och ingen fick skita där utan att därigenom bli

mera skitig själv än han var innan.
På tre långa månader gjorde makthavarna intet
trots telefonpåringningar varje vecka,
och så länge varade vintern.
Han lärde sig frysa i skiten,
den siste som bodde i huset,
som makthavarna ville jämna med marken
för att råda bot på idyllen där en gång för alla
och för att få bygga parkeringshus.
Och såsom alltid så segrade makthaveriet:
de fick bort den siste som bodde i huset,
men till vilket pris? Jo, till priset av
mänsklighet, anspråkslöshet och förnöjsamhet,
trivsel, idyll, pietet och kultur.
Det var priset som gavs för att få ett parkeringshus.

36. Kuriren

Jag är ingen frälsare åt er, fastän ni tycks se mig som sådan.
Jag bjuder er verklighetsflykt, och ni får den rätt billigt,
men ej gör jag det utan blandade känslor.
Förvisso har människan rätt till sin eviga verklighetsflykt,
hennes verklighetsflykt är berättigad med vilka medel som helst:
om blott hennes verklighetsflykt blir ett faktum och lyckas
så är allting tillåtet: litteratur och kultur, film och video,
vilken musik som helst, sex och narkotika, alkohol,
marijuana och haschisch, morfin, kokain, LSD, heroin
och tabletter: ej någon har rätt att förbjuda en människa verklighetsflykt.
Men jag är ej er frälsare för att jag giver er snö eller kitt eller gräs,
ty jag vet att en del av er icke kan handskas med droger
och följaktligen måste bli narkomaner, som jag själv har varit i årtal.
Ni har förvisso all rätt att få bli det om ni själva vill det så gärna,
men jag vet att då era öden och liv blir så tragiskt som mitt eget är.
Själv mordstankar blir er bästa vän som han varit min egen alltsedan jag började
för tjugo år sedan, aldrig blir ni kvitt ert vemod, er sorg och ert helvete,
som är den eviga ständigt allt svårare lusten att droga er mera,
och aldrig kan ni mera sedan bli vanliga människor igen.
Det finns ej någon flykt ifrån flykten, och aldrig mer en återvändo
till det sociala, till identiteten i samhället och dess gemenskap.
Som outsiders är ni obönhörligt allt framgent fredlösa
rättslösa asociala suspekta och tacksamma kränkingsobjekt
för samhällsapparaten med socialbyråer och sinnessjukhus.
Det är viktigt att ni vet vad ni ger er in på,

den verklighetsflykten är från era kroppar och från deras bästa;
och att ni i stället kan finna er själ genom flykten
kan ingen romantisk och frälsande drogkurir
på något sätt garantera att alls är så säkert.
Jag varnar er därför för drogerna,
ty annars skulle jag ej kunna ge er dem.

37. Gudstjänsten

Han var en profet och predikade verklighetsflykt men ej utan reson.
Han var själv narkoman sedan sju år tillbaka
och ansåg att LSD blott var ett medel till umgänge med själve Gud.
Därför ansåg han drogen som helig och önskade att den ej någonsin intogs
förutom i ytterst seriösa högtidliga disciplinerade former.
"För varje kub av denna drog som ni intager
avlöder en narkoman för vår gräsliga värld
som ett vittne för sanningen att vad som helst då är bättre än världen
med dess barbari, svält och överbefolkning, politiska vanvett och kärnvapen.
För varje LSD-kub som ni intar så insjuknar en narkoman
i den hopplösa sjukdomen Aids som ett offer
för samhällssjukdomen omänsklighet
i form av plast och betong och bilism och förstöringen av vår miljö,
all naturens förgiftning, automatiseringen, datoriseringen
och den allmänna avhumaniseringen.
Därför så tar vi vår drog för att fly
ifrån människans egen omänsklighet,
och om vi själva en dag dör såsom narkomaner
så gör vi det frivilligt och i den glada förvisningen om
att vi även då dör som martyrer för mänskans omänsklighet."
Och han utdelade drogen som en Kristi nattvard,
och de som där mottog den gratis på knä
var så fromma som lamm inför mottagandet
av en för dem så helig oblat som den kristna.
Han framställde drogen helt själv liksom kuberna
helt ideellt, och han gjorde sig ingen vinst på det.
Han var en profet, och hans kall var att upphöja narkomanin
till en religion och att värva för den ständigt fler proselyter.
Med andra ord gjorde han just därigenom folk till narkomaner
som kanske ej någonsin annars ens skulle ha drömt om att bli det.

38. Sverige

Han har aldrig tjänat så mycket att han kommit över
nivån existensminimum. Han är konstnär

och har hellre svultit än tagit ett förvärvsarbete
för att få så mycket tid över som möjligt för konsten.
Men ingen som lever för anden kan undgå materiens förtryck.

Han blev av myndigheterna hårt skönstaxerad
för att de ej trodde på hans inkomstuppgifter:
de ansåg ingen kapabel att leva på det som han uppgav.

Jag har skrivit om sådant förut. Minsann är det
verkligen en typiskt svensk ständig upprepning.
Han dras nu med kronofogden för det femte året i rad.

Två konstnärer jag känner har helt slutat att deklarerat
emedan de då endast får kronofogden på sig för att
de faktiskt vågar förtjäna så litet.

Jag känner två mödrar med barn utan män
som på samma sätt stenhårt förföljdes av herr kronofogden
som varje år han kom tillbaka på nytt möttes av deras
yttersta fattigdom - sex år i rad kom han till dem
för att mäta ut vad de saknade

blott för att makthavarna vägrat tro att de faktiskt var fattiga.

Präster och munkar, då främst katoliker,
har även så drabbats för att de var fattiga blott.

På så sätt sätter staten åt de mest utblottade och de mest sårbara
och faktiskt utsätter dem för omänsklig förföljelse -
av allra renaste dumhet.

Så tro ej, ni svenskar och den tid som följer på detta,
att Sverige idag var ett rent ideal.

Nej, som samtliga namnkunniga högkulturer i världens historia
så är även Sverige idag ett rent helvete
samtidigt som det är dagens tids världs ideal.

39. Omänskligheten

Stadens varmaste allra mest mänskliga trivsamma lilla kafé
är förstört av en jukebox som ungdomen använder till
att bedöva sig med medelst hårdaste rockmusik
som gör kaféinnehavarna och alla mänskliga gäster helt döva.
Den samhällshårdheten, som går igen överallt,
är vad som är rena omänskligheten, allt mänskligt livs fiende.
Den är allt myndighetsgodtycke, kapitalismens omänskliga utsugning,
den totalt okontrollerade fria bilismen och miljöförstöringen,
den hårda materialismen, all religiös intolerans
och kriminaliseringen av all narkotika.
Ingen kan döma en knarkare som ej är knarkare själv
eller som icke varit det själv.

Ingen som icke vet vilket helvete knarkaren lever i,
som ej har provat och utforskat helvetet själv,
kan med mänsklig rätt döma en knarkare
för att han lever i helvetet
och därmed göra hans helvete värre.
Var mänskliga, människor! Var icke onda!
Var snälla i stället! Beflita er om att
till varje pris göra för medmänskorna livet lättare
och aldrig svårare.
Den som kriminaliserar narkotikan
lägger ett kors på en redan invalidiserad
ihjälgisslad halvdöd martyr.
Endast samhället kan släppa någon man fri
som har dödat sin hustru och sina två barn för att få ut
försäkringen för dem på en kvarts miljon.
Endast den etablerade psykiatrin kan förklara en sådan man frisk.
Paragrafer, bestämmelser, regler och pedanteripolitik
kan gå med på en sådan skandal, men ej människan.
Mänskor som går med på sådant är ej längre människor
utan av samhället hjärntvättade automater av omänsklighet.
Och den mänskliga faktorn är den mest obönhörliga
och mest oemotståndliga av alla världens historias faktorer.
När den icke längre kan uthärda omänskligheten
är det nog bäst för alla människor att koncentrera sig på
att blott vara som människor mänskliga och icke någonting annat.

40. Narkomania

Framtiden tillhör er, narkomaner.
Sanningen är aldrig den officiella,
de etablerade normerna.
Ju fler som följer en och samma sak,
desto falskare är den.
De falskaste lärorna på denna jord är just därför
katholicismen, all kristendom och kommunismen,
islam och buddhismen och så hinduismen
och givetvis även materialismen.
Minst av religionerna är judendomen
som av alla världsreligionerna därför är minst falsk
om dock även den är till stor del blott falskhet.
Men vad är då sanning? Att bryta mot mönstret
och söka sig själv. Den är mest religiös
som går mest emot samtliga religioner.

Den är mest politiskt sund som mest går mot
alla världens politiska läror, system och allianser.
Den är mest mänsklig som går sin egen väg mot mänskligheten,
den är mest social som är mest asocial,
den är lagenligast som ej känner och följer och lyder
en enda lag utom sitt eget förnufts och sitt samvetes lag.
Alla normer och lagar och regler är till för att brytas,
ty inramningar av den mänskliga anden, som fri är född evigt,
kan alltid i evighet blott leda hän in i döden.
Så var inte rädda, missbrukare, bröder i ödet och olyckan,
för att gå vidare och trotsa lagen, systemet och samhället
med att fromt ägna er åt salig verklighetsflykt
och att söka er själva och anden och Gud i ert rus
och i drömmarna, stämningarna och visionerna av er bedövning.
Frukta ej att synas olika och annorlunda än andra,
var ej rädda för att bli glada och öppet naturliga som Jesu barn,
var ej tveksamma inför att odla långt hår och att klä er fantastiskt:
ju mera ni vågar framhäva er själva och uttrycka er i ert sätt,
desto mer har ni kvar av er framtid och världen att vinna.

41. Heta testiklar

Om jag ej får genomföra ett samlag var natt blir jag sjuk.
Jag har varit så länge jag levat överstimulerad.
Som treåring drömde jag redan var natt om
maskerade kåpklädda inkvisitorer i svart
som jag såg överallt i hallucinationer så fort det blev mörkt,
som förvisso blott jagade mig för att plåga, tortera och njuta av mig.
Redan tolvårig hade jag sädesuttömning
och var sedan professionell masturbant
ända till puberteten.
Men ingen dam orkar att knulla varenda en natt.
Därför blev jag i tonåren professionell narkoman även:
när jag ej fick något samlag så tjänade knarket
tillsammans med kompisar som surrogat:
enda njutningen i knarkmissbruket har varit för min del
rent fysisk och på något sätt sexuellt masochistisk.
Dock hatar jag knarket som jag hatar kvinnorna
och som jag hatar min dödlighet, denna min kropp.
Men det har aldrig funnits en människa
som lyckats med att besegra sitt kött och dess lust.
Även Buddha var gift, även Kristus blev korsfäst i köttet
och måste ha njutit av den masochistiska upplevelsen

något oerhört, liksom var kristen martyr och var lemlästad kättare:
ej endast plågorna, inkvisitorerna, bödlarna och proffstorterarna
njuter sexuellt av de offrades plågor men även de offrade själva.

Tortrades stön är exakt likadana som deras som knullar.

Det är ingen skillnad i ljudet, om dock det är skillnad på känslorna.

Marcus Aurelius, kanhända, besegrade köttet,

men till vilket pris? Han fann döden i stället

och någon sorts njutning däri,

som mest liknar en knarkares njutning i självplågeriet.

Hur skulle väl jag kunna då som den enda i världen

och i världshistorien besegra den köttliga oron?

Det går bara inte. Den dåre som flyr ifrån köttet

kan blott råka ut för än hemskare plågor och gräsligare surrogat

såsom knark, homosexualitet, masochism och sadism

och allt annat som leder till döden

i motsats till sexualitetens naturliga utlopp i samlag med motsatta könet

som alltid skall vara det enda sätt

på vilket köttets fördärv kan utnyttjas till förmån för livet.

42. Ett möte

Ett sjaskigt kafé - jag har aldrig besökt det förrän detta år.

Endast under den senaste månaden har jag där blivit en stamkund.

Då kommer en dag plötsligt ut ifrån det hygieniska rummet

ett ansikte som jag blott alltför väl känner igen.

Dock är jag icke säker.

Hon stryker förbi mig helt tätt, men hon ser mig ej.

Hennes frisyr är en sådan som jag aldrig sett henne bära förut,

och det ökar min osäkerhet.

Jag kan ej släppa min uppmärksamhet ifrån henne

när hon sätter sig hos en gråhårig man -

alltför väl stämmer detta med henne.

Det kan icke vara ett misstag.

Det kan icke vara en annan än du.

Skall jag resa mig upp, artigt hälsa

och störa din samvaro med den gråhårige?

Medan jag grubblar på detta och oavvänt dras av min blick till ditt hörn

utan att kunna slita mig från det att du än en gång

kan på nytt träda in i mitt liv (- den hur många?)

så lyser du upp, störtar fram - du har upptäckt mig och känt igen mig.

Min älskade! Alltsedan vi läste franska tillsammans

för drygt tjugo år sedan har jag dig älskat i anden.

Och detta otroliga ögonblick i Mosters sjaskiga trivsamma sylta

har i blyktbelysning bekräftat det faktum
att sedan jag började älska dig för tjugo år sedan
har denna kärlek ej någonsin det minsta lilla förändrats.

43. Min älskade och ödet

Jag vågar icke kalla dig vid namn
av rädsla för att än en gång förlora dig.

Du är min älskade. Det vare nog.

Rättvist är vårt öde,
som förbjuder oss att träffas
på en hel outhärdlig månad.

Rättvist är mitt öde
som på nytt fört dig in i mitt liv
och ställt så hårda villkor
för att jag skall få dig.

Och ej vet jag om jag heller denna gång skall få dig.

Jag har ju aldrig fått dig tidigare
fastän vi nu känt varandra i knappt tre och tjugo år.

Och rättvis är ock du som håller dig ifrån mig
med det löftet att du endast skall bli min
om jag avhåller mig från knark och samlag
i en hel förfärlig månads tid.

Vi får ej träffas under denna månad,
då vårvädret är alldeles vintrigt i protest
och då vårt land är lamslaget av strejker
smittade av denna kärlekskris.

Jag vågar icke nämna dig vid namn.

Jag vågar ej ta risken att på nytt förlora dig.

Du är min älskade. Det vare nog.

Det vare mitt försvarsredskap mot hela världen,
mot min smärta, avgrundskris och mot mitt öde,
som onekligen skall göra allt för att
en gång för mycket störta mig ifrån dig
ner i hopplöshetens libido.

44. Mitt livs längsta månad

Trettio dagar återstår tills jag på nytt får se dig.

Trettio dagar återstår av denna mitt livs
svåraste omänskligaste prövning.
Skall jag härda ut? Mitt kött är vilt;
det rycker i mig och vill tvinga mig
till underkastelse och lastbarhet igen.

Och vad vet jag om jag kan lita på dig?
Kanske att du bara driver grymt med mig
och sedan när mitt straff är avtjänt
hånar mig med att då vara bortrest på semester?
Kvinnor har ej vanan att förtro sin ärlighet åt mannen.
Hon är katten lik, som mjuk och stillsam
går sin egen väg fullkomligt opålitlig
och kan såra den som kommer henne nära
mycket effektivare än hunden, mannen,
som är utan klor, som är naiv och trofastheten själv,
som blott är löjlig när han skäller
och som aldrig biter den han borde bita:
katter, kvinnor.

Men ej skall jag vara den som denna gång ger tappt,
ty Gud det vet att jag dig älskar
nu det tjugoförsta året
starkare än något av de tjugo tidigare.
Är det evig kärlek? Nära på.
Ty blott med mina tankar kan jag smeka dig,
kan jag dig vara trogen;
blott med mina önsketankar kan jag vara värdig dig
och tro att även du
kan vara trogen mig i dina tankar.

45. Kärlekens immunitet mot ondskan

Storma mig an bara, frestelser utan tal!
Bjud mig gratis narkotika av alla sorter,
ge mig stadens vackraste dyraste hora helt gratis,
ge mig ett helt harem,
ge mig alla former av Aids
och låt varje narcoticum vara dess bane
så skall jag dock ej kunna röra en spruta,
ej en enda naken gudomlighet iklädd en kvinnokropp,
jag skall ej ens kunna drömma om snusk eller libido,
ty jag är kär.
Jag är botad från allt livets köttsliga onda,
jag är helt immun mot all sinnlighet,
frestelser kan icke längre dra ner mig till männioskodjurens nivå,
ty jag älskar.
Jag älskar på det enda sätt som är kärleken värd,
som är kärlek i anden.
Vad ni är olyckliga, ömkliga, beklagansvärda,

och vad det är synd om er, alla ni djuriska människor,
som klättrar som djur på varandra,
besudlar och skadar varandra med sexualitetsvåld,
- ty våld är sex alltid, hur än man begår det, -
av rå sinnlig lusta, av ren egoism och av habegär,
- ty alla som idkar sex vill blott äga sin partner
och avreagera sitt habegär på henne
samt skaffa barn, för att ägandet ständigt må utsträcka sig
över allt fler och fler andra människor, -
kort sagt, vad ni är bedrövliga, som söker kärleken
var den ej någonsin finnes men endast tar slut!
Evig kärlek är den endast
som orkar vänta för evigt
på att få bli tillfredsställd.

46. Historien om Vietnamkriget

När hela världen blev koloniserad och civiliserad
av engelsmän, fransmän och européer
blev ock Indokina en fransk koloni.
Men i tjugonde seklet spred den kommunistiska revolutionen
fatalt ut sig från och med Ryssland och till och med Kina,
och från detta Kina spred revolutionen sig och anarkin
ner till vietnamesernas land,
som så startade inbördeskriget
i Annam, i Laos, i hela Vietnam
emot fransmännen först av allt
men även mot alla vietnameser
som föredrog europeisk kultur och civilisation
med den trygghet och livsstandard som därmed följde
mot den kommunistiska totalitära regimen.
Och inbördeskriget höll på tills Frankrike gav upp.
Fyra stater blev bildade av Indokina:
Kambodja och Laos, ett sydligt Vietnam
och ett Nord-Vietnam som var såväl kommunistiskt som helt ateistiskt.
Och snart var den legaliserade kommuniststatens
revolutionära förpliktelser med ateism, kommunism,
anarki och totaldiktatur på programmet
med våld spridda helt över Laos och över det södra Vietnam.
Då beslöt USA att försvara civilisationen i Syd-Vietnam.
Kriget höll på mer än tio år och var historiens
bäst dokumenterade, skarpast bevakade och därför
kanske mest civiliserade krig: hela världen fick se vad som hände,

varenda detalj och grov brutalitet från den civiliserade sidan,
försvarande amerikanernas, blev återgiven i massmedia,
och hela världen fick fritt protestera mot kriget så mycket den ville.

Ej någonsin har en så högt civiliserad värld
fått bevittna ett krig så autentiskt,
och aldrig har därför att krig väckt så gälla protester.

Ej någon var tyst i sitt motstånd mot kriget,
ej någon försummade att protestera
förutom de visaste och katoliker.

Protesterna blev så totala att herr Bertrand Russell,
som efter det senaste världskriget rekommenderat
att omedelbart fälla kärnvapen över Moskva,
nu fördömde Amerika såsom Vietnamkrigets enda grobian.

Så blev herr Richard Nixon Amerikas ledare.
Aldrig har denna nation haft ett sådant totalfiasko till president.
Han utvidgade kriget med ursäkten att snabbt få slut på det,
(det samma resonemanget låg bakom Hiroshima och Nagasaki,)

och utan att varna Kambodja spred han även kriget
till detta ej tidigare alls inblandade land,
enda fridfulla delen av allt Indokina.

Han bombade städer i detta Kambodja
med den följdén att intet land blev så hatiskt
mot allt europeiskt och amerikanskt som Kambodja.

Herr Nixon fick dra sig tillbaka med svans mellan benen
insyltad i digra skandaler

och fick ej den äran att avsluta kriget.

Dock inledde han den totala reträtten,
som innebar att världens bästa nation

nedrigt lämnade samtliga vietnameser och kambodjaner
som trott på Amerika, europeisk civilisation, kultur, levnadsstandard,
och allt som var mänskligt, i sticket.

Sen dess kommer det ständigt horder av flyktingar
från Vietnam och Kambodja,

som alltjämt flyr undan det ännu pågående inbördeskriget

och de kommunistiska och ateistiska och anarkistiska

aldrig upphörande digra massakrerna,

som ej får dokumenteras, ej filmas, ej ens iakttagas,

och som hela den värld, som så protesterade mot Vietnamkriget,

är lika likgiltigt tyst inför som inför Afghanistan.

47. Don Quixote i sängen

Man kan dö av att icke få träffa sin älskade.

På alla sätt är det farligt:
sexuell abstinens är i längden ej hälsosamt,
man kan bli kär i en annan,
för att icke tala om att även partnern kan luras;
när sedan man äntligen träffas kan man bli besviken
på grund av för höga förhoppningar,
och icke minst är ej någon så ensam
som den som är kär men som icke får träffa sin älskade.
Kärlekslöshet är den värsta av sjukdomar,
och redan tidigt fick jag känna av dess ohyggliga plågor,
när mina föräldrar tog avstånd från mig
och ej mer lät mig träffa dem,
när mina släktingar ej ville öppna sin dörr för mig
när jag besökte dem, utan smög sig bort från dörren
i äckligt försök att ge sken av att ej vara hemma,
och när minst tre damer, som jag troget älskade,
sket i min trohet för att gå i säng med vulgäraste torskar.
Men sådant får varje man erfara som vågar älska.
Jag älskar och vet ej om den som jag älskar är trogen.
Men jag älskar henne ändå,
och jag vet att min trohet är vansinnig.

48. Resignation

Älskade! Ännu är det tjugotre dagar kvar av min prövning,
och visst skulle jag klara dem. Första veckan är svårast.
Men jag har beslutat mig. Jag kan ej älska dig
eller ta ansvar för dig eller hänge mig åt någon lycka
med brott på mitt samvete. Jag måste sona dem först.
Därför skall jag den sista dag som jag är fri
dagen innan vi åter skall mötas,
en dag före målet och lyckan och kärleken
för att bevisa att jag kunde uthärda
i elfte timmen på aftonen gå till polisen
och ange mig själv.
Och jag vet att de icke skall tveka att taga emot mig.
Ty förr eller senare måste det ändå ta slut,
och jag vill ej riskera att du skall bli inblandad.
Förr eller senare måste jag stå inför rätta,
och då skall ej du nödgas vara ett vittne.
För kärlekens skull skall jag sona mitt brott
för att göra mig värdig en god kvinnas kärlek.
Att jag därigenom ej någonsin får den

är av underordnad betydelse.

49. Uppvaknandet

Min älskade, tack för din ärlighet!

Det finns ingenting att förlåta, ty du hade aldrig bedragit mig så

om du ej hade älskat mig. Lev väl med din äkta man

och din lyckliga tvåbarnsfamilj! Aldrig kunde jag tänka mig

att du var så etablerad i samhällets borgerliga konvention!

Du såg mig blott som ett alltför lockande äventyr

som du högst ogärna desillusionerade,

och aldrig trodde du att jag en hel månad kunde stå ut,

men nu vet du hur väl jag det kunde.

Att du då ej längre förmådde behärska ditt bedrägeri

utan full av förtvivlan och ånger avslöjade

att du var hur gift som helst och dessutom var mor till två barn

är ett tecken på ärlighet som jag blott desto mer måste dig älska för.

Jag har blott lurat mig själv,

och jag tackar dig för underbarheten i illusionen

så länge den varade.

50. Människans utsikter

Jag - detta ord är det hemskaste i världshistorien.

Inför detta ord är all världen en grushög

och hela vår mänsklighet bara insekter.

Inför detta ord är historien värdelös

och religionen och till och med Gud

bara ord utan mening;

ty när detta hemska ord "jag" bliver uttalat

ryms i det ordet all framtid och hela vårt nu.

I det ordet blir hela historien avgjord,

för inför det ordet förbleknar allt annat.

Och hur är det då om vi bortser från "jag"?

Om vi utsuddar "jag" i fullkomlig självutplåning

så blir det människan som blir helt värdelös.

Då är ej mer individen en faktor att räkna med,

hela hans auktoritet är blott till för att störtas,

då är ingen människa mer än en annan,

då är inget hållbart, då måste man tvivla på allt,

då är mänskan förlorad i världsalltet, i mänskligheten,

i den allting uppslukande politiken och världens historia,

då är ingen något mot samhället, endast partiet

och det kollektiva och allmänna bästa är gångbart,

och allt individuellt initiativ måste kvävas.
Det är de två alternativen som människan har:
om hon ej väljer hädande omänskligt övermod
återstår blott en självdestruktiv orättvis from självutplåning.
Det finns dock ett tredje mer ovanligt alternativ,
och det är självhängivelsen åt Gud, naturen och drömmarna,
men detta alternativ är ej alla förunnat att finna.
Det är även hängivelsen åt den känsliga kärleken,
som alla väl måste stifta bekantskap med
någon gång under sitt liv och i någon form;
men endast få lyckas nå
den konstanta hängivelsen
åt det som ej är förnuftigt
och icke påtagligt men dock så gudomligt.
Ej alla är djärva nog att våga
ge sig förlorad i känslorna.
Och den är sällsamt unik
som har kraft att det göra med
någon övertygande konsekvens.

51. Fadern in spe

Mitt i första ring skildes våra smått ödesbetonade vägar.
Hon klarade ej den naturvetenskapliga strikthetens väg
och blev mer humanistisk i stället och läste sig till psykolog.
En långt äldre man blev hennes första man.
Han var en alkoholist, och hon gav sitt liv för honom
för att med sin starka kärlek försöka beseгра hans laster.
Det slutade olyckligt, men hon fick sin kära dotter med honom
och räddade henne och sig ur hans livs ruin genom en skilsmässa.
Mera jämnårig var då hennes andra man,
en socialist, som uppfostrade henne till kollektivt liv.
Hon fick sin son med honom men nog av hans kärlek.
Så fann hon sin trygghets hamn i tredje mannen,
den gråhåriga, som hon lever med för tredje året nu
och som jag icke vill inkräkta i hennes lycka hos.
Men innerst inne vet jag att hon fick båda barnen med mig.
Aldrig glömde hon mig, alltid tänkte hon åter på mig
när hon idkade samlag, och jag känner ansvar för barnen
fastän jag ej är deras köttslige far.
Hur kan sådant förklaras?
Jag omfattar ömt hennes tredje man som henne själv
och kan ej känna alls någon svartsjuka mot honom.

Tvärtom vill jag icke störa och bry deras lycka.
Min lycka är nog: att jag vet att hon älskar mig mest,
att jag är hennes båda barns andlige far,
och att jag älskar henne.

52. Blygheten

Du var min pubertets stora och intensiva förälskelse.
Du endast någonsin var jag fullt hågad att offra mig själv för.
På fullaste allvar funderade jag på att överge allt,
både livskall, karriär och mig själv
för att blott älska dig och ge dig allt,
min oskuld, min själ och allt vad min personlighet var.
Men vi fick aldrig chansen, ty ödet drog bort mig från dig.
Dock var det året, året med dig, mitt livs mest intensiva.
Så sökte jag mig till dig åter precis fem år senare.
Jag visste ingenting om dig men anade,
när du ej gav något gensvar, att du hade gift dig.
För den sakens skull resignerade jag än en gång ifrån dig.
Föga anade jag att din man var en alkoholist
som du gift dig med blott för att frälsa den arme.
Men det året även var ett av mitt livs intensivaste.
Vi stötte åter ihop på en julmarknad några år senare.
Du var då ensam men hade en dotter i barnvagn
och lystrade till ett nytt efternamn, som var så fint
som adressen du bodde på, att jag ej nådes att någonsin
störa din familjelycka. Men aldrig så anade jag
att ditt äktenskap hängde i yttersta tråden
och att du strax ämnade att rymma fältet
för att tyst försvinna i katolicismen och Spanien.
Vi träffades åter ett par-tre år senare.
Du hade då ädelt Stockholmsspråk
och var i din gamla stad blott på tillfälligt gästspel.
Du bodde då i Ornässtugan och var katolik.
Ornässtugan? Jag trodde du bodde i någon slottsliknande villa
och var bliven någon sorts herrgårdsfru.
Ofta när jag var i Stockholm så sökte jag stället
som dock icke lät sig upptäckas,
och aldrig så anade jag att det var ett genuint
socialistkollektiv där du levde som sambo.
Och när jag nu åter fick se dig på Mosters kafé
med en gråhårig man, kunde jag aldrig tänka mig
att han var din egen senaste tredje och redan

tre år gamle man. På sin höjd en beskyddare,
tänkte jag, och drog mig bara för det att
besvära er samvaro. Hade jag vetat
att han var din man hade jag aldrig ens
vågat störa er genom en endaste blick.
Är jag blyg? Ja, för den sanna kärleken
är jag av vördnad den blygaste i denna värld.

53. Ett skolexempel på kärleksmoral

Ack, varför dök du åter upp i mitt liv?
Varför fick jag ej känna mig lycklig och fri
med de omkomplicerade prostituerade fnasken?
Nu har jag ej knullat på två långa veckor
av trohet till dig, och ej heller har jag vågat knarka,
och ändå så vet jag ej om jag skall få dig.
Du lever med en mycket äldre man
som du ej ens vågar avslöja namnet på för mig,
du vill både ha mig och ha honom kvar,
och ej heller vet jag hur du står i förhållande till dina barn:
lever de i ditt hem eller hos deras olika fäder?
Tre år gammalt är ditt förhållande med den gråhårige,
och ändå har ni ej barn. Det kan ej vara lyckligt.
Och ej vill jag blanda mig i ert förhållande,
trampa in i ert privatliv och vålla er olycka
med att riskera att du kanske både förlorar
din åldring till sambo och din ungdoms varmaste älskare.
Jag vill ej störa er med att riskera att ställa
det ringaste anspråk på dig. Var du fri såsom jag,
älska fritt din gråhårige gubbe som jag älskar mina
osaliga horor och hänger mig åt LSD-storhetsvansinnet.
Så kanske vi två blir lyckligast, om vi går in för
att icke riskera att fresta varandra.
Så mötas vi aldrig, så älskar vi aldrig,
så får aldrig vi två varandra,
fastän vi är brunstigast av alla älskare.

54. Apologia

Tjugosex dagar förmådde jag uthärda -
en vecka hade jag kvar av min bot,
endast fyra av fem veckor orkade jag
vara utan min liderlighet.
Sedan föll jag på nytt - LSD, hasch och horor

och praktfulla orgier i överflöd
så som jag alltid har levat normalt.
Jag var sålunda dig icke värdig,
fastän du var sambo och hade två barn
med två tidigare kavaljerer.
Men jag måste dock få försvara mig.
Det är bara kärlek det handlar om,
och denna kärlek får icke förbjudas.
De prostituerade lever allenast för kärlek.
Porrklubbarna lever allenast för kärlek.
Aids-spridarna lever allenast för kärlek.
Skall de ej få ha rätt att älska så länge de lever?
Är icke de horor som går utanför Göteborgs skattedral
och som vet att de kan sprida Aids, - och om de icke har det
ock får det, när de fiskar torskar, för att kunna
få råd till skatten, - mer heliga och respektabla
än deras utsugare innanför taxeringsverket?
Är icke de stackars Aids-drabbade,
som tvångsintages och tvångsvårdas för att de älskat,
mer människor än de som tvångsvårdar dem,
sticker nålar i dem och förvandlar dem gradvis till
sjukhuspaket så att de sakta dör?
Ja, jag till och med måste försvara de unga oskyldiga vackra
och knarkande ungdomar, som blir till brottslingar,
tjuvar och mördare genom det socialistiska samhällets
omvårdnad, omsorg och engagemang för dem,
som ingenting annat är än helt avkristnad sterilitet.
Ingen älskar dem. Hur kan man då vänta sig av dem
någon den ringaste kärlek? Förvisso är det rätt och riktigt
att de strängt blir dömda och att deras liv blir förstörda;
men ändå blir dessa, som mördat en oskyldig taxichaufför,
och som endast är sjutton år gamla, med tiden
långt mognare, klokare och mera mänskliga människor
än de som glömde att uppfostra dem
och som aldrig bjöd dem på ett alternativ
till den vanliga andliga odling som televisionens
fördummande skvalunderhållning av lägsta klass är.
Vem är ansvarig för dessa knarkande mördare?
Alla de människor som aldrig tog ansvaret för dem.
Ja, till och med måste jag även försvara
de gossar på högstadiet som går till bögklubbar
och där tas vänligt om hand och blir
prostituerade gossar med generös tillgång

på knark under arbetet och under hotet av Aids.

Men de gör det ändå, ty de får ändå älska.

Den skola de lämnar, det samhälle
som de så småningom blir parasiter på,
deras föräldrar som skiter i vart de tar vägen,
det samhälle som låter bögklubbar hålla på,
kan ej ge dessa prostituerade barn någon kärlek,
och all denna kärlek, som de aldrig fick
var den borde ha funnits, kan bögarna ge dem.

Aids är den mest heliga av alla sjukdomar,
ty alla de som har fått den har fått den emedan
de endast har vågat att älska och det utsägligt.

55. Barndomen

Gyllenrött konstruktiv var du, min älskade barndom,
min evigt välsignade och bittert saknade heliga barndom,

i den mest välgörande vackra av alla miljöer,
du älskade villastad med dina lummiga lunder
och fria jungfruliga ängar och skogar och berg.

Du var konstruktiv, min goda barndom,
så glödande röd i sin kärlek och skönhet
tills livet blev svart av passion, tragedi, fanatism
och helt onödig dårskap och olycka.

Vad är kultur? Det är det som är konstruktivt,
vackert, behagligt och positivt skapande,
det är den skapande driften hos människan,
i motsats till hennes svarta destruktivitet.

Var blott röd, mänska, så länge du än får leva,
och bliv aldrig svart av tillfredsställelse över din
destruktiva och sexuella fåfänga, din dårskaps hat,
fanatism, egoism, egenkärlek och blindhet,
av din lättjas ensidighet eller av dina köttliga lustar,
din åtrå, aptit eller lystnad.

Var röd endast, älska för evigt så länge du lever
men utan att någonsin kränka och skända;
ty så endast slipper du ångra ditt liv,
och så endast är människans liv värt att leva.

56. Stockholm

Efter en månad av längtan fick jag ej ens träffa dig.
Din gamle man bad mig ringa på nytt någon halv timme senare
eftersom du måste lägga och stoppa om barnen.

Jag ringde en halv timme senare. Då var du
åtminstone så barmhärtig att du kunde svara personligen.
Ljuv var din röst trots din Stockholmsaccent.
Du är den mjukaste av alla kvinnor jag känt.
En gång när vi var ungdomar gav du mig något
som skulle ha varit en örfil, men den var
den mjukaste örfil jag någonsin mottagit.
Hårdare var då den du gav mig i telefonen:
du hade ej tid för mig, du kunde inte alls träffa mig,
dina barn skulle precis sluta skolan med fester,
och du skulle just ha en digger tentamen.
Men på något sätt är just hindren emellan oss
ägnade att desto mer odla tillgivenheten emellan oss
och göra vänskapen ännu mer intakt.
Ej något beseglade vårt ödes sanna förening så definitivt
som det faktum att du sammanlevde med en gammal gubbe
som du inte kunde helt hjärtlöst kassera.
Ditt fjärmande från mig intensifierade
min djupa fromhet för dig, och att vi nu
ej ens alls får träffas förhöjer blott ännu mer
den ömsesidiga ömheten. Ack, denna råkalla stad,
denna känslolöshetens råbarkade huvustad,
den etablerade borgerlighetens förmörkade täckmantel,
den kalla borgerlighet som försöker att kalla sig
socialistisk men är lika avskyvärt borgerlig och etablerad ändå,
Sergels Torgs hemska isande kyla, är inget för kärleken.
Kärleken är Göteborg, var man ej fruktar Aids
och ändå vågar älska med horor och sprutnarkomaner
mitt på öppen gata. Så länge du var göteborgska
så hade du ingenting mot att få träffa
en asocial fredlös som dock kände kärleken
bättre än någon beroende träl i etablissemanget.

57. Min mor

Den ädlaste av alla kvinnor, har jag alltid älskat min mor
mest av alla, för hennes okuvliga storsinths skull
och för den goda vilja och oomkullrunneliga optimism
som besjälat allt vad hon har gjort, alla som hon har känt,
alla hennes barn och hela hennes heroiska liv.
En son till henne har varit knarkande rockmusiker.
Han har gift sig tre gånger och samtliga gånger
med frånskilda damer med barn, och den senaste

gav honom två barn som redan var födda.
En dotter till henne har just genomdrivit
avslutningen på äktenskap nummer två,
ett som varade i tio år och som gav henne två barn.
Och båda de barnen, min bror och min syster,
bor fjärran i främmande länder var mor ej kan hjälpa dem.
Självt ägnar hon sig åt frivillig och oavlönad socialhjälp:
hon hjälper missbrukare till ett normalt liv
och krigar heroiskt mot samhällets intolerans.
Men den största tyngst vägande sorgen och prövningen för henne
är hennes yngsta son, jag, en helt asocial dåre,
en mördare och narkoman, torsk och brottsling,
som blott lever för livets skummare sidor
och blott lever på andras olycka.
Vad skall det bli av mig? Hur mycket vet hon om mig?
Ingenting. Det är min enda tröst.
Ty om hon visste sanningen
så skulle inte ens hennes,
det starkaste, bästa och mest altruistiska av alla hjärtan,
stå rycken mot sanningens onskas ohyggliga verklighet.

58. Oskuldens skuld

Hon samlar på män för att låta sig misshandlas av dem.
Den förste, som tog hennes mödom, en vild narkoman,
slog ihjäl henne nästan,
och ändå så levde hon med honom i flera år
tills han lugnat sig, blivit normal, etablerat sig
och blivit god och human.
Då begav hon sig från honom,
övergav honom och lämnade honom i sticket,
för hon hade tröttnat på honom:
han gav henne ej någon mer dramatik.
Hennes senaste man - den hur mångte? -
en drickande rökande oduglig slashes,
gav henne ett barn - icke för att han önskade det,
utan blott för att hårdare trälbinda henne vid honom.
Han är nästan åtta år yngre än hon,
och han misshandlar henne och barnet,
han kallar det "bortskämt" och "hennes barn"
och aldrig sitt barn, som om han ej kände sig som barnets fader.
Hon har redan ett antal gånger bedragit sin supande slarver,
så fort han är borta gör hon vad som helst

för att undvika ensamhet.

Sålunda samlar hon på sig otaliga karlar
som samtliga utnyttjar henne och misshandlar henne,
och hon är för god för att ens kunna köra bort
den mest oduglige av dem, den mest parasitiska,
den mest olämplige, den som hon plågas av mest -
tvärtom håller hon fastare om honom
ju mera han plågar henne.
Jag var hennes första förförare,
fastän jag aldrig tog mödomen från henne.
Jag ensam skändade aldrig den brutalast skändade,
men jag var den som förförde och initierade henne
i kärlekens oro och helvete,
som hon i sexton år bränt sig i alltsedan dess.
Därför bär jag allt ansvar för henne,
jag ensam, och mitt ansvar är därför
tungt och totalt och förkrossande.

59. Fredspipan

En kväll i en park på en underskön plats
satt det tre goda herrar och rökte.
När jag kom förbi blev jag tillropad och vänligt erbjuden
plats i gemenskapen. Men det fanns endast en pipa.
"Hej, gosse! Vill du vara med på ett hörn i en pipa?
Vår Palme har vunnit! Det firar vi nu med en läcker banan!
Ty han låter oss knarka i fred och vill aldrig
kriminalisera oss för att vi sprider vårt fredsbudskap
och vinner fler proselyter för fredspipans sak!
Ty det är inget annat än fred på vår jord som vi vill.
Låt oss bara få knarka ihjäl oss, så blir mänskan rumsren
och snäll och beskedlig och harmlös igen.
Om varenda person tog en pipa om dagen
så skulle strax fred råda i hela världen."
Ja, fira ni bara, ni opportunisterna och lättingarna,
som ej vill arbeta men leva högt på socialbidrag!
Det är idag eder segerdag liksom er Palmes och socialismens,
och med er jublar de slappa och tröga och de osjälvständiga,
samtliga alkoholister och knarkare som nu får missbruka
öppet i fred, alla tråkiga svenskar som helst inte vill tänka själva,
och alla som hellre är livegna slavar åt socialismen
och tror på dess falska trygghetsillusioner
än fria arbetande hederliga individer,

som verkar för att detta samhälle och all vår framtid
skall räddas och ej gå åt helvete.
Jubla, ni samtliga statsparasiter och drönare,
tjänstemän och byråkrater i förmynderiets ofelbara tjänst,
och ni, alla Aidssjuka, långvårdspatienter som aldrig blir friska
och aldrig vill göra sig friska, och ni, alla dumma okunniga
massmediehjärntvättade sanningsanalfabeter,
som för varje år blir allt dummare och mer befästa
i er egen dumhet, fördummade av socialismens
ensidiga ofta dogmatiska vulgaritetspropaganda.
De dumma i Sverige har vunnit i valet och fallit
för skräckpropagerande hatdemagoger,
och de som tyvärr får betala är alla de kloka,
de dugliga, de genomskådande få,
de som icke går på billig tarvlighet i politiken,
de som blir allt färre i landet, emedan
de ej kan stå ut med att bo i det
andligt förruttnande socialistiska samhället,
vars enda lag är: var självdestruktiv, var vulgär,
håll dig endast till lättsinnets ytlighet,
så att vi lätt kan ta hand om dig i kliniskhetens förlovade folkhem,
där alla är jämlika i nivelleringens namn,
utom vi som består den, som därför är ännu mer jämlika;
eller var exkommunicerad och glömd för all evighet
av hela vår enda riktiga socialistiska mänsklighet.

60. Kärlekens hämnd

Du kom till mig ifrån vintern,
en fattig och anspråkslös flicka,
helt utan de minsta resurser,
allena i världen och utan familj
med en rå brutal fästman
som bara var god till att gräla,
som önskade honom du älskade död,
varför han också dog:
tjugotvårig endast var du redan änka
och utlämnad åt den barbariske fästmannen
som ledde dig till ett självmordsförsök
som helt visst hade lyckats, om du ej haft tur.
Och då kom du till mig, och vi möttes
i den allting harmonierande ljuva musiken.
Du var redan då den av alla de kvinnor jag känt

som allena har känts som den rätta för mig.
Därför vållade jag aldrig dig någon skada.
Dig ensam av alla kränkte jag aldrig.
Vår kärlek, förhöjd av musiken, din röst
och mitt kunnande, var alltför djup
för att den skulle någonsin kunna besudlas.
Du omfamnade mig ibland bakifrån:
det var den enda oskyldiga kroppskontakt
vi nånsin hade. Vi levde så rent som två jungfrur,
fastän du var fallen och kränkt av ett antal,
och fastän jag var såsom man nästan prostituerad
som torsk, hallick och narkoman.
Men jag älskade dig, och vi lyfte varandra högt över
allt fult, karaktärssvagt och småaktigt inskränkt.
Vi levde ett halvår tillsammans: det längsta
jag levat tillsammans med någon.
Din fästman slog sönder vår lycka, vår bostad
och våldtog dig nästan framför mina fötter.
Jag vräktes av värden, din fästman blev inburad,
och själv begav du dig ut ur mitt liv på vild flykt till Paris.
Sedan gifte du dig med en annan, fick två barn
och blev etablerad. Men efter tre år fördes våra två öden tillsammans igen
genom att jag blev den anglikanska församlingens kyrkorganist.
Du var med i den engelska kyrkans förnämliga fruntimmerskör
på fem ampra och slitstarka damer, en åttioåring, en sjuttioåring,
två sextiofemåringar, och så du: knappt en trettioåring.
Vi möttes på nytt, och på nytt samarbetade vi, men
vi kunde ej umgås. Musiken allena förenade oss.
Utanför den var du respektabel och moder och maka
vars ära ej fick gås för nära, och det respekterade jag.
Och så en dag med ens så förkunnar du skilsmässa
från din pålitlige man, dina barn och din trygghet.
För vad? Och du frågar mig om jag kan ge dig en lägenhet.
Just då så råkar jag ha en, jag, som aldrig haft det förut.
Och just då tar jag in såsom extra hjälp i vår förnämliga damkör
den hårdaste och allra ampraste av mina exälskarinnor,
en diva, förförerska, sexuellt sjuk nymfoman,
och det första hon gör i vår kör är att hon skäller ut dig
för en liten småsak och gör sig omöjlig i kören,
då alla i kören förutom blott du, hennes offer,
energiskt tar ställning mot henne.
Jag tvingas att avskeda henne, och då skriver hon detta hatiska brev
var hon stämplar mig som mentalt sjuk och gör brevet offentligt

och påstår däri att jag utpekat dig som en hora. När gjorde jag det utom när jag bekände mig själv vara världens mest låga förförare?

När har jag nämnt dig i skrift utom när jag bekänt mina synder?

Och du ber mig ömt om en bostad och om att förtiga din skilsmässa och på så sätt bli din äras beskyddare!

Intet vet du om den kvinnan som kallat dig hora, fast hon är det själv, och som gjort mig mest ont ibland alla, - den enda som faktiskt försökt

driva mig ifrån vettet. Hon ville oss båda ont utan att fatta att hon därmed gav min och din kärlek nytt liv.

Jag gav dig min bostad, du flyttade in, och jag gladdes och levde allena för dig. Mellan mig och den galna förbannade oskuldsförförerskan ingrep min fostermor, åttiofemåriga juris doktor Alfvén, och fick mig att högtidligen lova att aldrig mer umgås med häxan.

För att ställa henne till freds gav jag löftet men lovade samtidigt heligt mig själv att bestraffa den gräsliga vampen och aldrig gå med på att hon utstuderat och med berätt mod söker kränka och hejda mitt livs allra renaste vackraste kärlek och lycka.

Dig ensam har jag aldrig skadat men alltid allenast blott älskat.

En häxa som ej känner till någon annan sorts kärlek än sex är allenast en destruktiv brottsling och omoralisk terrorist.

Hon skall få vad hon rättvist förtjänar för att hon har vågat att kalla dig hora, det som hon allenast är själv mera än någon annan. Hon skall få precis vad hon ytterst begär utav livet.

Hon skall få den kärlek hon tigger om.

Sex skall hon få tills hon storknar.

Den djuriska kärlek som jag aldrig kränkt den jag älskar med

skall bli den skändligas lön,

och jag skall icke pruta men vara långt mer generös

än jag varit med någon jag älskat.

61. Frälsaren

Kommen till mig, alla stackars fördömda Aids-smittade barn.

Jag har bot åt er alla. Jag giver er LSD gratis, och det skall

kurera de flesta av er. Jag riskerar mitt liv för att olagligt

smuggla in präktiga mängder av drogen,

som staten är hjärtlös nog att inte tillåta läkarna att bruka mot

den mest gräsliga och elakartade av alla sjukdomar.

Vi måste därför ta lagen djärvt i egna händer.

O ni narkomaner, ni kan alla uppnå ett anständigt liv

även om ni har Aids. Var ej rädda för att injicera.
Och ni, alla prostituerade, var icke rädda för samlag.
Jag har åt er universalmedicinen, immunmedlet,
som inte bara försäkrar er mot alla former av Aidssjukan
utan som dessutom gör er kapabla till yrkespraktik
utan droger: med LSD klarar ni er utan dyrt heroin,
och av mig får ni LSD gratis. Ni homosexuella, allenast,
har något att frukta, ty den man som haft i sin röv en mans kuk
är ej längre en man, och mot hans form av Aids
hjälp inte ens drogernas drog, enda medlet mot Aids
som tills vidare alls existerar.
Men prostituerade och narkomaner kan räddas,
och LSD räddar dem, fastän det är emot lagen.
Så knarka ni bara, och knulla ni bara!
Jag är den som mäktar försäkra er mot evigheten!

62. Naturens hämnd

Afrikas regnskogar är icke större än Kongo
och har icke exploaterats så illa som Kongo.
Betydligt förfärligare har då exploateringen varit
på Borneo, Java och Sumatra och Bortre Indien,
var kalhyggen nu breder ut sig
var Orangutangen förr härskade.
Men värst har exploateringen varit omkring Amazonas
i det liberala Brasiliens oändliga regnskogar,
världens mest omfattande livsresurser
i fråga om djur och natur, ett så stort
vildmarksområde som Europa
och som producerade fyrtio procent av
vår hela världs syreförråd.
Om den blygsamma exploateringen av
Kongos rätt så begränsade urskogar
har givit upphov till den fruktansvärda naturhämnd som Aids är,
vad skall icke då ruinerandet av hundratjugo kvadratkilometer skog dagligen
och en utrotning av fyra miljoner naturmänniskor,
medelst bland annat napalmpän från Canada
i det för sin tolerans och rasliberalism så berömda Brasilien
leda till för en resonlig hämnd på mänskligheten
från vår fria heliga moder Naturen?
Aids är icke tillräckligt, ej heller knark jämte prostitution
utan hejd, utan gränser och utan förskoning.

63. Modern

Den enda ensidigt goda personen jag någonsin känt,
den som gav mig mitt liv, dödens,
all onskas motsats, den mest positiva
och den mest uppbyggliga faktorn i mitt liv,
en alltid välkomnande varm generös och livgivande famn,
den som jag alltid får nytt liv från
när mitt eget nuvarande hotar kapsejsa,
beständigt förädlande genom sin skaparförmåga,
förmågan att se allt och även det värsta
i uppbyggligt rosenrött skimmer,
en flicka som aldrig har åldrats,
beständigt den yngsta av alla och gladaste:
jag var långt äldre än hon när jag bara var tjugo år gammal.
Så vill jag karaktärisera min moder,
den människa som jag är skyldig mest tack ibland alla
för blott att hon är vad hon är,
om ej till och med bara för det att hon är.

64. Ansiktet

Tro icke att jag tycker om dig.
Du äcklar mig med dina långa mustascher,
ditt krulliga skatbo till skägg
och ditt slippriga slemmiga långa
avskräckande vidriga hår.
Ögonpåsar är det som avslöjar mest om dig:
nattvak och utsvävningar, orgier, omåttligheter
och snusk utan ände: en rucklare är du,
den värsta som denna tid känner i denna stad,
och detta intryck förhöjs av din brist på hygien,
det att du transpirerar och luktar.
Och hur kan du kalla dig människa,
du som tar livet av kvinnor och barn
och som endast är till för att utnyttja
dem som du icke förbrukar och mördar?
Jag känner dig. Du kan ej lura mig.
Ditt allra gladaste leende är blott en mask
som är krampaktigt lögnaktig
och som blott charmar den dummaste.
Du är en nolla som bara så länge du lever
blir mera på minus. Ditt liv är blott
en karriär i fel riktning, en ond parasitsaga

som endast kan leda alla du känner och världen
åt helvete. Klipp dig och raka dig,
tvätta dig ren då åtminstone,
så att du kan dra åt helvete med hela världen
åtminstone med något sken av anständighet kring dig.
Och vet, att det ansikte som du för mig visar upp
där i spegeln ej någonsin kan lura mig.